

தானேயெழுதிய தன்சரிதையில்

இரண்டாவது பகுதி

திருவல்லிக்கேணியில் வேத வேதாந்தவர்த்திநீஸை ஏற்பட்டு ஏறக்குறைய எழுபது வருஷமாகிறது. 40 வருஷங்களுக்கு முன்வரையில் இந்த ஸபையின் காரியங்கள் வெகு உன்னதமான நிலையில் நடந்துவந்தன. வருஷந்தோறும் ஆவணி மாதத்தில் ஸாமான்யசாஸ்தாங்களிலும் உபயவேதங்களிலும் உபயவேதாந்தங்களிலும் பரீகைகள் நடத்தி ஸன்மானமளிப்பதென்று நடந்துவந்தது. வருஷந்தோறும் 50, 60 வித்யார்த்திகளுக்குமேல் பரீகைக்கு வருவார்கள். ப்ரஸித்தர்களான வித்வான்கள் பரீகைகர்களாக எழுந்தருள்வார்கள். நியாயத்தில் வாக்கியார்த்த சர்ச்சைகளும் நடைபெறும். அக்காலத்தில், வானமாமலைபர்யந்தமான தென்னாடுகளிலிருந்தும், மைஸூர் பர்யந்தமான மேல்நாடுகளிலிருந்தும் வித்யார்த்திகள் பரீகைக்கு வந்து கொண்டேயிருப்பார்கள். அக்காலத்தில் அடியேன் திவ்வியப் பிரபந்தங்களை வியாக்கியானங்களோடும் அதிகரித்து "மூலத்திலும் வியாக்கியானங்களிலும் ஸூரீக்கத்திப் பரீகை கொடுக்க ஸித்தமாயிருக்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தவன். ஸூரீக்கத்திப் பரீகையாவது, 'கத்தியைத் தீட்டி எதிரே வைத்திட்டுப் பரீகை செய்யுங்கள்; பரீகையில் தப்பினால் அந்தக் கத்தியினாலே நாக்கை யறுத்திடுங்கள்' என்று சொல்லிப் பரீகை கொடுப்பது. இத்தகைய பரீகையை 19-ஆம் பிராயத்தில் அந்த ஸபையில் கொடுக்கச் சென்றேன். மூலத்தில் மட்டுமன்று, வியாக்கியானங்களிலும். அப்போது அந்த ஸபாவித்வான்கள் செய்த பரீகையில் சிலவற்றை இங்குத் தெரிவிக்கிறேன். [ஸ்ரீமதுபயவே மஹாவித்வான்—திருமழிசை வரதாசார்யர் ஸ்வாமியும் மற்றொரு தமிழ் வித்வானும் எனக்குப் பரீகைகர்கள்.]

(1) நாச்சியார் திருமொழியில் முதற்பதிகத்தில் ஒன்பதாம் பாட்டை [*தொழுது முப்போது முன்னடிவணங்கி யென்கிற செய்யுளை] எழுதிக் காட்டு என்றார்கள். உடனே அவர்களது கருத்தையறிந்த அடியேன் அப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் முற்கூற்றைமட்டும் எழுதிக்காட்டினேன்—“பழுதின்றிப் பார்க்க கடல் வண்ணனுக்கே” என்று எழுதிக்காட்டினேன். இங்கு புத்தகங்களில் 'பாற்கடல்' என்றே பலரும் பதிப்பித்திருக்கின்றார்கள்; 'பால் - கடல்' என்று கருதி அங்ஙனம் பதிப்பித்தார்கள். அது பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானத்திற்குச் சேராது; பார் - கடல் [பார் சூழ்ந்த கடல்] என்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டிப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை உரைவகுத்துள்ளார். அதை நான் கவனித்திருக்கிறேனா என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே அவர்கள் இப்பாட்டை யெழுதிக் காட்டும்படி கட்டளையிட்டார்கள். அதைத் தெரிந்துகொண்ட வடியேன் 'பாட்டை முழுவதும் எழுதுவது எதற்கு? அப்பகுதியைமட்டும் எழுதினால் அவ்வித்துவான்கள் உகப்பார்கள்' என்றறுதியிட்டு அவ்வளவே யெழுதிக் காட்டினேன்.

(2) பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (4-9-1) 'மரவடியைத் தம்பிக்கு' என்னுஞ் செய்யுளை யெழுதக் கட்டளையிட்டார்கள். அச் செய்யுளில் மூன்றாமடியின் பிற கூற்றைமட்டும் எழுதிக் காட்டினேன்—'திருமங்கை மலர் கண்ணும்' என்றெழுதிக் காட்டினேன். இங்கும் புத்தகங்களில் "மலர்க்கண்ணும்" என்றே பலரும் பதிப்பித்துள்ளார்கள். மலர்போன்ற கண் என்னும் பொருளில்தான் அங்ஙனே சந்தியாகும்; பூருவர்களின் வியாக்கியானம் அங்ஙனமில்லை; மலர்கின்ற கண் என்

முள்ளதனால் [உவமைத் தொகையன்றிக் கேள்வினைத் தொகையாதலால்] 'மலர்கண்' என்று இயல்பாக எழுதினேன். மலர்போன்ற கண் என்கிற பொருள் அங்குப் பொருந்தமாட்டாது. திவ்யப்ரபஞ்ச மூலப்பதிப்புகளிலும் வியாக்கியானப் பதிப்புகளிலும் (மலர்க்கண்) என்றே பதிப்பித்துள்ளார்கள். பரிக்ஷகர்கள் இந்த மருமத்தை யுத்தேசித்தே பரிக்ஷைச் செய்திருந்தார்கள். இரண்டிலும் அடியேன் எழுதிக்கூட்டியவற்றைக் கண்ட பரிக்ஷக வித்வான்கள் "இவனை நாம் பரிக்ஷை செய்து பிழைக்க முடியாது" என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

வாக்குப்பரிக்ஷையில் ஒன்று தெரிவிக்கிறேன்; எம்பெருமானுடைய திருவடிக் குக் கமலத்தை உபமானமாகக் கூறுமிடங்கள் பலவருகின்றன வென்பது தெரிந்ததே; கமலபத்துவை உபமானமாகச் சொல்லியிருக்குமிடத்தைச் சொல்லுவீரோ? என்று கேட்டார்கள். "சொல்லமாட்டேன்" என்றேன். அதன் மருமத்தைப் பரிக்ஷகர்கள் மட்டுமே தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. திருவாய்மொழியில் (8-55) "சொல்லமாட்டேனடியேன்" என்கிற பாசுரத்தை அவர்களுடைய கேள்விக்கு உத்தரமாகச் சொன்னேனெயொழிய 'உமது கேள்விக்கு உத்தரம் நான் சொல்ல மாட்டேன்' என்னுங் கருத்தில் சொன்னேனல்லேன். அந்தப்பாசுரம்—"சொல்ல மாட்டேனடியேன் உன்னுளங்கு சோதித் திருப்பாதம், எல்லையில் சீரிளஞாயிறி ரண்டுபோல் என்னுள்ளவா" என்பது. இதில் எம்பெருமானுடைய உபயபாதங்களை இளநாயிறிரண்டு போன்றவையாகச் சொல்லியிருப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. நாயிறுதானே கமலபந்து.

இக்கேள்வியை அவர்கள் வேறொர் ஊரில் முன்னமே ஒருவரைக் கேட்டிருந்ததாகத் தெரிவித்து, அபூர்வமரீன் சில கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் ஆலஸ்யமில்லாமலும் பிறழ்வு இல்லாமலும் விடையிறுத்தேன். அப்படிப்பட்ட பரிக்ஷையைப் பெரும்பாலும் இப்போதும் அடியேன் கற்ற கல்விகளில் கொடுப்பேன்; ஆனால் ஸூரிக்கத்திப் பரிக்ஷைக்கு நிறகத் துணிவு குறைவு. வய:ப்ரபஞ்சமான அயர்வு அவர்ஜநீயமாதலால் ஞாபகசக்திக்குக் குறைவு ஏற்பட ஆரம்ப மாய் விட்டது. ஆனாலும் பல பெரியார்களின் மங்களாசாஸன பலம் அமோகமானது. ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து வெளிவரும் தேவஸ்தான பத்ரிகையில் 5-2-56 தேதியன்று வெளிந்த இதழில் கீழ்வரும் வியாஸம் பத்ராதிபரால் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது;—

"சூர்க் கத்தி பரிக்ஷை: நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்திலும் அதன் வியாக்கியானங்களிலும் கேட்ட இடத்தில் பதில் சொல்லத் தயார்—என்று ஒரு சிறுவர் தம்முடைய 19ம் வயதில் பரிக்ஷையில் தெரிவித்தார். 19க்கு முன்பே 9ம் வயதிலேயே இப்படிச் சொல்லக்கூடிய இந்த தைரியசாலியான வித்வான் இப்படிச் சொல்ல 19ல் தான் ஸந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. கத்தியைத் தீட்டி எதிரே வைக்கிறேன் பிரபந்தம் 4000 பாட்டு அவற்றின் வியாக்கியானம் 40 புஸ்தகம்—இத்தனையிலும் எந்த இடம் கேட்டாலும் தவறாமல் சொல்லுகிறேன். 'தவறினால் இந்தக் கத்தியால் என் நாக்கை அறுத்திடுங்கள்'—என்று சொல்லி திருவல்லிக்கேணி வேதவேதாந்த வர்த்திகி ஸபையில் கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் பதில் சொல்லி ஜெயித்தார். இந்த பயங்கர யார்? பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தவிர யார் இப்படி செய்ய முடியும்! பிரபந்தம் தவிர வேதத்திலும் சாஸ்திரங்களிலும் கூட இவர் இப்படித்தான்!"

இப்படி பிரசுரம் செய்திருப்பது பத்ராதிபருடையப் பீதிவிசேஷத்தினால்தான். அந்தத் திருவல்லிக்கேணி ஸபையில் அடியேன் ஒரு வருஷந்தான் சென்று பரிக்ஷை கொடுத்தேன். அடுத்த வருஷங்களிலும் பரிக்ஷைக்குப் போகக் குதூஹலிருந்தும் பல ஆப்தர்கள் தடுத்தா விட்டார்கள். அதன் காரணத்தையும்

சிறிது விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸ்ரீமத் ஸாரநாதாசாரியர் என்று ஒருவாரிருந்தார். அவர் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வித்யாலயத்தில் வாசித்துக் கொண்டிருந்தவர். மஹாமேதாவியாக விளங்கினவர். அவர், மேலேசொன்ன திருவல்லிக்கேணி ஸ்பையில் ஸ்ரீபாஷ்யம் சதுஸ்ஸுத்திரீபர்யந்தம் பரீக்ஷை கொடுத்து உத்தமஸன்மானம் பெற்று ஊர்சேர்ந்து விரைவிலேயே ஆசாரியன் திருவடியடைந்து விட்டார். அப்போது அவருடைய வயது 25க்குமேல் 30க்குள் இருக்குமென்று நினைவு. அவர் ஸ்ரீமத் குண்டலம் ஸ்வாமியின் ப்ரதான அந்தேவாஸிகளில் ஒருவர். அவர் இப்போது ஜீவித்திருந்தாராகில் ப்ரசண்டபண்டித மணியாக விளங்குவார். அவர் பரீக்ஷை கொடுத்துப் பரிசு பெற்றவுடனே பரமபதித்தபடியால் ஆப்தர்கள் அந்தப் பரீக்ஷைக்கு இனி நீ போகவே கூடா தென்று தடுத்தனர். அங்ஙனம் தடுத்தவர்களில் (மாதாமஹ) ஜீயர் ஸ்வாமியே தலைவர். அந்த வருஷத்திற்குப் பிறகு அந்த ஸ்பையும் நிலைகுலைந்து விட்டது. அப்போது அந்த ஸ்பையில் பரீக்ஷை கொடுத்தவர்களில் ஸ்ரீ உடே. சேனங்ருளப். கந்தாடை ராமாதுஜாசாரியர் ஸ்வாமியொருவரே இப்போது ஜீவித்திருப்பவர்களில் அடியேனுடைய நினைவிலுள்ளார்.

தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியிலிருந்த சடகோப நிலய பாடசாலையில் அவ் விடத்து உபாத்யாயர்கள் சேர்ந்து வித்யோல்லாஸிதியென்று ஒரு ஸ்பை ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாக அடிக்கடி ஸம்ஸ்க்ருத உபந்யாஸங்கள் நடத்தும் வழக்க மிருந்து வந்தது. சென்ற 1903ஆம் வருஷத்திலும் 1909ஆம் வருஷத்திலும் நிகழ்ந்த செய்தியிது. அப்போது காஞ்சியில் ஸம்ஸ்க்ருத பாவைக்கு பஹுமுகமான ப்ரசாரியிருந்து வந்தது. அக்காலத்தையும் இக்காலத்தையும் ஒத்திட்டுப் பார்க்கு மிடத்து “புராயத்ர ஸ்ரோத: புலிநமதுநா தத்ர ஸரிதாம்” என்கிற உத்தரராம சரிதச்லோகமே நினைவுக்கு வருகிறது. அப்போதிருந்த ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர் களில் ஒருவர்கூட இப்போது இல்லை. அந்த வித்யோல்லாஸிக் ஸ்பையின் மூலமாக அடிக்கடி நடந்துவந்த ஸம்ஸ்க்ருதோபந்யாஸங்களில் பலவகைப் பரிசுகள் பெற் றிருந்தேன். பரிசு கொடுக்க அப்போதப்போது பல கனதனவான்கள் கூடுவர் கள். வாரந்தோறும் மூன்று நாட்களில் இரவு எட்டுமணி முதல் பத்துமணி வரை யில் அந்தஸைஸ்ஸு நடைபெறும். இதை யுத்தேசித்து வெளியூர்களிலிருந்தும் வித்வான்களும் வித்யார்த்திகளும் வந்து போவதுண்டு. அதையெல்லாம் இப் போது எழுதுவதில் என்ன பயனென்று அடியேனே ஆலோசிப்பதுமுண்டு. வைத்யமடைந்தவர்கள் ஸுமங்கலியாய் வாழ்ந்த காலத்து வாழ்ச்சிகளை நினைப்ப தும் பேசுவதுமுண்டே; அதுவுமொரு தாரகமாகும்.

அந்த வித்யோல்லாஸிக் ஸ்பையில் அத்யக்ஷர் ஒருநாள் சில வித்யார்த்தி களுக்கு ஒரு சுட்டளையிட்டார்; (அதாவது) ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் மூன்று லேகங்கள் எழுத வேண்டியது; இரண்டு லேகங்கள் கத்யரூபமாகவும், ஒன்று பத்யரூபமாக வும் இருக்கவேண்டும்; கத்யரூபமான லேகங்களில் ஒன்று லௌகிகரீதியிலும், மற்றொன்று சாஸ்த்ரியஸரணியிலும் அமைய வேண்டும்; பத்யங்களைப் பதினைந்துக் குக் குறையாமல் பகவானைப்பற்றி யெழுத வேண்டியது; இதற்கு ஒருவாரம் தவணை—என்று நியமித்தார். இந்த நியமனத்தை நிறைவேற்றமுயன்ற அடியேன் லௌகிகரீதியில் எழுதவேண்டிய வசனவியாஸத்திற்காக “யாலகோபதேசமாவிகா” என்று இளமையிலெழுதியிருந்த சுருக்கமான வியாஸத்தை வெகு விரிவாக எழுதி னேன். சாஸ்த்ரிய ஸரணியில் எழுத வேண்டிய வியாஸத்தை தர்மமார்த்த காம மோக்ஷங்களென்னும் நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களில் தர்மமென்கிற முதல் புரு ஷார்த்தத்தைப்பற்றி “தர்மவாத:” என்னும் பெயரிட்டு எழுதினேன். மூன்றுவதாக திருப்பள்ளியெழுச்சி யென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தை, பாசுரமொன்றுக்கு இரண்டுச் ஸ்லோகங்கள் வீதம் சரர்துஸாஸிக்கீடித வருத்தத்தில் இருபதுச் ஸ்லோகங்களாக மொழி

பெயர்த்தேன். அப்போது அடியேனுக்குப் போட்டியாக வேறு எந்த வித்யார்த்தியும் எழுத முன்வரவில்லை. மூன்றே நாட்களில் இவற்றை யெழுதி வித்தப்படுத்தி அத்யக்ஷரிடம் ஸமர்ப்பித்தேன். முதற்பகுதியில் (பக்கம் 59 ல்) ப்ரஸ்தாவித்த சாமாதிருமல காதாசாரியரே அப்போது அத்யக்ஷபதவியிலிருந்தார். அவர் என்னிடத்தில் கல்லெண்ணக்கொண்டவாஷ்லரென்பது தெரிந்தும் மற்றும் பல பண்டிதர்களின் முன்னிலையில் அவரிடமே கொடுத்து இவற்றை அரங்கேற்ற வேணுமென்றேன். "முன்னம் நான் பார்த்து விட்டு நாளை மறுநாளில் அப்படியே செய்கிறேன்" என்று சொல்லி அவற்றை வாங்கிக் கொண்டார். கொண்டு போய்ப் பூர்த்தியாகப் பார்த்தார். வியப்பும் உகப்பும் என்னால் தாங்க முடியவில்லையென்று வெளியிட் டார். அப்போது பெரியகூஞ்சியில் ஏகாம்ரநாதர் கோவில் தெருவில் பிரபலமாக வொரு ஸம்ஸக்ருத பாடசாலை நடந்து கொண்டிருந்தது. அங்குள்ள வித்வான் களுக்கும் வித்யார்த்திகளுக்கும் தெரிவித்து அவர்களையும் வரவழைத்து அவரே முன்னின்று அரங்கேற்றம் நடத்தினார். வைஷ்ணவ லவ லேசத்தையும் காட்டாமல் உதாரஸ்வபாவத்தையே கொண்டு பலவாறு ப்ரசம்ஸித்தார். சிறந்த ஸன்மான மும் செய்வித்தார். இந்த ப்ரஸ்தாவத்தைச் சுருக்கமாக முடிக்கிறேன் ;

பாம்பேமாநகரில் "கேமராஜஸேட், கங்காவிஷ்ணு" என்னுமிருவரைக் கேள்விப்படாதவர்கள் அனேகமாக இருக்கமாட்டார்கள். இவ்விருவரும் ஸஹோ தார்கள் ; பாம்பேயிலும் கல்யாணியிலும் மிகப்பெரிய அச்சுக்கூடங்களை ஸ்தா பித்து எண்ணிறந்த க்ரந்தங்களை யச்சிட்டு கோடீசுவர்களாகப் பெற்றவர்களிவர் கள். இவர்களது க்ரந்தாலயம் இற்றைக்கும் பௌத்ரனுடைய நிர்வாஹத்தில் மிகவும் உன்னதமான நிலைமையில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஸேட்டுகளிருவரும் அப்போது ஸ்ரீரங்க யாத்திரையாகப் புறப்பட்டுக் காஞ்சியில் வந்து தங்கியிருந்தனர். மேலே சொன்ன என்னுடைய க்ரந்தங்களின் அரங்கேற் றம் நடந்த ஸமயத்தில் அவர்கள் தேவப்பெருமானை ஸேவிக்க வந்திருந்தபடியால் ஸன்னிதிக்குள்ளே வஸந்தோத்ஸவ மண்டபத்தில் பெருந்திரள் குழுமியிருப்ப தைக் கண்டு அங்கே வந்து உட்கார்ந்தார்கள். அப்போது எனக்கு புஷ்பமாலா லங்கரணம் முதலியன நடப்பதைக்கண்ட அவர்கள் என்ன விசேஷமென்று பக்கத் திலிருப்பவர்களை [ஹிந்தி பாஷை தெரிந்தவர்களை]க் கேட்டார்கள். அவர்கள் மூலம் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அந்தமூன்று க்ரந்தங்களும் தேவநாகராக்ஷரத்தி லேயே ஒழுங்காக எழுதப்பட்டிருப்பதையுங் கண்டு அவற்றை ஒரு வாரத்திற்குள் தாங்கள் அச்சிட்டனுப்புவதாகச் சொல்லி அப்போதே கையில் வாங்கிக் கொண்டு போய் ஸ்வஸ்தானம் சேர்ந்தவுடனே நாலேநாளில் அச்சிட்டு எனக்கு ப்ரூப்காபி அனுப்பி விட்டார்கள். கொட்டையான எழுத்தில் வெகு ஆச்சரியமாக அச்சிட்டு விட்டார்கள். உத்ஸாஹ மிகுதியினால் இரண்டாயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டார்கள். இது நிகழ்ந்தது 1908ல். நாற்பத்தேழு வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது. இதுவரையில் ஆயிரம் பிரதிகளே செலவாகியிருப்பதாகவும், மிச்சம் ஆயிரம் பிரதிகள் க்ரந்தால யத்தில் கட்டி வைத்திருப்பதாகவும் ஸமீபகாலத்தில் தெரிந்து கொண்டேன். "To கேமராஜ ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாஸ், ஸ்ரீவெங்கடேசுவர ப்ரெஸ், பாம்பே 4." என்கிற விலாஸத்திற்கு "பாலகோபதேசமாலிகா தேவை" என்று யார் எழுதின லும் மூன்றுநாளில் V.P.P. மூலம் புத்தகம் வந்து சேரும். அதில் பாலகோபதேச மாலிகை மட்டும் இல்லை; தர்மவாதம், ஸ்ரீரங்கநாதப்ராபோதிகப்ப்ரந்த ப்ரதிக்குதி— என்னும் மற்றையிரண்டு க்ரந்தங்களும் அத்துடன் சேர்ந்தேயிருக்கின்றன. த்ருப்பள்ளியெழுச்சி மொழிபெயர்ப்பு ச்லோகங்கள் பாட்டொன்றுக்கு இரண் டிரண்டாக அமைத்தவதில் அஸந்துஷ்டியுண்டாகி, பிறகு ஒவ்வொரு பாட்டையும் ஒரே ச்லோகமாகச் செய்து முத்ரணம் செய்வித்திருக்கிறேன். அது இளமைக் கவிதையன்று. 10, 15, வருடங்களுக்குட்பட்டது.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி சின்னகலியன் வானமாமலை ஸ்வாமி தெற்குப் பார்த்தத்திற்கு மூன்றுவிசை யெழுந்தருளின யாத்திரைகளில் முதல் யாத்திரையில் மட்டுமே காஞ்சிக்கு எழுந்தருளினார்; மற்ற இரண்டு யாத்திரைகளில் ஒருபர்யாயம் சிங்கப்பெருமாள் கோயிலிலும், மற்றொருவிசை திருநின்றவூரிலும் சிலநாள் தங்கி

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ வானமாமலை
சின்னகலியன் ஜீயர் ஸ்வாமி
வைகுண்டவாஸி

யிருந்து அவ்விடங்களிலே அடியேனைப் பரமக்ருபையோடும் நிரதீசயப்ரீதியோடும் வரவழைத்தருள்விசேஷ அதுக்ரஹங்கள் செய்யப் பார்த்தமாயிற்று. அப்போது அடியேன் பல துறைகளில் பலநூல்களையெழுதி யச்சிட்டு வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். அவற்றையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் ஸ்ரீஸ்வாமி கடாக்கித்தருள்வதும் திருவுள்ளவுகப்புக்குப் பேராக் குவீடாகக் கருணாபரிணம ஸ்ரீமுகங்களை யதுக்ரஹித்தருள்வதுமுண்டு. அப்போது அனேக ஸ்வகீய கார்தங்களின் முத்ரணத்திற்காக ஸ்ரீஸ்வாமி பொருளுதவி புரிந்ததும் அப்ரமேயம் விஜ்ஞாந சிந்தாமணி, மஞ்ஜுபாஷிணி முதலான ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகைகளையெல்லாம் ஸ்ரீஸ்வாமி வரவழைத்துக் கடாக்கித்தருள்வது வழக்கம். ஸம்ஸ்க்ருத சந்திரிகா, மித்ரகோஷ்டி, ஸூத்ருதவாதிரி என்கிற பெயர்களால் அப்போது ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகைகள் பல பல நடந்துகொண்டிருந்தன. அக்காலத்தில் அடியேனுடைய வியாஸங்களில்லாத பத்ரிகை காணக்கிடக்காது. அந்த வியாஸங்களை யெல்லாம் விடாது கடாக்கித்தருள்வதனால் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு அடியேனிடத்தில் புத்ரவாத்ஸல்யத்தினும் மிகுந்த வாத்ஸல்யமே அறிந்தவர்கள் வானமாமலையில் வர்த்தமானபீடாதிபதியான ஸ்ரீமத் சின்னராமாநுஜ ஸ்வாமி அன்னவர்களில் தலைவர். அப்போது சின்னகலியன் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய யோகயதைகளில் ஏகதேசமும் அடியேனுக்கு இல்லையாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸார்வபௌமனுக்கு ஜகந்யயக்தி விசேஷத்திலும் காதல் விளையுங் கணக்கிலே சின்னகலியன் ஸ்வாமிக்கு அடியேன்பாணுண்டான பரமக்ருபையை எடுத்துரைக்கும் சப்தமறிகின்றிலேன். ஆசார்ய ஸ்ருதயத்வஸ்தா நாமங்கள் என்று அருளிச் செய்கிற கட்டளையிலே காதலென்பேனு? அன்பு என்பேனு? வேட்கை யென்பேனு? அவாவென்பேனு? ஒன்றுமறியேன்.

அப்போதைய ஸம்ஸ்கிருத பத்ரிகைகளில் அடியேனுடைய கத்யபத்ய ரசனையெல்லாம் கடைபிடித்தருளாகின்ற ஸ்ரீஸ்வாமி (சின்ன கவியன் ஸ்வாமி) யாத்திரையடைவில் திருநின்றவூரில் அடியேனை வரவழைத்து “அண்ணா இந்த ரசநாஸாமர்தியத்தை நீர் திவ்ய பரபந்தங்களிலும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களிலும் உபயோகப்படுத்தினால் வடநாட்டுக்கு மஹோபகாரம் செய்ததாகுமே” என்று நியமித்தருளினார். ‘ஸ்வாமியின் அநுகரஹமிருந்தால் அப்படியே யாகிறது’ என்று விஜ்ஞாபித்தேன். உடனே ஸ்ரீஸ்வாமி, ரஹஸ்யத்தில் ஒரு சூர்ணையையும் திவ்யப்ரபந்தத்தில் இரண்டு பாசுரங்களையும் ஸாதித்து “இவற்றை ச்லோகமாகச் செய்யும், பார்ப்போம்” என்று நியமித்தருளினார். அடியேனுடையவாழ்க்கையில் இது ப்ரஹ்மானந்த ஸந்தோஹமயமானதொரு ஸம்பவமாகையாலே இதைச் சிறிது விவரித்தெழுத விரும்புகிறேன்.

பதினேந்தாவது பிராயத்திலிருந்தே அடியேன் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் ஆழங்காற்பட்டவன். இது ஸ்ரீஸ்வாமிக்கும் நன்கு தெரியுமாதலால் அந்த மஹாக்ரந்தத்தில் “போக்ய பாகத்வரை தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்” என்றுள்ள சூர்ணையைத் தம்மெதிரிலேயே ச்லோகமாகக் கிண்ணப்பம் செய்ய நியமித்தருளினார். இந்த சூர்ணையின் ப்ரமேயம் இன்னதென்பதைச் சற்று விவரிக்கிறேன். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் மூன்றும் ப்ரகரணத்தில்*வன் பெருவானக முதலுய்ய*என்கிற சூர்ணை தொடங்கி இருபத்தெட்டு சூர்ணைகளினால் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியாயிரத்தில் மங்களாசாஸனம் செய்ததிருப்பதிகளில் விளங்கும் திருக்குணங்கள் ஆச்சரியமாக அநுபவிக்கப்படுகின்றன. ஒன்பதாம்பத்தில் இரண்டாம்பதிகமாகிய *பண்டைநாளாலே* என்கிற திருவாய்மொழியில் திருப்புளிங்குடி, வரகுணமங்கை, ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் மூன்று திருப்பதிகள் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்டனவாதலால் அம்மூன்று தலங்களிலும் விளங்கும் திருக்குணத்தை ஒரே சூர்ணையினால் அருளிச்செய்தார் ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரர். [அதுதான் ‘போக்யபாகத்வரை’ இத்யாதி.] இதன் கருத்து யாதெனில்; ஒருவனுக்குக் கனத்த பசியிருந்தால் அவன் அன்னம் பக்குவமாவதற்கு முன்னே பதற்றத்தினால் அன்னம் பக்குவமாகிற விடத்தருகே வந்து சற்றுப்போது அங்கே படுத்திருப்பதும்; சற்று உட்கார்ந்திருப்பதும், சற்று நின்றுகொண்டே ‘ஆச்சா ஆச்சா’ எனபதுமாய்த் தவிப்பன். அப்படியே ஆழ்வாராகிற பரமபோக்யமான அன்னத்தை யநுபவிப்பதிலே பெரும்பசியனை எம்பெருமான் (அவர்க்குப்) பரம பக்தியாகிற பாகம் பக்குவமாவதற்கு முன்பு (அவரை) அநுபவித்துப் பசிடீர முடியாமையாலே ‘அந்த பரமபக்தி பக்குவமாயிற்று ஆயிற்று?’ என்று பதற்றவகொண்டு திருப்புளிங்குடியிலே சயனிப்பதும், வரகுணமங்கையிலே வீற்றிருப்பதும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நிற்பதுமாகிறனும்; இப்படிப்பட்ட த்வராதிசயம் இம்மூன்று திருப்பதிகளிலும் வ்யக்தம்—என்பது இந்த சூர்ணையின் கருத்து. போக்ய—போக்ய பூதரான ஆழ்வாருடைய, பாசு—பக்தி பரிபாகத்தைப்பற்றிய, த்வரை—எம்பெருமானுடைய பதற்றமானது, தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும்—‘தெளிந்த வென் சந்தை யகங்கழியாதே’ என்கிற அடிக்கு முன்னடியான ‘புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று’ என்னு மடியில் கூறப்பட்டுள்ள மூன்று திருப்பதிகளிலும், ப்ரகடம்—வ்யக்தம். என்று பதப்பொருள் காண்க. இவ்வளவு பொருளைக் கொண்டிருக்கின்ற சூர்ணையை ச்லோகமாகக் சொல்ல வேணுமென்று நியமனமாயிற்று. உடனே ஒரு காகிதம் வாங்கி ச்லோகத்தை யெழுதித் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்தேன். அடியேன் எழுதின ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸாரத்தின் 1933 ஸ்ரீமுக வருஷத்துப் பதிப்பில் (பக்கம் 150-ல்.)

“இந்த சூர்ணிகையை ஒரு ஸம்ஸ்கிருத ச்லோகமாக மொழிபெயர்க்க வேணுமென்று ஒருகால் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. வானமாமலை சின்ன

கலியன் ஜீயர்ஸ்வாமி நியமித்தருளினபோது அடியேன் விண்ணப்பம் செய்த ச்லோகம் வருமாறு”

என்று மகுடமிட்டு அந்த ச்லோகத்தை முத்ரணம் செய்திருக்கிறேன் ; அதாவது,

भोग्यभूतशठकोपयोगिनो भक्तिपाकविषयां त्वरां हरिः ।

वक्ति सन्निहितमन्दिरत्रये तत्पश्याय्युपविशश्च तस्थिवान् ॥

போக்யபூத சடகோப யோகினோ பக்திபாக விஷயாம் த்வராம் ஹரிஃ,
வக்தி ஸந்நிஹித மந்திரத்ரயே தஸ்பசாய்யுபவிசம்ச்ச தஸ்திவான்.

என்பதே அந்த ச்லோகம்; இதனை ஸ்ரீஸ்வாமி கடாக்கித்தருளி, அங்கிருந்த வித்வான்களுக்குத் தாமே வாசித்துக் காட்டியருளி “மூல சூர்ணையின் தாற்பரியத்தை இந்த ச்லோகத்தினுஸ்தான் தெள்ளிதாக அறிந்துகொள்ள முடியும்” என்று ஸாதித்தருளின வார்த்தை.

இந்த சூர்ணையோடுகூட ஆழ்வார் பாசரங்களிரண்டையும் ச்லோகமாக்கும் படி நியமித்தருளினதாக விஜ்ஞாபித்தேனே, அவற்றுள் முதற்பாசரம் பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—8—4.

“ஒருமகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால்
திருமகள் போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால் தான்கொண்டு போனான்
பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளை பெற்றவசோதை
மருமகளைக் கண்டுகந்து மனாட்டுப்புறம் செய்யுங் கொலோ.”

இப்பாசரத்திற்கு அடியேன் அப்போது விஜ்ஞாபித்த மொழிபெயர்ப்பு ச்லோகத்தையும் 1914-ல் அச்சிட்ட அடியேனது திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் அப்பாட்டின் தீபிகையில் (முதற்பதிப்பின் பக்கம் 244 ல்) இரண்டாவது பதிப்பில் பக்கம் 314 ல் ஸ்ரீ வானமாமலை ஸ்வாமி நியமனத்தையும் அங்கு ச்லோகத்தின் தலைமேற்பதிப்பித்திருக்கிறேன்.

एकामेव सुतामजीजनमहं त्रैलोक्यपूर्णपथां पुष्णामिस्स रमामिव अहरदिमां रक्तान्तनेत्रस्सव्यम् ।

गाम्भीर्यदयकुटुम्बिनी जनितसत्पुत्रा यशोदाह्वया दृष्ट्वा हृष्टमनाः स्नुषां, वितनुयाद्वैवाहिकं वा कमम् ॥

ஏகாமேவ ஸுதாம் அஜீஜனமஹம் த்ரைலோக்ய பூர்ணப்ரதாம்
புஷ்ணாமி ஸ்ம ரமாமிவ, அஹரதிமாம் ரக்தாந்த நேத்ரஸ் ஸ்வயம்,
காம்பீர்யாட்ய குடும்பிநீ ஜநிதஸத்புத்ரா யசோதாஹ்வயா

த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டமநாஃ ஸ்துஷ்டாம், விதநுயாத் வைவாஹிகம் வா க்ரமம்.

என்பதே அந்த ச்லோகம். ஸ்ரீஸ்வாமி நியமித்த மற்றொரு பாசரமாவது-
பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே 5—3—6.

எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமணு மிந்திரனும், மற்று

மொருத்தரு மிப்பிறவி யென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை

மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ண மறுபிறவி தவிரத்

திருத்தி* உன்கோயில் கடைப்புக்கப்பெய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்.

இப்பாசரத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாக விஜ்ஞாபித்த ச்லோகம்.

नेष्टानो वृषभध्वजो न च पुनर्विधा नचेन्द्रो नचा प्यन्यः कोऽपि जनोऽस्य संसृतिमहारोगस्य वेस्यौषधम् ।

सामिन् वैद्यगणे मणिप्रभ पुनर्वन्मापनीयाथ मां पुष्पमन्दिरवासिनं कुरु हरे भिकाननादिप्रसो ॥

நேசாரோ வ்ருஷபத்வஜோ நச புநர் வேதா நசேந்த்ரோ நசாப்
யந்ய: கோபி ஜநோஸ்ய ஸம்ஸருதி மஹா ரோகஸ்ய வேதத்யௌஷதம்,
ஸ்வாமிந் வைத்யமணே மணிப்ரப புநர்ஜந்மாபநியாத மாம்
யுஷ்மந்மந்திர வாஸிநம் குருஹரே ஸ்ரீ காமநாத்ரி ப்ரபோ.

இதாவும் அடியேனுடைய திவ்யார்த்த தீபிகையில் முதற்பதிப்பில் (பக்கம் 406-ல்)
இரண்டாவது பதிப்பில் பக்கம் 493-ல் முதரணம் பெற்றுள்ளது. இவ்விதமான
ச்லோக மொழிபெயர்ப்புத் தொண்டை விசேஷமாகச் செய்துவந்தேன். திருவா
சிரிய மேழுபாட்டையும் ஏழு தண்டகமாகவும், திருவெழுசூற்றிருக்கையைப் பெரிய
தொரு தண்டகமாகவும், சிறிய திருமடலையும் பெரிய திருமடலையும் ஆரயையில்
இருதூறு ச்லோகங்களாகவும் மொழிபெயர்த்துள்ளேன். இவை தவிர இன்
கவையே வடிவெடுத்த பலதூறு பாசரங்களை (ஏறக்குறைய ஆயிரம் பாசரங்களை)
ச்லோகமாக்கியுள்ளேன். இவையெல்லாம் முதலில் க்ரந்த விபியில் அச்சிடப்
பட்டு, பிறகு தேவநாகரவிபியில் விவரணத்தோடுகூட அச்சிடப்பட்டு அபேக்ஷகர்
களுக்கு அளிக்க ஸித்தமாபிடுக்கின்றன.

ஸ்ரீ வானமாமலை ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே யிருந்த ஆஸ்தான வித்வானொருவர்
* கலையுங்கரியும் பரிமாவும் * என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசரத்தை அதே யிசை
நடையில் ஸம்ஸ்கிருத ச்லோகமாக்கிச் சொல்லுவீரா? என்றார். அப்போதே
திருநின் றவூரிலேயே; உடனே விண்ணப்பம் செய்துகொண்டேன்;

பெரியதிருமொழி I-5-L.

கலையுங்கரியும் பரிமாவும் திரியுங்கானம் கடந்துபோய்ச்
சிலையுங் கணையுந் துணையாகச் சென்றான் வென்றிச் செருக்களத்து
மலைகொண்டலை நீரணைகட்டி மதிள் நீரிலங்கை வாளரக்கர்
தலைவன் * தலைபத்தறுத் துகந்தான் சாளக்கிராம மடைநெஞ்சே.

(இப்பாட்டுக்கு மொழிபெயர்ப்பாக இதே யிசைநடையில் விஜ்ஞாபித்த ச்லோகம்)

हरिणैः करिभिस्तुरगैश्च व्याप्ताऽवीमतिर्यन् सन् धनुषा विशिखैस्सह्यो गत्वान् जयदां रणभूमिम् ।

गिरिभिर्जलधौ कृतसेतुः दशवक्त्रशिरांसि दश व्यलुनात् भगवन् स हि यत्र विराजति तं सालग्रामं भज चित् ॥

ஹரிணை : கரிபிஸ் துரகைச்ச வ்யாப்தா மடவீம் அதியந் ஸந்
ததுஷா விசிகைஸ் ஸஸஹாயோ கதவாந் ஜயதாம் ரணபூமிம்,
கிரிபிர் ஜலதௌ க்ருதஸேது : தசவக்த்ர சிராம்ஸி தச வ்யலுநாத்
பகவாந் ஸஹி யத்ர விராஜதி தம் ஸாலக்ராமம் பஜ சித்த.

இந்த ச்லோகமும் அடியேனுடைய பெரியதிருமொழி ஸம்ஸ்க்ருதா துவாதத்தில்
(ப்ருஹத்ஸூக்தாபரநாமதேய ஸ்ரீ பரகாலஸ-லிரிஸ உகத்தத்தில்) பக்கம் 24-ல் காண்க.

ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களையும் ச்லோக ரூபமாக மொழி பெயர்க்கும்படி ஸ்ரீ
ஸ்வாமி நியமித்தருளினதைச் சிரமேற்கொண்டு ஸ்ரீ வசநபூஷணம் தத்வத்யம்
முமுக்ஷு-ப்படி ஆகிய மூன்று ரஹஸ்யங்களையும் யதாவகாசம் இரண்டொரு மாதங்
களில் ச்லோகமாக்கி முடித்தேன். அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீமத் ஸ்வாமி (சின்ன
கலியன் ஸ்வாமி) வடதேச யாத்திரை யெழுந்தருளியிருந்தார். எவ்விடத்தில்
எழுந்தருளியிருக்கிறாரோ அவ்விடத்தில் நேரேவிடைகொண்டு இந்த ஸம்ஸ்க்ரு
தாதுவாதங்களை ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் பூர்த்தியாக வாசித்துக் காட்டவேண்டு
மென்கிற குதூஹஸமுண்டாயிற்று. அது வரையில் அடியேனுக்கு வடதேச
யாத்திரை ப்ராப்தமானதில்லை. பதினாறுவது வயதில் ஹைகாபாத் நகரம் வரை
யில் சென்று ஸீதாராம் பாக்கில் பத்துமாதம் வசித்து வந்ததாகக் கீழ்ப்பகுதியில்

(பக்கம் 28-ல்) விஜ்ஞாபித்திருக்கிறேன். அப்போது அதுதவிர வடநாடுகளில் வேறு யாத்திரை நேர்ந்ததில்லை. [இந்தத் தன்சரிதை யெழுதுகிற ஸமயம் வரையில் அடியேனுக்கு பதரிகாசரம யாத்திரை மூன்று பர்யாயமும், ஹரித்வார ஹ்ருஷ்டே

ஸ்ரீ உடுவ. விச்சந்தாங்கல் பிரதிவாதிபயங்கரம்
ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி

பரிஜந பரிவாரங்களோடும் பத்து வித்வான்களோடும் விசேஷச் சிறப்புடன் எழுந்தருளியிருக்கிறார். திகாபதி என்னுமிடத்தை நம் தேசத்தவர்கள் பலர் பார்த்திருக்க மாட்டார்களென்று நினைக்கிறேன். திகாபதி என்பதே 'திகாகாபதி' என வழங்கப் படுகிறது போலும். அங்கே பெருகுபெருக கங்கை நாலுமைல் அகலமுள்ளது. ஸமுத்ரமென்ன வேணும் யொழிய நதியென்ன முடியாது. அந்த கங்கையில்

சம் வரையில் யாத்திரை பத் தொன்பது பர்யாயமும் ப்ரா ப்தமாகியிருக்கிறது. அதைப் பற்றி மேலே விஜ்ஞாபிக்க நேரும்.] வடநாட்டு யாத்திரையி னெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சின்ன கலியன்ஸ்வா மியை ஸேவிப்பதற்கென்றே ஒரு பயணம் புறப்பட்டேன். அதுதான் அடியேனுடைய முதல் தடவையான வடநாட்டு யாத்திரை. காஞ்சி ஸம்பத்தில் பாஸாற்றங்கரை யில் விச்சந்தாங்கல் என்பது ஒரு அக்ரஹாரம். அங்கு ப்ரதிவாதிபயங்கர வம்சஸ்தர்க ளின் திருமாவிகைகள் மட்டுமேயுள்ளது. அவர்களில் ஒருவரான பிரதிவாதிபயங்கரம் ரங்கஸாமி யென்பவரைத் துணையாகக் கூட்டிக் கொண்டு அந்த முதல் யாத்திரை புறப்பட்டேன். அவர் அடியேன் பிறந்த வருஷத்திலேயே அதே மாதத்தில் அனுஷ்ட நஷைத்திரத்தில் தோன்றியவர். அவர்க்கும் எனக்கும் ஒருநாள்கூட வ்யவதான மில்லை; ஓரிடவுதான் வ்யவதானம். அவர் இம்மைக்கும் பாங்காகவுள்ளார். பரமஸாதுவும் பரமஸாத்விகருமான அவருடைய ஸ்வாயத்திலால் அந்த யாத்திரை ரமணீயமாக கடைபெற்றது.

அப்போது சின்ன கலியன்ஸ்வாமி பாட்டினில் திகாகாட்டென்னுமிடத்தில் விசேஷச் சிறப்புடன் எழுந்தருளியிருக்கிறார். திகாபதி என்னுமிடத்தை நம் தேசத்தவர்கள் பலர் பார்த்திருக்க மாட்டார்களென்று நினைக்கிறேன். திகாபதி என்பதே 'திகாகாபதி' என வழங்கப் படுகிறது போலும். அங்கே பெருகுபெருக கங்கை நாலுமைல் அகலமுள்ளது. ஸமுத்ரமென்ன வேணும் யொழிய நதியென்ன முடியாது. அந்த கங்கையில்

கரையிலேயே தேவேந்திர பவனத்தையும் வென்ற மஹாபவனத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி யெழுந்தருளியிருக்கிறார். அவ்விடம் சென்று சேர்ந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி திருவடி வாரத்தில் ஒருவாரம் வாழ்ந்தேனங்கு. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீ சின்ன நாராயணை பங்கார் ஸ்வாமியென்பவர் நியாயத்திலும் உபய வேதாந்தங்களிலும் அத்தியை வித்வாலாக இருந்தவர். அந்த ஸ்வாமியும் அப்போது அவ்விடத்தில் ஆஸ்தான வித்வாலாக ஸேவை ஸாதிக்கிறார். அந்த ஸமய விசேஷத்தை ஸ்மரிக்கும்போதே அடியேனுடலம் புலகாங்கிதமாகிறது. வாசலில் கங்கையைக் கண்டுகொண்டிருந்தாலும் பசி தோன்றாது. காலே மாலை வேளைகளில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி உபய வேதாந்த ப்ரவசனம் ஆச்சரியமாகச் செய்தருளாநின்றார். அங்கே சாதுர் மாஸ்ய ஸங்கல்பத்திற்கு எழுந்தருளியிருக்கிறபடி. அடியேன் விடைகொண்ட காரியத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமி தெரிந்து கொண்டார். “ஸ்வாமி நியமித்தருளினபடி மூன்று ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களையும் ச்லோகரூபேண மொழிபெயர்த்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்; பூர்த்தியாகத் திருச்செவி சாத்தியேயாக வேணும்” என்று விஜ்ஞாபித்தேன். அந்த விஜ்ஞாபநமாத்ரத்தினால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்குண்டான ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் அளவிடவொண்ணாததாயிருந்தது. காலே மாலை காலசேஷபத்தையும் நிறுத்தி இதையே வாசித்துக்காட்ட நியமனமாய்விட்டது. அங்குள்ளாரணைவரும் கூடியிருந்து கேட்கவேணுமென்றும் கட்டளை யிட்டருளியாயிற்று. ஏழெட்டு நாள் இவ்வாறாகேற்றமே போது போக்காக நிகழ்கின்றது. அதை வாசிக்கத் தொடங்கும்போது “ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் த்ரிபாத்விபூதி சூர்ணிகை மிகப்பெரிதாயிற்றே; அதன் ச்லோகங்களை முன்னம் வாசியும் கேட்போம்” என்று நியமனமாயிற்று. அடியேனும் உத்ஸாஹத்தோடு வாசிக்கத் தொடங்கினேன் அந்த கெட்டத்தையே;

[இவையெல்லாம் தெலுங்கு லிபியிலும் தேவநாகர லிபியிலும் அச்சாகி அபேகையுள்ளவர்கள் தாராளமாகக் கடாக்கிக்கக் கூடிய நினைமையிலிருக்கின்றன; அந்த ச்லோகங்களைமட்டும் இங்குக் குறிக்கிறேன்.]

त्रिपाद्विमूतौ परिपूर्णभोगे संपद्यमानेऽपि ततो नवृषः ।
द्विष्टपुत्रे विनिविष्टचेताः पितेव संसारिषु दत्तचित्तः ॥
विश्लेषमेषामसहिष्णुरीश इमान् समाश्लिष्य बुभुषुरेभ्यः ।
दत्त्वेन्द्रियग्रामकलेबरे तद्व्यापारणार्थं च वितीर्य शक्तिम् ।
मत्यक्षमावे शपथेन रोद्धुं शक्ता अमी इत्यथ सन् परोक्षः ।
शिशुं स्वपन्तं परिरभ्य पृष्ठे यथा हि शेते जननी तथाऽसौ ।
खज्ञातसंबन्धत एव चित्ते संश्लिष्य तान् बद्धजनान् असुञ्चन् ।
अथानुभूतेरपि चानुवृत्तिर्युक्तेति मत्वा धृतजीवसत्तः ।
एतेष्वसत्कर्मकृतिप्रवृत्तेष्विमानरुन्धन्ननुमन्यमानः ।
निष्ठुनुदासीनवदेव, धौर्त्यान्निवर्तनेच्छुस्समयपतीक्षी ।
सत्कर्मसंज्ञार्हमसच्चरित्रं यत्किञ्चिदप्येष नवीक्षमाणः ।

“த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணரூப வம் நடவா நிற்க, அது உண்டதுருக் காட்டாதே, தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கவிலே பித்ருஹ்ருதயம் கிடக்குமா போலே, ஸம்ஸாரிகள் பக்கவிலே திருவுள்ளம் குடிபோய் இவர்களைப் பிரிந்தாற்றமாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கிடான சக்தி விசேஷங்களை யும் கொடுத்து, கண்காண நிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவார்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றதுபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, அகவாயிலே அணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி கன்டென்று விடாதே ஸத்தையை நோக்கியுடன் கேடனாய், இவர்கள் அலந்தக்ர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே, அநுமதி தானத்தைப்பண்ணி உதாஸீ நரைப்போலே யிருந்து மீட்கைக்கிடம்

व्यथे गते कालपरीक्षणेऽपि निराशदुःखीव सवाष्पनेत्रः ।
 व्याजं मनास्जातुचिदीक्षमाणः संतोषसीमि स्थितिमान् हरिस्सः ।
 मदीयधामाभ्यदधाः किल त्वं मदीयनामाभ्यदधाः किल त्वम् ।
 मद्भक्तस्वामकरोः किल त्वं तत्तापशान्तिं व्यदधाः किल त्वम् ।
 छायाममीषामददाः किल त्वम् इत्यादिरीत्या सुकृतावभासान् ।
 यथा सुषैवाग्रशलादुचोरत्वारोपणं तद्वदिहाधिरोप्य ।
 सौवर्गिको हेम निघृष्य शाने ततो मधुच्छिष्टत आददानः ।
 एतावदासीन्ननु तावदासीदित्येवमुद्वेलयते यथैव ।
 तथा ह्यसौ जन्मपरम्परासु यादृच्छिकादीन् सुकृतभेदान् ।
 स्वेनैव संकल्प्य ततश्च तेषां भूयस्तया वर्धनमादधाति ॥

பார்த்து, நன்மையென்று பேசிடலாவ
 தெரு தீமையும் காணாதே நெற்றியைக்
 கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு வழியாலும்
 பசைகாணதொழிந்தால் அப்ராய்
 மென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது.
 தனக்கேற இடம்பெற்ற வளவிலே,
 'என்னுரைச் சொன்னாய், என் பேரைச்
 சொன்னாய், என்னடியாரை நோக்கினாய்,
 அவர்கள் விடர்வைத் தீர்த்தாய், அவர்
 களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்'
 என்றப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு,
 மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியை
 பொன்னை உரை கல்லிலே யுரைத்து
 மெழுகாலே யெடுத்துக் கால் கழுந்
 சென்று திரட்டுமாபோலே ஜந்ம பரம்ப
 ரைகள் தோறும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்
 கிகம் ஆதுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருத
 விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு
 தானே யவற்றை ஒன்று பத்தாக்
 நடத்திக்கொண்டு போகும்."

இவையே தீர்பாத்விபூதி சூர்ணையின் மொழிபெயர்ப்பு ச்லோகங்கள். ஸ்ரீஸ்வாமி
 ஸபரிவாரராய் மூன்று நூல்களையும் ஒரு வாரம் திருச்செவி சாத்தியருளித் திருவுள்
 ளம் போரவுகந்தருளினார். உகப்பின் பரீவாஹமாக நடந்த ஸன்மானமென்ன?
 என்று பலர்க்கு விஜ்ஞாபிதமாகும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் பெருமாள் திருவடிக்கு
 ஸர்வவதானமொன்று செய்தருளினதாகச் சொல்லப்படுவதை அனைவரு
 மறிவர். அதனிலும் மேம்பட்ட தானம் கிடைக்குமிடத்து வேறுவகையான தானங்
 களைத் தெரிவிப்பது வேண்டாவென்று விடப்படுகிறது. அங்கு ஸ்ரீஸ்வாமி ஸன்
 னிதியில் நடந்த ஸல்லாபங்களில் இரண்டு விஷயம் என்றும் மறக்க முடியாதபடி
 நிச்சலும் நினைவிலிருக்கின்றன; அவற்றை மட்டும் இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

(1) 'அண்ணா! நீர் வரும்போது ஸிம்ஹாசலம் ஸேவித்தீரா?' என்று ஸ்வாமி
 கேட்டருளினார். 'முதலில் ஸிம்ஹாசலம் ஸேவித்துவிட்டே ஸ்ரீஜகன்னாதம் விடை
 கொண்டேன்' என்று விஜ்ஞாபித்தேன். 'ஸிம்ஹாசல மார்க்கம் எப்படியிருக்
 கிறது?' என்று கேட்டருளினார். 'கேட்கவேணுமா? அர்ச்சிராதிமார்க்கம்போ
 லிருக்கிறது' என்று விஜ்ஞாபித்தேன். அதைக் கேட்டதும் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு ஒரு
 விஸ்மயமுண்டாயிற்று. ஸ்வாமி தாம் ஸிம்ஹாசல ஸோபாநமார்க்க மேரீயருளும்
 போது 'நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் இதுவே' என்ற
 ஸாதித்துக்கொண்டே யெழுந்தருளினாராம். அது அடியேனுக்குத் தெரியப் ப்ராஸக்
 தியில்லை. உண்மையில் அது அடியேனுக்குத் தெரியாது. அடியேனும் 'அர்ச்சிராதி
 மார்க்கம் போன்றிருந்தது' என்று விஜ்ஞாபித்தது ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு அநிர்வசநீய
 மான ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்திற்கு உடலாகி "அர்ச்சிராதி மார்க்க ஸத்பாவத்திலும்
 அதன் பரம்போக்யதையிலும் ஸந்தேஹகந்தமுமில்லை" என்று ஸ்வயேயர்களை
 நோக்கி ஸாதிக்கும்படியாயிருந்தது.

(2) ஸ்ரீஸ்வாமி தெலுங்கு தேசங்களில் எழுந்தருளும்போது 'பர்லாக்கமிடி'
 என்கிற ஸம்ஸ்தானத்திற்கு எழுந்தருளி ஒரு தர்மசாலையில் தங்கியிருக்கையில்
 பக்தவர்க்கங்கள் விசேஷமாக உபஹாரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஸ்வாமியை
 ஸேவிக்க வந்து ஸ்வாமியைக் காணுமல் 'ஸ்வாமுலவாரு எக்கடா?' என்று
 கேட்க "கொஞ்ச சேபு உண்டண்டி; ஸ்வாமுலவாரு அப்பசங்கு வேஞ்சேவி

யுந்நாரு; இதோ வஸ்தாரு” என்று சிலர் சொன்னார்களாம்; அது கேட்ட அவர்கள் “ஸ்வாமுலவாரு கூடா அல்பசங்கு வேஞ்சேஸ்தாரு!!!” என்று சொல்லிக் கொண்டே போய்விட்டார்களாம்; அவர்கள் மறுபடியும் வரவேயில்லையாம். ஜீயங்காரென்றால் பரமபத்திவிருந்து நேராக வந்த நித்யஸூரிகளென்று அவர்களுடைய அத்யவஸாயம். ஸ்வாமி அல்பசங்குக்குப் போயிருக்கிறாரென்று சொல்லவே “ஸ்வாமியும் நம்மைப்போலவே ஒரு மதுஷ்யர்போலிருக்கிறது” என்றெண்ணிப் போய்விட்டார்கள். இவர்களுடைய மூடபக்தியை நாம் மெச்சவேண்டியிருக்கிறது - என்று ஸாதித்தபடி. அப்போது ஸ்ரீஸ்வாமியை விச்வேஷிக்கவே முடியாமலிருந்தது. ஆயினும் விச்வேஷித்தே தீரவேண்டியதாயிற்று. இரண்டு மாதம் யாத்திரை செய்து ஹருஷிகேசம் வரையிற் சென்று ஸ்வஸ்தானம் திரும்பி வந்து சேர்ந்தேன். அந்த முதல் யாத்திரையில் ஒவ்வோரிடத்திலும் பல மஹான் களின் அன்பையும் ஆதரவையும் பெற நேர்ந்தது.

கூரத்தில் நிகழ்ந்ததொரு நிகழ்ச்சி

காஞ்சிபுரியில் ஸ்ரீமத் அய்யாக்குஷ்ணஸாமி தாதாசார்யரென்பவரைப் பலருமறிவர். அவர் ஸம்பந்தாய நிஷ்ணாதர். அவர் ஒரு ஸமயம் கூரத்தாழ்வான் திருநகரத்திரோதஸவம் ஸேவிக்க கூரம் சென்றிருந்தார். அங்கே பல ப்ரகரணங்களில் அநுஸந்திக்கிற தனியன் ஒன்றுண்டு; அதாவது, “अर्वाञ्चो यत्पदसरसिजद्वंद्वमाश्रित्य पूर्वे मूर्ध्ना यस्यान्वयमुपगता देशिका मुक्तिमायुः । सोऽयं रामानुजमुनिरपि स्वीयमुक्तिं कारुणां यत्संयन्वादननुत कथं वर्यते कूरनाथः ॥” [அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜத்வந்த்வமாச்சரித்ய பூர்வே மூர்த்நாயஸ்யாந்வயமூபகதா தேசிகா முக்திமாபு; ஸோயம் ராமானுஜமூநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம் யத்ஸம்பந்தாதமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:] என்பது; இது பட்டர் அருளிச்செய்ததாக ஸம்ப்ரஸித்தம். இதில், எம்பெருமானுருடைய திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசாரியர்கள் உஜ்ஜீவித்ததாகவும் பிற்பட்ட ஆசாரியர்கள் அவருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் உஜ்ஜீவித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதைக்கேட்ட அய்யாதாதாசாரியர் “இதெல்லாம் தப்பான ஐதிஹ்யத்தைக் கொண்டு கல்பிக்கப்படுகிற ச்லோகம்; பிற்பட்டவர்களுக்கு ஸ்வாமியின் திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் மோகூமென்றால் இது பொருந்தும்; முற்பட்டவர்களுக்குத் திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் மோகூமென்றால் இது அநந்விதமான வார்த்தையல்லவா? இது எப்படி பொருந்தும்? ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் உய்யக் கொண்டார் மணக்கால்நம்பி போலவார்தானே ஸ்வாமிக்கு முற்பட்டவர்கள்; அவர்கள் என்றைக்கோ பரமபதம் போய்ச் சேர்ந்தவர்களன்றோ; அவர்களது காலத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் அவதரித்திருந்தாலன்றோ இவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு நேர்ந்ததென்று சொல்ல இடமுண்டு. இவருடைய அவதாரமே நடந்திலாத ஸமயத்தில் இவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு எப்படி ப்ராப்தமாகக் கூடும்? இது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதமான வார்த்தை” என்று உபந்யஸித்து அங்குள்ள யதாச்சுதக்ராஹிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் மனத்தை அறிமாதரம் குழப்பி விட்டார். இச்செய்தி அடியேனுக்குத் தெரியவந்து உடனே அன்றிரவு மஹோத்ஸவத்திற்கு அங்கே சென்று அந்த அய்யாக்குஷ்ண தாதாசார்யருக்கு வெகு தத்துவங்களையுணர்த்தினேன். அதைச் சிறிது விவரிக்கிறேன்;—

தேசிகன் ந்யாய பரிசுத்தியின் தொடக்கத்தில் எம்பெருமானாரைப் பற்றிப் பணித்த மங்கள ச்லோகத்தில்—“पयुस्यमिनां मणय्य चरणौ तपादकोटीरयोः संयधेन समिध्यमानविभवान् धन्यास्तथाऽन्यान् गुरुन्” [பத்யுஸ் ஸம்யமிநாம் ப்ரணமய சரணௌ தத்

பாதகோடரயோஸ் ஸம்பந்தேந ஸமித்யமாநவிபவார் தந்யாந் ததாந்யாந் குருந்] என்றுள்ளது. இதன் பொருளாவது, ஸம்யமிநாம் பத்யு: சரணௌ ப்ரணம்ய—; தத்பாதகோடரயோ: ஸம்பந்தேந—அந்த எம்பெருமானுடைய திருவடியென்ன திருமுடியென்ன இவற்றினுடைய ஸம்பந்தத்தினால், ஸமித்யமாநவிபவார்—பெருமைபெற்றவர்களாய், தந்யாந்—கருதார்த்தர்களான, குருந் ப்ரணம்ய—ஆசாரியர்களை வணங்கியும்.....ந்யாயபரிசுத்தி யென்கிற இந்த க்ரந்தம் செய்யப் படுகிறது என்கை. இதில் “தத் பாத கோடரயோஸ் ஸம்பந்தேந” என்றது உயிரான வார்த்தை. கோடரமென்று திருமுடிக்குப் பெயர். பிற்பட்டவர்களுக்குத் திருவடி ஸம்பந்தம் போல முற்பட்டவர்களுக்குத் திருமுடி ஸம்பந்தம் உத்தாரகமென்று இதனால் நன்கு காட்டப்பட்டதாயிற்று. இந்த ச்லோகமானது “அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜ த்வந்த்வமாச்சரித்ய” என்கிற ஆழ்வான் தனியனையடியொற்றியே தேசிகன் பணித்தது. * यश्चोभयोस्समो दोषः परिहरोऽपि वा समः * [யச்சோபயோஸ் ஸமோ தோஷ: பரிஹாரோபி வா ஸம்:] இத்யாதி. என்று பரக்கவுபந்யஸித்தேன். அவர் இவை முழுவதும் கேட்டு இதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்ல வழியில்லாமையாலே ‘இப்படியன்றோ விஷயஞ் சொல்லவேணும்’ என்று கொண்டாடி விட்டு அப்போது ஸாரமாகவும் ரஸமாகவும் சில வார்த்தை சொன்னார்; “ஒரு கஷணத்தில் தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்தியைக் கொண்டே என்னை வாய்மாளப் பண்ணின ஏற்றம் இந்த அண்ணஸ்வாமி யொருவர்க்குத்தான் ஏற்கும். மற்ற பேர்கள் ஏதாவது கதை சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்களே யொழிய இப்படிச் ச்ருங்கக்ராஹிகயா ப்ரமாணமெடுத்துக்காட்ட, அதிலும் தேசிக ஸூக்தியையே யெடுத்துக்காட்ட சக்தரல்லர். எங்களுடையவர்கள் எதையும் ஆழ்ந்து பாராமல் “विश्वेतिहसहस्रवर्षिनेन” [விதைதிறஹஸஹஸ்ரவர்ணநேந] என்று உபாலம்பம் செய்து போனார்கள். வாயெடுத்ததற்கெல்லாம் பின்புள்ளாரான எங்கடவர்கள் அதையே சொல்லிவருகிறார்கள். நானும் தப்பான ஐதிஹ்யமென்றே கருதிப் பல பேசிவிட்டேன், ஆழ்வானே க்ஷயித்தருள வேணும்” என்று.

அப்போது அடியேன் மேலே காட்டின ந்யாய பரிசுத்தி ஸூக்திக்கு அது பந்தமாகவே பல விஷயங்களை உபந்யஸித்தேன். அவையெல்லாம் என் க்ரந்தங்களில் ஏறியேயிருக்கின்றன. சிலவற்றையிங்கெடுத்துரைக்கின்றேன். சாஸ்த்ரங்களில் உத்தமபுருஷர்களின் ப்ரபாவங்களைச் சொல்லுமிடத்து “दश पूर्वान् दशपरान्....पुनरिति” [தச பூர்வாந் தசாபராந் புநாதி] என்றும் “सप्त सप्त च सप्त च” [ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச] என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பது ப்ரஸித்தம். “परिवर्तिनि संसारे मृतः को वा न जायते । स जातो येन जातेन याति वंशः समुन्नतिम् ॥” [பரிவர்த்தினி ஸம்ஸாரே ம்ருத: கோ வா ந ஜாயதே, ஸ ஜாதோ யேந ஜாதேந யாதி வம்சஸ் ஸமுந்நதிம்] என்ற கணக்கிலே ஒரு வம்சத்தில் ஒரு மஹநீய புருஷன் தோன்றினால் அவரது பெருமேன்மையினால் முன்னேபலதலைமுறையாரும் பின்னே பலதலைமுறையாரும் வாழ்ச்சிபெறுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் *செடியார் நோய்களெல்லாம் துறந்து எமர் கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியா வெந்நரகத்து என்றுஞ் சேர்தல் அறினரே* என்றும் *கேசவன் தமர் கீழ் மேலெமரேழெழு பிறப்பும் மாசதிரிது பற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா* என்று மருளிச் செய்தார். இவற்றுல், முற்பட்டவர்களையும் ஸத்திபெறுவிக்கும் பெருமை பிற்பட்டவர்களுக்கு [மஹா குலதிலைகபூதர்களான சில விசிஷ்டவ்யக்திகளுக்கு] விளைகின்றதென்பது சாஸ்த்ர ஸம்மதமான விஷயம். முற்பட்டவர்களை ஸத்தி பெறுவிப்பதென்னும் விஷயம் நிற்க. பிற்பட்டவர்களுக்கு ஸ்வஸம்பந்தத்தினால் ஸத்தி பெறுவிக்கும் பெருமை ஸ்வாமி எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரணமென்பது நிர்விவாதமான விஷயம்.

இப்பெருமை ஸ்வாமிக்கு ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய வரப்ராஸாதமடியாகவும் கிடைத்த தென்பது வேதாந்த தேசிகனுலையே ஸ்பஷ்டமாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ந்யாஸதிலகத்தில் "சுத்ய வர் ததுபந்தமதாவலிப்தே" என்ற ஸூக்தியானது ஒருவராலும் கண்ணழிக்க முடியாமல் விளங்குகின்றது. இதில் ஒவ்வொரு பதமும் உயிரானது. ச்ருத்வா என்பது முதற்பதம். இவ்விஷயம் கர்ணபரம்பரையினால் தமக்கு எட்டியதாகக் காட்டினபடி. வரம் என்பது இரண்டாவது பதம். வேதத்தில் வர் ஶு [வரம் வருணை] என்றும் வர் ஶுமரீ [வரம் வருணமலை] என்றும் பலபல விடங்களில் வருகிறது. அவரவர்கள் தாமே ஏதோ வரம் கேட்டுப்பெற்றதாக இதிஹாஸம் வருகிறது. வர் ஶுமரீ [வரம் வருணீஷ்வ] என்று வரத்தை வேண்டிக் கொள்ளும்படியாகச் சொல்லி பிறகு வேண்டிக் கொண்ட வரத்தைக் கொடுத்ததாகவும் வேதங்களில் பலபல உபாக்கியானங்கள் உள்ளன. இங்கு அப்படியன்றிக்கே ஸ்ரீரங்கநாதன் தானே ஸ்வாமிக்கு ஒரு வரம் கொடுத்தருளினதாகச் சொல்லப்படுகிறது. வரப்ராஸாதமென்று சொல்லிவிட்டால் அதில் ஒருவரும் ஒருவிதமான ஆக்ஷேபமும் செய்யக்கூடாது, செய்யமாட்டார்கள்—என்பது ஸம்பந்திபந்தம். அப்படியே இங்கும் ஒருவரும் ஒருவகையான ஆக்ஷேபமும் செய்யக் கூடாதென்று காட்டவே "ச்ருத்வா வரம்" என்றார் தேசிகன். இந்த வரம் எப்படிப்பட்டதென்னில் அதை நமக்கு வியாக்கியானங்கள் விளக்கித் தருகின்றன. திருக்குமாரரான நயினராசார்யரும் கௌசிக ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீநி வாஸாசார்யருமாகிய இருவர் ந்யாஸதிலகத்திற்கு வடமொழியில் வியாக்கியான மியற்றியுள்ளார்கள். இதை ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு திருக்குடந்தையில் தேசிகஸம்பந்தராய விவர்த்தினிஸபையார் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்; அதில் நயினராசார்யருடைய வியாக்கியானத்தில்—

"न केवलमसदाचार्याभिमानमात्रेण दृष्यामः ; अपितु परमगुरोर्भगवद्रामानुजाचार्यस्य भ(ग)वता दत्तं वरमपि श्रुत्वा तत्संवन्धादपि" என்றுள்ளது. அதற்கடுத்த வியாக்கியானத்தில்— "वरदानं कीदृशमिति चेदित्यम् ; भो यतीन्द्र ! त्वया वेदान्तशास्त्रार्थप्रतिष्ठापनाद्वेतोः माम् अविकलं प्रपन्नस्य तव अभिमाने सिद्धान्ते च साक्षात् परम्परया वा येये अन्तर्भूताः ते सर्वेऽपि देहावसान एव तत्सम्बन्धिसंवन्धात् मोक्षं यान्त्विति आसपरम्पराश्रावितम्" என்றுள்ளது. இதைச் சிலர் தங்களுடைய ஆசர ணைக்கு விரோதமானதென்று நினைத்து இதில் பலவகையான சோத்யங்கள் செய்கிறார்கள். ஒன்றும் ஈஷத்தாம் விலை செல்லாது. இதற்கு வியாக்கியானமே வேண்டா. வரம் எப்படிப்பட்ட தென்பதை ந்யாஸதிலகவக்தாவானவர் தாமே மூலத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியிருக்கிறார். "ததுபந்த மதாவலிப்தே" என்று சொல்லியிருக்கையாலே எம்பெருமானுடைய அதுபந்திகளுக்கும் மோக்ஷ முண்டென்பது வரசரீரத்தில் அடங்கியிருப்பதாக நன்கு புலனாகின்றதன்றே. இல்லையேல் இங்கு (வரம்ச்ருத்வா) என்றவுடனே (ததுபந்தமதாவலிப்தே) என்றது பொருளற்றதாகுமே. எம்பெருமானுடைய அதுபந்தங்கொண்டு தாம் செருக் கடைந்திருப்பதாகவன்றே சொல்லுகிறார். ச்ருதமான வரத்திற்கும் இதற்கும் ஸம்பந்தமில்லையாகில் இது ஜரத்தவாதி வாக்யார்த்தம் போலாகுமத்தனை யன்றே.

அன்றியும் *அஸ்து தே ; தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே* என்ற சரணுகதி கத்ய ஸ்ரீஸூக்தியின் ச்ருதப்ரகாசிகையில் "संवन्धिनिस्ररणमपि सर्वशब्दाभिप्रेतम्" [ஸம்பந்தினிஸ்தரணமபி ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம்] என்றிருப்பது அழிக்கவும் மாற்றவுமொண்ணாததலால் அந்த ஸ்ரீஸூக்தியும் வரப்ரகாரத்தை விசதிகரித்துக் காட்டுகின்றதன்றே. எம்பெருமானே "இருகரையுமழிக்கும் கருபாப்ரவாஹமுடைய

வன்” என்கிறார்கள். அந்த க்ருபாரம்பரவாஹம் பெருமையுடையது. அது இவ்வளவு தான் செல்லும், அவ்வளவு செல்லாது” என்கிறார் நியந்தரணம் பண்ண வல்லாருண்டோ? ஒருவனுக்கு நிதி கிடைத்தது; அதிலுள்ளதெல்லாம் நவரத்னமே என்று ஒருவர் சொன்னால் இதில் பிறர் அஸ்திவாய்ப்படலாமேயல்லது ‘இது எப்படி ஸம்பாவிதம்? அந்த நிதியில் பத்தெட்டுக்காசுகள் இருக்கலாம்; நவரத்னங்களே நிரம்பியிருக்குமோ?’ என்று சிலர் கேஷபிக்க இடமுண்டோ? இப்படி கேஷபிப்பவர்கள் புரிவோர்ஸாராவர்களத்தனை. ஸ்வாமி ராமாநுஜர்க்கு இப்படிப்பட்ட வரம்பெறுகையாகிற ஒப்புயர்வற்ற ப்ரபாவமுண்டாயிற்றென்கிறவிதை ப்ராமானிகர்கள் எழுதி வைத்தால் இதை கேஷபிக்க அதிகாரிகள் யார்?

தேசிகன்ஸாதித்த ரஹஸ்யத்யஸாரத்தில் அதிகாரி விபாகாதிகாரத்தில்— “ஒரு மலையில் நின்று ஒரு மலையிலே தாவும் ஸிம்ஹ சரீரத்தில் ஜந்துக்களைப் போலே பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாராதிலங்கனம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல் துவக்காலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோமென்று முதலியாண்டானருளிச்செய்த பாசரம்” என்றுள்ளது. இந்த ஸிம்ஹத்ருஷ்டாந்தத்தை விமர்சிக்க வேணும். ஸிம்ஹத்தின் உடலிலே ஒரு ஜந்து இருந்தால் அது மலையைத் தாவுதற்குத் தானாக வொரு முயற்சி செய்ய வேண்டாம்; ஸிம்ஹ சரீரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு கிடக்கை மாத்திரமே அதற்குப் போதும் என்பது இங்கே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதுபோல உடையவருடைய திருமேனியின்மேல் ஆண்டான் போல்வார் ஏறியிருக்க வேண்டுமென்பது விவக்ஷிதமன்றே. அது ஸம்பாவிதமன்றே. ஏதேனுமொருபடி தத்ஸம்பந்தமிருந்தால் அவ்வளவே கொண்டு ஸம்ஸாராதிலங்கனம் பண்ணிப் பேறு பெறலாமென்பதே நிஷ்கர்ஷமாகிறது. முதலியாண்டான் உடையவருடைய திருமேனி ஸம்பந்தமத்தனையே தாம் உத்தீர்ணராகைக்குப் போதும் என்றருளிச் செய்தார். அவர் உடையவரோடு ஸாஷாத் ஸம்பந்தமுள்ள வராகையாலே அவர் சொல்ல வேண்டியது அவ்வளவேயாயிற்று. ஸாஷாத் ஸம்பந்தமற்றவர்களாய் மிகவும் பிற்பட்டிருக்கு மவர்களான தேசிகாதிகளுக்கும் அஸும்தாதிகளுக்கும் பேறு தப்பாதென்று மார்பிலே கைவைத்து உறங்கப் பாங்காக “புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:” என்பதையும் “ச்ருத்வா வரம் ததருபந்தமதாவலிப்தே” என்பதையும் தேசிகன் எழுதி வைத்தாராயிற்று. ஆக இவ்வளவும் அன்று கூரத்தில் அய்யாக்குஷணத்தாதாசாரியருக்காக விரிவாக உபந்யஸிக்க நேர்ந்தது. அவரும் கேட்டு உகந்தார்.

கைவல்யமோக்ஷ விசாரத்தில் அடியேன் ஸாரமாகத் தெரிவித்தது

திருப்பதியில் வித்வத் ஸிம்ஹமாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் புரிசை ஸ்வாமி, கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி, மைஸூர் கஸ்தூரி ரங்காசார்ய ஸ்வாமி முதலான சில மஹாபண்டிதர்கள் அக்காலத்தில் கைவல்ய விஷய விசாரத்தில் பிரபலமாக க்ரந்தரசகைகள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்; கார்யாதிகரணவாதம், கார்யாதிகரணதத்வம், கார்யாதிகரணஸ்வாஸம் என்றிப்படி சில விவாத க்ரந்தங்கள் அப்போது அவதரித்துக் கொண்டிருந்தன. இவ்விஷயத்தில் அடியேனைச் சிலர் கேட்டார்கள்; “கைவல்யவிஷயத்தில் இவ்வளவு விரிவாக விவாதங்களை வித்வான்கள் வளர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்களே; இதன் தத்துவத்தை ஸாமான்யர்களும் புரிந்து கொள்ளும்படி தெரிவிக்க முடியுமோ?” என்று; அதற்கு அடியேன் அப்போது ஸாரமாகத் தெரிவித்த விஷயங்கள் இவை;—(அப்போதே அச்சானது.)

கைவல்ய விஷயம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஒருவிதமாகவும் தோபாஷ்யத்தில் மற்றொருவிதமாகவும் இருப்பதாக தேசிகனுடைய திருவுள்ளம். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் “அஸிங்குஷணாஸிங்கி வாதாஸிங்கி” என்ற ஸூத்ரவிவரணத்தில் “அஸிங்கிஸி

अचिरादिना गतस्य ब्रह्माप्यपुनरावृत्तिश्रवणाच्च ; अत एव तत्कृत्युन्यायात् प्रकृतिविनिर्मुक्तब्रह्मात्मकानुसंधानं सिद्धम् ” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்குப் ப்ரஹ்ம ப்ராப்திருபமான பலன் ஸ்ரீபாஷ்யஸம்மத்மாகத் தேறுகின்றது. கீதாபாஷ்யத்திலோ வென்னில், பஞ்சாக்ரிவித்யாநிஷ்டனுன கேவலனுக்குப் ப்ராப்திவிநியுக்தாஸ்வரூபாஸநம், ப்ராப்திவிநியுக்தாஸ்வரூபா வாஸிந்யகம் அசிராதித்யா ப்ராப்திபாஸி: அபுநராவ்ரதி அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யஸூக்திகள் ப்ராப்திவிருத்தம் போல் தோற்றும். இந்த விரோதத்தை சமீப்பிக்கவேண்டி தேசிகன் மதுவித்யாந்யாயத்தைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு ப்ராப்திவிநியுக்த ஆத்மாநுபவத்தை அவார்தரபலனாக வைத்தும், ப்ராஹ்மாநுபவத்தை ப்ராப்தரபலனாக வைத்தும் கிரீவஹித்தார். [வஸ்துத: இப்படி கிரீவஹிக்க ஒள்கித்யமுண்டோவென்று பார்த்தால் இல்லை. அவார்தரபலனைக் கல்பிக்கக்கூடிய ப்ராப்திநாமம் தூர்பம். மது வித்யாந்யாயத்திற்கு இங்கு ப்ராப்தியில்லை. பஞ்சாக்ரி வித்யாநிஷ்டனுக்கு மூர்யநாட்யா நிஷ்மணமும் இடையில் வ்யவதாநமில்லாமல் பலனடைவதும் ச்ருதப்ரகாசிகாஸித்தம். ஜாபகோபாக் க்யானத்தில் வ்யவதாநே பலப்ராப்தியானதை இங்கே நிதர்சனமாகக் காட்டத் தகாது. ஏனென்னில் அவனுக்கு நேர்ந்த ப்ராஹ்மகாய நிஷேவணரூபமான வ்யவதாநம் ஜிஹ்வை வழியாக நிஷ்க்ரமணத்தினாலானது—இத்யாதி விஷயங்கள் இருக்கின்றன. நிற்க.] இப்படி கிரீவஹிக்கும்போது கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்யம் விளைகிறது. அதை ஸஹித்துக் கொள்ள வேண்டியது தவிர வேறு கதியில்லையென்று கொண்டு “एकमन्वशकस्वसारस्य बहुमन्वस्वसारस्य माद्यम्”, என்று ஸ்வாமி தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜரத்திலே பணித்தார். ஒரு க்ரந்தத்திற்கும் அஸ்வாரஸ்யமில்லாதபடி கிரீவஹிக்கக்கூடிய பொருவழியைக் காட்டினால் தேசிகன் கைக்கொள்ள மாட்டாதவரல்லர். கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திகளுக்குப் ப்ராப்தி ஒரு விரோதமும் கிடையாது. கீதாபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டபடி ப்ராப்திவிநியுக்த ஆத்மாநுபவமே கேவலனுக்குப் ப்ராப்திபலன். ப்ராஹ்மப்ராப்தியைச் சொல்லுகிற ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தி இதற்கு விருத்தமன்று. எப்படியென்னில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் “ब्रह्माप्यपुनरावृत्तिश्रवणात् ब्रह्मात्मकानुसंधानं सिद्धम्” என்று அருளிச் செய்திருக்கையாலே, தக்கரத்யாயத்தாலே ப்ராஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மப்ராப்தி தான் பலனாகத் தரும். ப்ராஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸநத்திற்கு இதுதானே அநுரூபமான பலனாகும். ஆக, விசேஷணதயா ப்ராப்திவிருத்தத்துக்குப் ப்ராப்திவம் தேறுகிற படியால் இவ்வழியாலாகும் ப்ராஹ்மப்ராப்திதான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டதாக விளங்குகிறது. ஒரு விரோதமுமில்லை யன்றே. கைவல்யத்திலும் ப்ராஹ்ம மத்திற்குப் ப்ராப்திவமுண்டென்னில், அந்த முக்திக்கு இழிவு சொல்லுவானேன்? என்னில், ப்ராஹ்மாநுபவம் அப்ரதானமாகவும் ஆத்மாநுபவமே ப்ராப்திநாமகவு மன்றே ஸித்திக்கிறது. ஆனதுபற்றியே அது ஹேயமெனப்படுகிறது. இவ்விதமாக ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகள் ஒரு விரோதமுமின்றிக்கே எளிதாக ஸமந்விதமாகிறபடியாலே கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்யம் கல்பிக்க வேண்டியதேயில்லை. இப்படிப்பட்ட வழி ஸ்பிரியாமையினாலே ஒன்றுக்கு அஸ்வாரஸ்யம் கல்பிக்க நேர்ந்தது. * यतिप्रवरादीरसमरेण नीतं वयः * [யதிப்ரவரபாரதீரஸபரேண கீதம் வய:] என்றும் * ஏரணிகீர்த்தியிராமானுசமுனி யின்னுரைசேர், சேரணி சிந்தையினேம் சிந்தியோ யினித் திவினையே* என்று மிருப்பவர்க்கு பகவதராமா நுஜஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யகல்பநம் ஆவச்யகமன்றே. எல்லாம் ஸ்வரஸமாகவே கிரீவஹிக்கப்படுவதற்கு மார்க்கமிருக்கிறதென்று காட்டினால் “நான் பெரியோ மல்லோம்நாம் நன்றுந் தீதம் நமக்குரைப்பாருளரென்று நாடுவோமே” என்று ஸௌமநஸ்யத்தின் எல்லையிலே கின்று கூறின அவர்க்குப் ப்ராப்திபலனாகவே

பதவித் துரையையுட்பற்றி ஒருநாள் செய்த உபந்யாஸம்

புகவத்க்ருபை ஸ்வேறுதுகமா? நிர்ஹேதுகமா? என்கிற வொருவாதம் பூர்வையுணவ கோஷ்டியில் வீணாக வளர்ந்து வருகிறது. ஸ்வேறுதுகமென்று தேசிகனுடைய திருவுள்ளமென்றும், நிர்ஹேதுகமென்று வேறு சில ஆசார்யர் களின் மதமென்றும் இப்படியொரு கொள்கை பரவியிருக்கின்றது. நிர்ஹேதுக க்ருபாவாதிகளில் தலைவரான தேசிகனை ஸ்வேறுதுகவாதிகளுக்குத் தலைவராகக் கூறுவது ஆச்சரியங்களில் தலையானது. இவ்விஷயத்தில் அடியேன் அவருடைய வசனங்களை அபரிமிதமாக எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறேன். இரண்டொன்றை மாத்திரம் இங்குக் காட்டுகிறேன். அபயபரதாநஸாரத்தொடக்கத்தில் ஸ்வாமி "नमोऽस्मै च भवतु निष्कञ्जनजनस्वर्शदादीनामधिकसमिन्धानयशसे" [நமஸ் தஸ்மை கஸ்மை சத பவது நிஷ்கஞ்சநஜநஸ்வயம்ரக்ஷாதீக்ஷாஸமதிகஸமிந்தாநயசஸே] என்கிறார். அந்நிஷ்கநஜநங்களை ஸ்வயமாகவே, ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷை கொண்டிருப்பதனால் எம் பெருமானுக்குக் கீர்த்தி மிக்கிருப்பதாக இதில் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வேறுதுகமாக ரக்ஷிப்பதுதான் எம்பெருமானுக்குப் புகழ் என்பவர்களுக்கும் இந்த ஸ்ரீஸூக்திக் கும் ஏதேனும் ஸம்பந்தமுண்டோ? அன்றியும், ஸ்வாமி அமலனாதிபிரானுக்கு முனிவாஹந போக மென்றொரு வியாக்கியானமிட்டு அதனை ரஹஸ்யக்ரந்தங்களில் ஒன்றுகச்சேர்த்திருக்கிறார். அதில் அவதாரிகை தொடங்கும்போதே "காரண விசேஷம்" இன்னதென்று அறுதியிட அரிதாயிருப்பதொரு பகவத் கடாக்ஷத் தாலே" என்கிறார். இதனால் பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகமே யொழிய ஸ்வேறுதுக மன்று என்பது அவருடைய ஸித்தாந்தமென்று விளங்கவில்லையா? நிர்ஹேதுக மென்று சொன்னால் நாம் ஒன்றும் செய்யவேண்டாமென்று தேறிவிடுமேயென்று கொண்டே பிறர் ஸ்வேறுதுகவாதம் பண்ணுகிறார்கள். நாம் கனக்கச் செய்தாலுங் கூட இதற்காகப் பேறு கிடைப்பதன்று, அவனுடைய கேவலக்ருபையினல்தான் கிடைக்கிறதென்று நினைக்க வேணுமென்று சிக்திக்கிறவரன்றோ தேசிகன்; அவன் கொடுக்கிற பேற்றுக்கும் நாம் செய்கிற அபராத நிர்விசேஷங்களான காரியங்களுக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்...இப்படியாகப் பலபல உபந்யாஸங்கள் இள முயில் செய்யப் பார்த்தமாகும். அப்போது உபயகலையாருமே உபந்யாஸ கோஷ்டி யில் வீழ்ந்து ஆணந்தமாக அதுபவிப்பார்கள். இதன் விரிவு மேலேவரும்.

வேதாத்யயந ப்ராரம்பம்

அடிபெணுடைய திருத்தகப்பனார் வேதாத்யயனத்தில் ஆசைகொண்டு தாம் சில காணாமல்கள் ஒதியிருந்தார். பூர்த்தியாக ஒதுவதற்கு ஸௌகரியம் வாய்க்கவில்லையென்று மிகவும் குறையுற்றிருந்தார். அக்குறைநீர இளையவிலேயே அடியேனுக்கு வேதாத்யயனம் செய்விக்க வேணுமென்று மிக முயன்றார். அவருடைய சிறியதாயார் குமாரர் "குட்டிமாமாபிள்ளை நரஸிம்ஹாசாரியர்" என்பவர் பூர்த்தியாக வேதமோதி ஸமர்த்தராயிருந்தார். அவரை உபாத்தியாயராக நியமித்து, ஸ்ரீ (மாதாபஹு) ஜீயர்ஸ்வாமி மடத்தில் வேத பாடசாலையொன்று ஆரம்பித்து, எழுட்டு வித்யார்த்திகளைக் சேர்த்து அவர்களோடு அடியேனையும் வேதமோதக்

கட்டளைவிட்டார். அப்போதடியேனுக்கு உபநயனமான புதுமை. அப்பாடசாலை ஏறக்குறைய ஒரு ஸம்வத்ஸரகாலம் நடந்தது. பஞ்சஸூக்தங்கள், தைத்திரியோப விஷத்து, அபிசர்வணம் முதலான உபயுக்தங்களின் அத்யயனம் முடிந்து முதல்

காண்ட மாரம்பித்து நாலேந்து ப்ரச்னங்களும் ஓதியாயிற்று. என்ன காரணத்தாலோ அப்பாடசாலை நின்றபோயிற்று. ஆனாலும் அடியேனுக்கு வேத மோதவேணுமென சிற ருசி தீவ்ரமாகவே யிருந்தது. இடையிடையில் பதைபதைப்பைக் களித்தல் ஆரம்பிப்பதும், இரண்டொரு வாரம் சந்தை நடப்பதும், ஆவ்ருத்திபண்ணுவதற்கு அவகாச மில்லாமல் நின்றபோவதுமாகவே நிகழ்ந்தது. இருபத்திரண்டாவது வயதில் திருமலையில் ஒரு உத்ஸவத் திற்கு விடை கொள்ள நேர்ந்தது; ஸ்ரீமதுபயவே. திருமலை விஞ் சிமூர் மாம்பள்ளம் ஸுதர்சநாசார்ய ஸ்வாமி யென்பவர் கோயில் வாஸத் தையே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு அங்கே வாழ்ந்துவருபவர் திருமலையப்பணலேவிக்க அப்போது எழுந்தருளியிருந்தார். அந்த ஸ்வா மியின் யோக்யதை அபரமேயமா னது. அதைப்பற்றிப் பிறகு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். அந்த ஸ்வாமி திருமலையில் வேத கோஷ்டியில் நடு நாயகமாக ஸேவை ஸாதித்துக் கொண்டு ஆச்சரியமாகப் பாராய ணம் செய்துபோகிறார். அவருடைய தனிப்பட்ட கண்டத்வரியானது அடியேனை மிகவும் ஆகர்ஷித்து விட்டது. “ப்ரஹ்மப்ரயத்நம் செய்தாவது இந்த ஸ்வாமியைக்

ஸ்ரீமத் உடவே. வைதிகவித்யாகிதி மாம்பள்ளம் தி. வி. ஸுதர்சநாசார்ய ஸ்வாமி (வைகுண்டவாஸி)

காஞ்சிக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு சென்று பல வித்யார்த்திகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு வேதத்தைப் பூர்த்தியாக ஓதியே தீர்வது” என்று அதே க்ஷணத்தில் த்ருட ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டேன். அதற்கு அநுகுணமாக எம்பெருமா ணுடைய அநிர்வசநியமாய் அடியேன் மனத்திற்கே கோசரமானவொரு திருவருள் நொக்கத்தையும் பெற்றேன். உடனே அந்த ஸ்வாமி திருவடிகளில் விழுந்து அடியேனுடைய மனோரதத்தை விரிவாக விஜ்ஞாபனம் செய்து பிரார்த்தித்தேன். “அவ்யாக்ஷோ மஹ்யக்ஷா: கார்யசிதேஹி க்ஷணம்—அவ்யாக்ஷோபோ பவிஷ்யந்தயா: கார்யஸித் தேர்ஷி க்ஷணம்” (ரகு. 10-6.) என்று காளிதாஸர் சொன்னபடி அந்த ஸ்வாமி அடியேன் பிரார்த்தனைக்கு ஈஷத்தும் தடை சொல்லாமல் “அப்படியே செய்வது, இப்போதே புறப்படுவது” என்று மஹோத்ஸாஹத்துடன் ஸாதித்து மறுகான் அடியேனோடு கூடவே புறப்பட்டுக் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளினார். அந்த முஹூர்த்த விசேஷத்தின் நன்மையை ஆரே யறிவார்? ஊர்வந்து சேர்ந்தவுடனே வேத

வேதவேதாந்த வேணுமென்று குறிப்புஷ்கலமாக இருந்தும், ஏற்கெனவே சில
புறங்கள் ஆழித்து விதிசென்னமானது போலல்லாமல் முற்ற முடிய நடைபெற
முடியாது. மார்க்கத்தைத் தேடிப் ஆரம்பிக்க வேணுமென்று கருதி, உபய
கருவியேதாவது பாடசாலைப்பொன்று ஸ்திரமாக நடப்பதற்கு வழிதேடினேன்.
தருளாளானும் பெருந்தேவித்தாயாரும் பரிபூரண கடாக்ஷம் செய்தருளி வித்யா
ஸ்வாமிர்வாஹத்திற்குரிய சில ஆயுதங்களை ஸங்கல்பித் தருளினபடியாலே தைர்ய
முண்டாகி ஒருநன்னூலில் ஸ்ரீமத்ப்ரமஹம்ஸ. (மாதாமஹ) ஜீயர்ஸ்வாமிமடத்தையே
தாங்காலிக வித்யா கிகேதனமாகி வேதாத்யாயம் உபக்ரமித்தாயிற்று. அந்த ஸம

யுத்தில் சில மஹான்கள் மாதந்தோறும் யதோ
சிதம் சந்தாத்தொகை உபகரித்துவர வாக்தானம்
செய்தார்கள். அஸ்மதாசார்யபாதரான ஸ்ரீகாதி
ஸ்வாமி அப்போது வடதேச யாத்திரையிலெழுந்
தருளி யிருந்தபோதிலும் இச்செய்தியை யறிந்து
மிகவுகந்தருளி மஹத்தான உபகாரம் செய்தருளி
னார். ஏற்கெனவே அண்ணு ஸன்னிதியில் தாம்
ஸ்தாபித்து நடத்திவந்த வேதாந்த வைஜயந்தி
பாடசாலையின் பெயரையே வைத்துக்கொள்ளும்
படிக்கும் நியமித்தருளினார். இதில் வேதப்ராதாந்
யம் தோற்ற “வேதவேதாந்த வைஜயந்தி” என்று
நாமகரணம் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீஸ்வாமி தமது
திருக்குமாரரையும் இப்பாடசாலையில் அந்வயிக்கும்
படி நியமித்தருளினார். அப்போது ஸ்ரீமத்
கோவர்த்தனம் ரங்காசார்ய ஸ்வாமி காஞ்சியில்
வாஸம் செய்ய வந்து சேர்ந்தார். அவரும் இப்
பாடசாலை நிரந்தரமாக நடந்துவரவேணுமென்று
அபிமானித்துத் தம்மாலான உதவியைச்செய்தார்.
ஸ்ரீ உவே. அகரம்கந்தாடை. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர்
ஸ்வாமி யென்கிற பெரியார் ஸன்னிதி வீதியில்
எழுந்தருளியிருந்தார். அவர் மஹா தனிகர்.
வைதிகவித்யாபக்ஷபாதி. அந்த ஸ்வாமியும் சில
வருஷங்கள் உதவிபுரிந்து வந்தார். அப்போது
பேரஞர் (வைகுண்டவாஸி) காஞ்சியில் ஸ்ரீ உவே, கூர்மம் ஸ்ரீரங்காசார்யஸ்வா
மியென்பவர், தென்னாசார்ய தரிசனஸபைத் தலைவ
ராயிருந்தவர். இப்பாடசாலையை விசேஷமாக அபிமானித்தார். அவர் “வக்கீல்
ஸ்ரீரங்காசாரியர்” என்று ப்ரஸித்தர். கீழே (பக்கம் 52ல்) ஸேவை ஸாதிக்கின்ற
ஸ்ரீமத் விரகதி பாஷ்யகர ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் உபயவேதாந்த ரஹஸ்யாதிகளை
பிரியஸுவே அதிகரித்தவர்களில் அந்த ஸ்வாமி தலைவராயிருந்தவர். வைதிக
வித்யாஸனம் வித்யாபக்ஷபாதமும் அந்த ஸ்வாமிக்கு மிகமிக இருந்தபடியால் அவர்
இப்பாடசாலையின் அபிவிருத்தியில் மேலான ஊக்கம் கொண்டார். உண்மையில்
இப்பாடசாலை இன்றளவும் சிறப்பாக நடந்து வருவதற்கு முக்கிய காரணம்
அந்த ஸ்வாமியின் அமோகமான மங்களாசாஸனமே யென்னத் தட்டில்லை. அப்
போது வித்யார்த்திகளுக்கு வேதம் கொடுப்பதென்கிற நிர்ப்பந்தம் ஏற்படாமையி
லுலே உபாத்யாய ஸ்வாமியைக் குறையற ஆதரிக்க வேண்டிய பொறுப்பு ஒன்றே
யிருந்தது. வித்யார்த்திகளுக்கும் அடிக்கடி பரீக்ஷைகள் நடத்தி புஸ்தக ரூபமாக
வும் பட்டுபிதாம்பராதிரூபமாகவும் ஸன்மானங்கள் அளிக்கப்பட்டவந்தன.

ஆரம்பத்தில் முப்பது வித்யார்த்திகளுக்குமேல் சேர்க்கார்கள். அதிகமாக
வயது சென்றவர்களுக்கு இல்லை. இதில் அந்வயித்த வேதமோத வேணுமென்கிற

Srivatsam

உபாத்யாய பாதரான ஸ்ரீமத் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் யோக்யதைகளைப் பற்றிப் பேசவேணுமானால், உலகத்தில் ஒரு வசனமுண்டு. “ஸஹஸ்ரவதநனா ஆதிசேஷனாலும் பேசமுடியாது” என்று; அந்த வசனம் கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகில் இந்த ஸ்வாமி யொருவர் திறத்திலே தான் யதார்த்தமாகும். அடியே நெழுதி வருகிற இந்தத்தன்சரிதையில் இதுவரை பலமஹான்களின் கல்விப்பெருமைகளைப் பற்றி யெழுதியுள்ளேன்; மேலும் பலமஹான்களின் பெருமைகளைப்பற்றியும் எழுதப் போகிறேன். ஆனால் இந்த ஸ்வாமியின் வித்யாப்ரபாவத்தைப்பற்றி அடியேனால் உள்ளவாறு எழுதமுடியா தென்பது ஸத்யம். உலகில் ப்ரஸித்தமாக வழங்கிவருகிற *ந பூதோ ந பவிஷ்யதி* என்கிற வாக்கானது இந்த ஸ்வாமி யொருவர் விஷயத்தில் தான் தரும். உலகத்தில் அவரவர்கள் ஸம்பாதிக்கும் யோக்யதைகளானவை மற்றும் பலரிடத்திலும் காணக் கூடியவையே யாகும். நியாய வித்வான்கள், நியாய வேதாந்த வித்வான்கள், சதுச்சாஸ்த்ர வித்வான்கள் என்றிப்படி குலாவப்படும் வித்வான்களிடத்தில் காணும் யோக்யதைகள் பல வ்யக்திகளிடத்திலே காணக் கூடியவையே யாகும். இந்த ஸ்வாமி ஸம்பாதித்திருந்த யோக்யதைகள் இறந்தகாலத்திலோ நிகழ் காலத்திலோ எதிர்காலத்திலோ கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகில் வேறொரு வ்யக்தியினிடத்தில் ஸம்பவிக்கமாட்டாதவையே. வேதத்திலும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலும் ஆசார்ய திவ்யஸூக்திகளிலும் இதிறாஸ புராணங்களிலும் காவ்யநாட காலங்காரங்களிலும் இந்த ஸ்வாமி பரிசீரமப்பட்டு ஸம்பாதித்திருந்த யோக்யதை ஒருவர்க்கும் ஒரு புருஷாயுஸ்ஸில் ஸம்பாதிக்கக் கூடியவையல்ல. “அம்பரமே தண்ணீரே சோமே யறஞ்செய்யும்” என்றவிடத்து ஏகாரங்களை நோக்கி நம் பூருவாசாரியர்கள் செய்தருளின வியாக்கியானத்திற்கிணங்க, இந்த ஸ்வாமியின் ஒவ்வொரு யோக்யதையையும் பார்க்கும்போது ‘இஃதொன்றிலேயே இவருடைய ஆயுள் முழுவதும் கழிந்திருக்குமோ!’ என்றே ஒவ்வொருவரும் வியக்கும்படியிருந்தது. வேதத்தில் ஜடை, கனம், லக்ஷணம், வர்ணக்ரமம் முதலியவற்றையும் பயின்று மஹாவ்யாபகர்களென்று ப்ரஸித்திபெற்ற வைதிக வித்வத் வரிஷ்டர்கள் உலகில் ஆங்காங்கு பறையுண்டு; இந்த ஸ்வாமி க்ரமாந்தம் அதிகரித்தவரேயொழிய ஜடை முதலானவற்றில் பரிசய லேசமும் பெற்றவரல்லர்; ஆயினும் இந்த ஸ்வாமி யெதிரில் ‘நான் வேதமோதினவன்’ என்று ஒருவரும் நிற்க முடியாது. இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக் கெழந்தருளி இருபது வருஷங்களாகிறபடியால் இவருடைய அந்த வித்யாப்ரபாவங் தெழில் ஞான விளக்கை யிருளனைத்தும் மாற்றினவர்க்கொரு கைம்மாறு மாயனும் காணகில்லான், போற்றியுட்ப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும் பொங்குபுகழ் சாற்றி வளர்ப்பதும் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கே” என்று தேசிகன் பணித்த ப்ரக்ரீயையில் வேறு எந்த விதத்தினால் க்ருதஜ்ஞதாப்ரகாசம் செய்வது? அடியேனுக்கு ஆசார்யஸ்தானத்தில் நிற்பவர்கள் மூவர்; திருத்தகப்பலார், ஸ்ரீகாதி ஸ்வாமி,

(மாதாமஹ) ஜீயர் ஸ்வாமி. இம் மூவரினும் அடியேன் மேலான ஸ்தானத்தில் வைத்து அநுஸந்திப்பது மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியையே யென்று அந்தரங்க ஸாக்ஷிக மான வார்த்தை யிது. இந்த ஸ்வாமி காஞ்சிபுரியில் எழுந்தருளியிருந்து வேத மோதுவித்தருளாவிடில் அடியேன் அஸ்தக்கல்பனாகவே யிருந்திருப்பேன். “எமக் காகவன்றோ இங்காண்டாளவதரித்தாள்” என்று மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்ததுபோல “எமக்காகவே மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியை ஸர்வேச்வரன் இம்மண்

ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் உவே. வேதவாத்யார்
கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி (வைகுண்டவாஸி)

மானதுண்டு. அந்த ஸ்வாமியின் திருவாக்கில் பிழையென்பது கானவே முடி

ணுகில் திருவவதரிப் பித்தான்” என்றே நிச்சலும் நாம் அநுஸந்தித் திருப்பது. ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் கோணியூர் வாத்யார் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தரான பொருமஹான் எழுந்தருளியிருந்தார். அவர் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளி ஐம்பது வருஷமாகிறது. அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அனேகர் வேதாத்யயனம் செய்து உத்தீர்ணர்களாயினர். அவரிடத்தில்தான் அஸமதுபாத்யாயரான மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி பெரும்பாலும் வேதாத்யயனம் செய்தது. அந்த கோணியூர் ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர் “வேதவாத்யார் கிருஷ்ண மாசாரியர் ஸ்வாமி” என்று ப்ரஸித்தராயிருந்தார். அவர் வியாகரண சாஸ்த்ரத்தில் மஹாபாஷ்யாந்தம் ப்ரசண்ட பண்டிதர். வேதாத்யயனத்தில் அவரை அத்விதீயராக மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி தினந்தோறும் கொண்டாடி ஸாதிப்பார். அடியேனும் அந்த ஸ்வாமியோடு அதிகமான பரிசயமுடையவனே. இருபது வருஷகாலம் அந்த ஸ்வாமியோடு கூடவும் அடிக்கடி வேத பாராயணம் செய்ய ப்ராப்த

யாது. அவரும் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளாதலால் அவரை க்ருஷ்ண ஸாமியென்று ஏகவசனமாகவே வ்யபதேசிப்பர் நம்வாத்யார் ஸ்வாமி. "நாலு ஸமுத்ரத்துக்குள் நம்ம க்ருஷ்ண ஸாமியை வேதாத்யயனத்தில் வெல்லக்கூடியவர் காலத்யயத்திலும் ஒருவருமில்லை" என்றே அடிக்கடி மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி ஸாதிப்பது. உண்மையில் அப்படி கொண்டாடிக் கூறத்தக்க யோக்யதாதியயம் அந்த ஸ்வாமி யிடத்தில் குடிகொண்டு தானிருந்தது. இருந்தாலும், மாம்பள்ளம் ஸ்வாமிக்கு நிகரானவர் நபூதோநபவிஷ்யதியென்பதே அடியேனுடையவும் மற்றும் பலருடையவும் ஸித்தாந்தம். ஸர்வதோமுகமான யோக்யதையன்றே இவரது.

தஞ்சை ஸ்ரீல்லாவில் மிகச் சிறந்த கனபாடியாக

விசுரமம் என்கிற அக்ரஹாரத்தில் அவதரித்து விளங்கினவர் ஸ்ரீமத் வெங்கடாசார்ய ஸ்வாமி யென்பவர். அந்த ஸ்வாமி திருக்கண்ணபுரத்தில் பலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து பலபேர்களுக்கு ஐடைகனமுட்படச் சொல்லி வைத்தவர். இப்போது தென்னாட்டில் வேதாத்யயநஸம்பந்நர்களாக விளங்குமவர்கள் பெரும்பாலும் அந்த ஸ்வாமி யிடத்தில் அத்யயனம் செய்தவர்களென்று சொல்லலாம். அவருடைய திருக்குமாரர் திருக்கண்ணபுரம் செளரி ஸ்வாமி யென்பவர் திருத்தகப்பளுரைக் காட்டிலும் மஹாவ்யாபகராய் கனபாடி யென்பதோடு நில்லாமல் லக்ஷண வர்ணக்ரமாதிகளிலும் நிபுணராய் நியாய வேதாந்தங்களிலும்வல்லவராய் ஸ்ரீரங்கத்தில்சுங்கம்மயங்கார் ஸ்வாமியின் பாடசாலையில் சாஸ்த்ர ப்ரவசந நிரதராய் விளங்குகின்றார். அந்த வேங்கடாசார்ய கனபாடி ஸ்வாமியின் யோக்யதையையும் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி கொண்டாடிக் கூறுவர். மற்றும் அநேக வைதிகோத்தமர்களை அஸ்மத் ஸ்வாமி கொண்டாடி ஸாதிப்பதுண்டு. ஆனாலும் அடியேன் போல்வார் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியைத் தவிர வேறொருவரிடத்திலும் விஸ்மயம் கொள்வதில்லை. "வ்யாஸரும் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஒன்றாகத் திரண்ட அவதாரம் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியே" என்றுதான் ஸித்தாந்தம் செய்திருந்தோம். எதிலும் ஸந்தேஹவிபர்யமற்றவர் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி யொருவரே.

திருக்கண்ணபுரம் கனபாடி ஸ்ரீ உவே. வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி (வைகுண்டவாஸி)

இருபத்திரண்டு வயதுக்குமேல் அடியேன் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியிடத்தில் வேதமோதத் தொடங்கினேன். அப்போது பலரும் பரிஹஸிப்பதும் நிந்திப்பதுமாயிருந்தார்கள். 'இத்தனை வயதுக்குமேல் வேதம் நன்றாக வரும்' என்று பரிஹஸிப்பவர்கள்; நமக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத கர்மகாண்டத்திலோ இப்போது கைவைப்பது! என்னே!' என்று நிந்திப்பவர்கள். "லோகோ பிந்நருசு:" ஆகையாலே ஆமோதித்தவர்களுமுண்டு. முக்கியமாக அடியேன் கைங்கரியத்தையே ப்ரதாநலக்ஷ்யமாகக் கொண்டு வேதாத்யயனமாரம்பித்தேன். காஞ்சிபுரத்தில் திவ்யதேசங்கள் பல; அவற்றில் உத்ஸவங்களும் அடிக்கடி ப்ராப்தமாகும்.

தேவப்பெருமாள் ஸந்தியோன்று தவிர மற்ற ஸன்னிதிகளில் வேதபாராயணம் அடியோடு இல்லாமலே உத்ஸவங்கள் நடந்து வந்தன. அதுவொரு பெரிய குறை யாகவே தோன்றிற்று. இக்குறையை அறவே நீக்கவேணுமென்கிற அபிவிவேசம் தான் அடியேனுக்கு வலிதாயிருந்தது. ஸ்ரீயதோக்தகாரி, உலகளந்தபெருமாள், வைகுண்டபெருமாள் முதலான எம்பெருமான்களின் ஸன்னிதிகளில் ப்ரஹ்மோத்ஸவ நைமித்திகோத்ஸவாதிகள் பலபல இப்போது நடந்து வருவதைக் காட்டிலும் முன்பு [நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே] மிகச்சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றில் “வாளும் வில்லும் கொண்டு பின்செல்வார்ப்மற்றில்லை” என்று ஆழ்வார் வயிறு பிடித்த வருத்தம் தீரப் பரிபூர்ண கைங்கரியம் பண்ணப் பெற வேணுமென்கிற பாரிப்புக்கொண்டே வேதமோத விழிந்தபடியால் அந்த எம்பெருமான்களனைவரும் பரமக்ருபையைச் செய்தருளி அடியேனுடைய மனோரதத்தை அப்ரமேயப்ரக்ரியையிலே பூர்த்தி செய்வித்தருளினார்கள். உண்மையில் எம்பெருமானுடைய க்ருபையினால் நிறைவேறியதாகச் சொல்லுவது உபசாரமத்தனை. ஸ்ரீமாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் பரமக்ருபை யொன்றுதான் இதில் ப்ரசம்ஸநீயம். நாடோறும் பின்மாலை மூன்று மணிக்குத் தாமெழுந்து ஒருவருடைய க்ருஹம் தப்பாமல் கர்ணம்ருதமான திவ்யப்ரபந்தாதி அதுஸந்தானத்துடன் தாமெயெழுந்தருளி யெழுப்பியழைத்து வந்து வாசாமகோசரமான ச்ரத்தையுடன் வேதமோது வித்த பரமக்ருபை ஸர்வேசுவரனிடத்திலும் காணமுடியாததே; “அருள்கண்டிரி வுலகினில் மிக்கதே” என்ற பாசரம் இந்த ஸ்வாமிக்கே தகும்.

இந்த மஹாசார்யர் காஞ்சியிலெழுந்தருளியிருந்து வேதமோதுவித்த பெருமையை மட்டும் பெற்றவரல்லர்; “தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர்” என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த படி ஸ்வஸாம்யாபத்தியைச் செய்விப்பவன் எம்பெருமானென்று கேட்டிருக்கிறோம்; அது நித்ய விபூதியிலேயல்லது லீலாவிபூதியின்று. ஸ்ரீமாம்பள்ளம் ஸ்வாமி தம்மடி பணிந்தவர்களுக்கு ஸ்வஸாம்யாபத்தியை இந்நிலத்திலேயே செய்து வைத்த வதிசயம் ஆச்சரியமானது. இதைச் சிறிது விவரித்தேயாகவேண்டுமென்கு. மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி வேதவேதாந்த வைஜயந்தீபாட்சாலையில் உபாத்யாய பதவியை யலங்கரித்துக் கொண்டு ஏறக்குறைய இருபது ஸம்வத்ஸரம் காஞ்சீவாஸம் செய்தருளினார். இடையில் சில மாதங்கள் ஆழ்வார் திருநகரியிலுமெழுந்தருளியிருந்தார். அங்கும் பலரைத் திருத்திப் பணிகொண்ட பெருமையைப் பிறகு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். காஞ்சீபுரியில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் பலபேர்களுக்கு வேதம், திவ்யப்ரபந்தம், ஆசார்ய திவ்யஸூக்திகள், ஸம்ஸ்கிருத ஸாஹித்யம் இவற்றைத் தாம் ஒருவரே பரீபூர்த்தியாக அதிகரிப்பித்து இருபது பேர்களை வேதாத்யாய ஸம்பந்தர்களாகவும் பத்துபேர்களை உபயவேதகிர்வாஹகர்களாகவும் ஆக்கியருளினார். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாத்யாயஸ்தர்களுக்கு உவே. (அல்லது) உபயவே. என்கிற வ்யபதேசம் ப்ரஸித்தமாக வழங்கி வருகிறது. உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்களென்றபடி. உபயவேதங்களையும் அதிகரித்தாலல்லது உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யத்வம் புஷ்கலமாகாது; ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தை அத்தயகம் செய்தவர்களுக்குத் தமிழ்வேதம் வெகு தூரத்திலிருக்கும்; அவ்வளவேயன்று; அதில் த்வேஷமுமிருக்கும். தமிழ் வேதத்தை யதிகரித்தவர்கள் ஸம்ஸ்கிருத வேதவைதேசிகர்களாகவே யிருப்பார்கள். இரண்டு வேதங்களையும் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டு இரண்டையும் ஸமமாகவே அதிகரித்து இரண்டிலும் ஸமமான வல்லமை பெற்றிருப்பவர்கள் பண்டைக்காலத்தில் விசேஷமாக இருந்திருப்பார்களோ என்பனவோ அறியோம். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளை இக்காலத்தில் ஸேவிக்க வேண்டுமானால் சின்னகாஞ்சியிலும் ஸ்ரீபெரும்புதூரிலுமே ஸேவிக்க முடியும். ஸ்ரீபெரும்புதூரில் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமிக்கு ஸப்ரஹ்மசாரிகளா யிருந்தவர்கள் சிலர் இதை

வகையில் பரிகணிதர்களாயிருந்தார்கள்; கீர்த்திமூர்த்தியான ஸ்ரீமத் காழியூர் ஸ்ரீரங்காசாரியர் ஸ்வாமி [கீழே பக்கம் 17ல் ஸேவைஸாதிப்பவர்] சாஸ்த்ரஜ்ஞராயிருந்ததோடு உபயவேதங்களிலும் வல்லவராயுமிருந்தார். வைகுண்டவாஸியான பின்னப்பாக்கம் ராகவாசார்ய ஸ்வாமி யென்பவரும் உபயவேதங்களிலும் நல்ல விரகராயிருந்தார். அப்படிப்பட்ட உபயவேதாதிகாரிகளில் இப்போது வயோவ்ருத்த ச்ரேணியில் விளங்குமவர் (அடியேனுடைய ஸம்பந்தியான) ஸ்ரீ உவே. மணவாள ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி யொருவரே. இந்த ஸ்வாமிக்கு இப்போது எண்பத்தைந்து திருநகைத் தாங்களுக்கு மேலாகியிருந்தாலும் இப்போதும் ஆச்சரியமான உபஸ்திதியுள்ளது. இப்படிப்பட்ட ப்ராசீநர்களின் கதை யிருக்கட்டும். இப்போதுள்ள வர்த்திஷ்ணுக்களில் உபயவேதங்களிலும் பரிபூர்த்தியாகத் தேறினவர்கள் ஸ்ரீ மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் பரமக்ருபையினால் பத்துபேர்கள் விளங்கி வருகிறார்கள். ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஸ்ரீ உவே. கற்பூரம் பட்டப்பா ஸ்வாமி யென்கிற வேங்க

தி. அ. பு. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர். 1
தி. வி. சிங்கராசாரியர். 3
கோ. க. அண்ணன் ராமாதுஜாசாரியர். 2
மா. கு. நரஸிம்ஹாசாரியர். 4
மாம்பள்ளம் பாஷ்யகாராசாரியர். 5

டாசாரியரும், ஸ்ரீ உவே. தி. க. பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமியும் பரிகணநீயர்கள். இவ்விருவரும் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் அந்தேவாஸிகளல்லராயினும் ப்ரக்ருதம் அடியேன் விவரிக்கும் விஷயத்தில் முந்துற முன்னம் இவர்களுையே ஸ்மரிக்க நேர்ந்தது.

இவர்களின் திருவுருவப்படங்களை மேற்பகுதியில் ஸேவிக்க ப்ராப்தமாகும். மாம் பள்ளம் ஸ்வாமியின் க்ருபாகடாக்ஷத்தினாலே அபிவிருத்தியடைந்தவர்களும், நமது வேதவேதாந்த வைஜயந்தீ வித்யாலயத்திற்கு அணிவிளக்காக விளங்குகின்றவர் களுமான விலக்ஷண வ்யக்திகளைப்பற்றி இங்கு விஜ்ஞாபிக்க விரும்புகிறேன்.

முன்னம் ஒரு வார்த்தை முக்கியமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் கலாபேத வ்யவஹாரம் ஏற்பட்டிருப்பது ப்ரஸித்தம். தென்கலை யார்கள் தென்கலையாகிய தமிழ்வேதத்தோடு நிற்காமல் வடகலையாகிய ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தையும் அதிகரிக்கிறார்களென்பதும், வடகலையார்கள் வடகலையாகிய ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தோடு நிற்காமல் தென்கலையாகிய தமிழ் வேதத்தையும் அதிகரிக்கிறார்களென்பதும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால் இந்த இருவகை யோக்யதைகளும் வெவ் வேறு வ்யக்திகளிடத்தில் காணலாகுமேயல்லது ஒரே வ்யக்தியினிடத்தில் உபய வேத பாண்டித்யமும் காண்பது அரிதென்பது புறநுக்தம். வடகலை ஸம்பிரதாயஸ் தர்களில் ஸம்ஸ்க்ருத வேதமோதினவர்கள் விசேஷமாக ஸேவை ஸாதிக்கிறார்கள். திவ்யப்ரபந்த மோதினவர்களும் *கவசித் க்வசித்தென்கிற கணக்கிலே விரளமாக ஸேவை ஸாதிக்கிறார்கள். அந்த ஸம்பிரதாயஸ்தர்களில் ஒரு வ்யக்தியாவது உபய வேதங்களையும் ஒரே ரீதியாக அதிகரித்திருப்பதுண்டோவென்று அடியேன் பல விடங்களிலும் விசாரித்து வருவதுண்டு. பவிஷ்யத்காலச் செய்தி தெரியாது. பூத காலத்திலும் வர்த்தமான காலத்திலும் அப்படிப்பட்டவொரு நபர்கூட அந்த ஸம்பிரதாயஸ்தர்களில் இல்லையென்று திண்ணமாகச் சொல்லலாம். ஸம்ஸ்க்ருத வேத வித்துக்கள் த்ராவிட வேதத்தில் மாத்ஸர்யங்கொண்டே யிருப்பார்கள். த்ரா விட வேதமதிகரித்தவர்கள் ஸம்ஸ்க்ருத வேத தூஷகர்களாகவுயிருப்பார்கள். இவ் விஷயத்தை திருவஹீந்திரபுரத்தில் இற்றைக்கும் கட்கூடாகக் காணலாம். அந்த லூரை விசேஷித்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எந்த லூரினும் இப்படியேதான்.

ஸம்பிரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த (பிரபல அட்வகேட்) வி. வி. ஸ்ரீ நிவா ஸய்யங்கார் ஸ்வாமி யென்பவர் காஞ்சியில் தமது க்ருஹத்தில் ஒரு ஸமயம் ஒரு பெரிய விசேஷம் நடத்தினபோது, உபயவேதங்களையும் ஏகரீதியாக அதிகரித்தவர் களை வரவழைத்து விசேஷ ஸத்காரங்கள் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி அந்த மனோ ரதத்தை அடியேனிடம் ஏகாந்தமாக ஸாதித்து “இப்படிப்பட்ட விசிஷ்டாதிகாரி கள் தேவரீருக்குத் தெரிந்திருப்பார்களே; அவர்களின் விலாஸங்களை யெழுதிக் கொடுத்தால் நல்லது” என்றார். அடியேன் 10, 12 திருநாமங்களை யெழுதிக் கொடுத்தேன். அவர்களில் ஒருவர்கூட வடகலைஸம்பிரதாயஸ்தராக இல்லாமை யைக் கண்டு “உபயஸம்பிரதாயத்திலும் இருப்பவர்களை எழுதித் தரவேணும்” என்றார். “பூமண்டலத்திற்குள் உபயவேதாதிகாரிகளாக இருப்பவர்கள் இப்போது அடி யேனால் தெரிவிக்கப்பட்ட இந்த வ்யக்திகளையொழிய வேறு வ்யக்தி அடியோடு கிடையாது; இதில் ஸந்தேஹமிருந்தால் தேவரீருடைய ஆப்தர்கள் பலரையும் கேட்டுப் பார்க்கலாம்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தேன். “அய்யா, கிருஷ்ண தாதாசாரியர் ஸ்வாமி எப்படி?” என்று கேட்டார்; அவர் இரண்டு மூன்று காண்டங்கள் ஸம்விறிதை மட்டும் ஒதியிருந்தார்; திவ்யப்ரபந்தத்தில் புஸ்தகபாடம்” என்று உண்மையை யுரைத்தேன். ஸ்வஸம்பிரதாயத்தில் உபயவேதத்திலும் பரிபூர்ணாதிகாரியான நபர் ஒருவர்கூட இல்லையென்ற உண்மையை அந்த விட்டு விட்டார். அந்த வருத்தத்தினால் கடுகசமித்திரன் பத்திரிகையில் அந்த V. V. ஸ்வாமி நீண்டதொரு வியாஸமெழுதிப் பிரசுரித்திருப்பது ப்ரஸித்தம். அந்த வியாஸத்தில் “வடகலையார்கள் அநாதிகாலமாகவே திவ்யப்ரபந்தத்தில் ஆஸ்தையற்றவர்களாயிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது” என்று எழுதியிருக்கிறார். இது 18 வருடங்களுக்கு முந்தியசெய்தி. அதன்பிறகும் அதேநிலைமையானது.

சேழ் குறித்த ஸ்ரீமத் V. V. ஸ்ரீ நிவாஸயங்காருடைய அந்த வியாஸம் 22-7-1938-ல் வெளிவந்த சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் காணத்தக்கது.

சேழ் 103-ஆம் பக்கத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள உருவப்படத்தில் நின்று கொண்டிருக்கின்ற இருவரைப்பற்றி மாத்திரம் இங்குத் தெரிவிக்கிறேன். முதலில் நிற்பவர் ஸ்ரீமான் திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை புரிசை ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியென்பவன் அடியேனுடைய தங்கை குமாரன். இவன் கரமாந்தம் வேதமோதி திவ்யப்ரபந்தத்தில் இரண்டாயிரம் அதிகரித்திருப்பவன். ஸகல ஸ்தோத்ரங்களையும் ரஹஸ்யங்களையும் கற்றிருப்பவன். வேதபாராயணுதி கைங்கரியங்களில் நிஷ்ணைதன். மற்றொரு கோடியில் நிற்பவர் ஸ்ரீமான் மாம்பள்ளம் திருமலை விஞ்சிமூர் பாவ்யகாராசாரியர். ஸ்ரீ பெரும்பூதாரிலே வேதபாராயண கோஷ்டிக்கு கிர்வாஹகராக எழுந்தருளியிருந்த மாம்பள்ளம் சிங்கராசாரியர் ஸ்வாமியின் ஜ்யேஷ்டகுமாரர் இவர். ஸ்ரீ பெரும்பூதாரிலேயே கரமாந்தம் வேதமோதி அவ்விடத்துப் பாடசாலையில் காவ்யசம்புக்களும் வாசித்தவர். பூர்வாபரப்பரயோக ப்ரக்ரியைகளில் வல்லவர். தருமசாஸ்த்ர துட்பங்களுமுணர்ந்தவர். அஸ்மதுபாத் யாயபாதரான மாம்பள்ளம் ஸ்வாமிக்கு அத்யந்தஸந்நிஹிதஜ்ஞாதிபாய புத்ர ஸ்தாநீயரானவர். இவர் காஞ்சியில் வேதபாராயண கைங்கரிய நிரதர்.

1. தி. வி. சிங்கராசாரியர். 2. ஸ்ரீ பெரும்பூதார் மணவாள ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி. 3. (அடியேன்). 4. ஸ்ரீ பெரும்பூதார் கற்பூரம் வெங்கடாசாரியர். 5. தி. அ. தொட்டயாசாரியர். 6. கோ. க. அண்ணன் ராமாநுஜாசாரியர். 7. மா. கு. நரஸிம்ஹாசாரியர். 8. ஸ்ரீ பெரும்பூதார் தி. க. பார்த்தஸாரதிஜ்யங்கார். 9. தி. ந. ச. திருவேங்கடாசாரியர்.

முன்பக்கத்து கோஷ்டியில் ஸேவைஸாதிப்பவர்கள் உபயவேதாதிகாரிகள். இவர்களைப்பற்றித் தனித்தனியாக விசேஷங்களைத் தெரிவிக்கிறேன். அடியேனுடைய வலது கை பக்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரான ஸ்ரீ உவே. ஸ்ரீ பெரும்பூதார் மணவாள ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமியைப்பற்றி கீழ் 103-ஆம் பக்கத்திலேயே விஜ்ஞாபித்திருக்கிறேன். இந்த ஸ்வாமி அடியேனுக்கு ஸம்பந்தியானவர். [கறிஷ்டபுத்திரியின் மாமனார்]. இந்த ஸ்வாமி 85 திருநகூத்ரங்களுக்கு மேற்பட்ட வராயினும் இற்றைக்கும் நிருடியாகப் பாராயணங்கள் செய்து போருமவர். ஸ்ரீ உவே. கற்பூரம் பட்டப்பா ஸ்வாமியென்கிற வேங்கடாசாரியர்; ஸ்ரீ உவே. தி. க. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் இவ்விருவரைப்பற்றியும் கீழ் 103-ஆம் பக்கத்திலேயே சுருக்கமாகத் தெரிவித்திருக்கிறேன். இவ்விருவரும் ஸ்ரீ பெரும்பூதார் ஸ்திரவாஸிகள். பட்டப்பாஸ்வாமி உபயவேதாதிகாரியாயிருப்பதோடு மற்றும் பல யோக்யதைகளும் படைத்தவர். எம்பெருமானார் ஸன்னிதியில் விசேஷ கைங்கர்யதூரந்தரர். தி. க. பார்த்தஸாரதியும் விசேஷயோக்யதை படைத்தவர். அவருடைய திருத்தகப்பனார் (வைகுண்டவாஸி) அஷ்டகோத்தரம் ராமாதுஜாசாரியர் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராயிருந்தவர். அந்த ஸ்வாமியும் உபயவேதாதிகாரிகளிலும் மஹாஸமர்த்தராய் பகவத் விஷயாதிகாரியுமாயிருந்தவர். அடியேன் அத்யயநம் பண்ணுகிற காலத்தில் அந்த ஸ்வாமியைக் காஞ்சிபுரத்திலே சில வருஷங்கள் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்து அவருடைய விசேஷக்ருபையைப் பெற்றிருக்கிறேன்.

இனி காஞ்சி ஸ்திரவாஸிகளான உபயவேதாதிகாரிகளைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறேன். ஸ்ரீ தி. வி. சிங்கராசாரியர். (மாதாமஹ) ஜீயர்ஸ்வாமிக்கு இவர் மற்றொரு தெளஹிதரர். (இதை கீழ் மூன்றாவது பக்கத்திலேயே தெரிவித்திருக்கிறேன்). இவர் மாதாமஹ ஜீயர் ஸ்வாமி திருவடிகளில் அந்தரங்க கைங்கரியம் பண்ணி ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலேயே திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பூர்த்தியாக அதிகரித்தவர். அப்போதே காவ்யநாடக அலங்காரங்களும் வாசித்தவர். மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே க்ரமாந்தம் ஓதினவர். ஸகல ஸ்தோத்ரங்களும் ரஹஸ்யங்களும் திகரித்தவர். தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் அத்யாபக கைங்கர்ய தூரந்தரராய் இருப்பவர். வேதபாராயண கைங்கர்யத்திலும் நிஷ்ணாதர். ஸ்ரீ தி. அ. தொட்டயாசாரியர் என்னுடைய இளையமாமனாரின் மூத்தபுதல்வர். இவரும் கீழே விவரித்த வண்ணம் யோக்யதைகள் பெற்றவர். ஸ்ரீ கோ. க. அண்ணன் ராமாதுஜாசாரியர். கீழே பக்கம் 9-ல் ப்ரஹ்மசர்யாச்சரமத்தில் ஸேவை ஸாதிக்கின்றவரும் எனக்கு ஸஹாத்யாயியுமான வாதிகேஸரி யென்பவருடைய ஜ்யேஷ்ட புத்திரர். இவர் வயதில் சிறியவராயினும் யோக்யதைகளில் மிகப்பெரியவர் கண்ணெச்சில் படாமைக்காக விஸ்தரித்தெழுதாமல் நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன். மேன்மேலும் மிக்க பெரும்புகழ்படைக்க வேண்டியவரிவர். ஸ்ரீ மா. கு. நரஸிம்ஹாசாரியர். இவர் மிக்க இளமையிலேயே காஞ்சிபுரம் வந்து சேர்ந்து நமது பாடசாலையில் அந்நயித்து மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் விசேஷகடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமானவர். உபயவேத ஸ்தோத்ர ரஹஸ்யாதிகளில் நல்ல விரகர். விசேஷித்து க்ரமாந்தம் வெகு நன்றாகச் சொல்லவல்லவர். ஸ்ரீ தி. ந. ச. திருவேங்கடாசாரியர். (இவர் சிங்கம்பூண்டி ராஜா ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தர்) இவர் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி பக்கலிலே திவ்யப்ரபந்தம் பூர்த்தியாக அதிகரித்தவர். வேதமும் சில காண்டங்கள் அத்யயநம் செய்தவர். காவ்யநாடக அலங்காரங்களில் வல்லவராய் உத்தம பகவத் விஷயாதிகாரியாயிருப்பவர். காஞ்சி தென்னாசார்ய தர்சனநிர்வாஹகர்களொருவர். பரமஸாத்திகர். திருவஹீந்திரபுரத்தில் மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதியை [பார்லிமெண்டுவரை வழக்காடி] ஸ்தாபித்தவரான கீர்த்திமூர்த்தி. திருமலைநல்லான் சக்ரவர்த்தி ராமாதுஜாசாரிய ஸ்வாமியின் ஸ்விக்குதகுமாரரிவர். ஆக இவர்களெல்லாரும் நமது பாடசாலைக்கு அணிவிளக்காய்த் திகழுவார்கள்.

(பிருதாவளியளித்தல்)

பரமஸந்தோஷச் செய்தியொன்று இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஸமீப காலத்தில் (அகாவது) 14-3-56 தேதி முதல் 30-3-56 தேதி வரையில் அடியேனுடைய குடிசையில் நடந்தேறின பஞ்சஷஷ்டி வத்ஸரபூர்த்தி விழாவின் முடிவில் இந்த ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதாப்ரகாசந ரூபமாக பிருதங்கள் வழங்கியிருக்கிறேன். அந்த பிருதங்களை இங்கே விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

1. ஸ்ரீ உவே. மணவாள ஸ்ரீ நிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, உபயவேதஸார்வபௌமர்.
2. ,, கற்பூரம் வேங்கடாசார்யர், உபயவேததூரந்தரர்.
3. ,, தி. க. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், உபயவேதவிபூஷணர்.
4. ,, தி. வி. சிங்கராசாரியர், உபயவேதஸிம்ஹம்.
5. ,, தி. அ. தொட்டயாசாரியர், உபயவேதசக்ரவர்த்தி.
6. ,, மா. கு. நரஸிம்ஹாசாரியர், உபயவேதகண்டரவர்.
7. ,, கோ. க. அ. ராமாநுஜாசாரியர், உபயவேதகேஸரி.
8. ,, தி. ந. ச. திருவேங்கடாசார்யர், ஸத்ஸம்பந்தாயதிவாகரர்.

அடியேனுக்குத் தெரிந்தவரையில் இன்னும் மூவர் உபயவேத பாரங்கதர்களாக விளங்குகின்றார்கள். (1) மதுரை கணபாடி சேஷாத்தி ஐயங்கார். இவர் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தில் மிகச்சிறந்த கணபாடியாயிருப்பதோடு திவ்யப்ரபந்தத்திலும் நல்லுவிசை. (2) திருவாழி பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார். இவர் சில ஸம்வத்ஸரங்களாக சென்னைத் தியாகராயநகரில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவரும் மிகவுயர்ந்த கணபாடியாய் திவ்யப்ரபந்தத்திலும் பாரங்கதர். உபயவேதங்களிலும் ஸூர்க்கத்திப் பரீகைக் கொடுக்கவல்லவர். (3) ஸ்ரீபெரும்பூதூர். உவே. அத்தங்கி. தெட்டி. திருமலாசாரியர் ஸ்வாமி. இவரும் உபயவேதங்களிலும் பூர்ணதிகாரி. ஆக இம்மூவராவார்கள் யாவரும் கீழ்க்காலம் திசைவிளக்காய் விளங்கவேண்டுமென்று பகவத் பாகவத ஸந்நிதியிலே பிரார்த்தித்துக்கொண்டு மேல் செல்லுகிறேன்.

ஸ்ரீமான் மணவாள திருமலாசாரியர். இவருடைய உருவப்படம் மேலே பக்கம் 116ல் காணலாகும். இவர் என்னுடைய இளைய ஜாமாதா. ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸம்ஸ்க்ருத மூலம் அத்யயனம் செய்து காஞ்சிபுரியில் வந்து சேர்ந்து மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் பதக்ரமாதிகள் அதிகரித்தவர். ஸ்தோத்ர ரஹஸ்யங்களைப் பூர்த்தி யாகவோதி திவ்யப்ரபந்தத்திலும் அநேக பாகம் அதிகரித்தவர். ஸ்ரீபெரும்பூதூர் கலாசாலையில் ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஹித்ய க்ரந்தங்களும் வாசித்தவர். திருத்தகப்ப னாரைப் போலவே வேதபாராயண கைங்கரியத்தில் நிஷ்ணாதர். நன்றாகச் சொல்ல வல்லவர்களில் பரிகணிதர். நமது பாடசாலை முதலானவற்றின் கார்ய நிர்வாகரர்.

ஸ்ரீ திருமலை ஈச்சர்பாடி சடகோபாசாரியர். இவரும் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி திருவருளுக்கு இலக்கானவர்களில் பரிகணிதர். மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி அத்யாபகம் ஆரம் பித்தவன்தே தொடங்கி அந்நவதிருந்து க்ரமாந்தம் அதிகரித்து நன்றாகப் பாராயணம் செய்ய வல்லவர்களில் பரிகணிதர். தேவப் பெருமான் ஸன்னிதி அத்யாபகர்களில் ஒருவர். பால்யத்தில் சடகோப நிலைய பாடசாலையில் ஸாஹித்ய மும் ஸித்தாந்த கௌமுதியும் வாசித்தவர். சிலகாலமாய் பாம்பேரநகரில் வாழ்கிறார்.

மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியிடத்தில் ப்ரஹ்மவித்யாக்ரஹணம் செய்தவர்களில் ஒருவர் மாத்திரமே நம்முடைய தெளர்பாக்யவசத்தினால் இவ்விபூதியைவிட்டு அகன்றார். அவருடைய திருநாமம் ஸ்ரீ காமியூர் தி. த. ரங்காசார்ய ஸ்வாமி யென்பது.

அவருடைய திருவுருவத்தை இதன்கீழ்விளங்கும் காலகேதபகோஷ்டியில் ஸேவிக்க இந்தகோஷ்டியில் கீழ்வரிசையில் முதலில் ஸேவைஸாதிப்பவர் அந்த ரங்காசார்யரே அவர் வியாகரணசாஸ்த்ரமும் வாசித்திருந்தார். நாலாயிரதீவ்யப்ரபந்தமும் திகரித்து தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் அத்யாபக கைங்கரிய நிஷ்டராகவுமிருந்தார்.

1930 ஆம் வருஷத்தில் நமது வேதவேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலையில் நடந்த திருமந்திரர்த்த காலகேதப கோஷ்டி-

அவர் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸம்ஹிதைமட்டும் அத்யயனம் செய்து பலவாண்டுகள் வேதபாராயண கைங்கரியங்களிலும் அந்வயித்திருந்தார். அவரொருவர் தவிர மற்றவர்கள் பெரும்பாலும் இவ்விபூதிக்கு அணிவிளக்காயிருந்துகொண்டு பகவத் கைங்கர்ய நிரதர்களாயிருக்கின்றனர்.

கோதாவரி ஜில்லா ஏலூரில் நடந்தவொரு வைதிக பரிஷத்தின் ஒருபகுதி

இவ்வுருவப்படத்தில் அடியேனுடைய வலதுகைப்பக்கத்தில் முதல்வராக உட்கார்ந்திருப்பவர் ஸ்ரீமான் கோ. க. அண்ணன் ராகவாசாரியரென்பவர். [இவர்க்கு ஸ்ரீசிவாஸாசாரியரென்கிற பெயர் உலகவழக்கிலுள்ளது. 'ஜடப்ரோல் சீமாச்சு' என்று ஸ்வகீயர்களின் கோஷ்டியில் வழங்கப்படுவர்]. இவர் நமது பாடசாலை ஏற்படுவதற்கு முன்னமே தமது திருத்தகப்பனாரிடத்தில் ப்ராஹ்மணம் முழுவதும் மிக்க இளமையிலேயே ஓதியிருந்து பிறகு நமது பாடசாலையில் ஸம்ஹிதா பதக்ரமங்களை மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஓதினார். திவ்யப்ரபந்தத்தையும் உசிதமாக அதிகரித்து ஆசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் பரிசயம் கொண்டவர். ப்ராஸங்கிகமாக இங்கே தெரிவித்துக் கொள்வதாவது, மேலே கண்ட ஏலூர் பரிஷத்தின் படத்தில் அடியேனுடைய வலது கையின் அடுத்த பக்கத்தில் ஸைவை ஸாதிப்பவர் ஸ்ரீவிடு ஸம்ஸ்தானத்தில் வாழும் நடாதார் சடகோபாசாரியர் என்பவர். இவர் ஸ்ரீவான மாமலை ஸ்வாமி திருவடி; ஸாஹித்யத்தில் நல்ல வ்யுத்பந்நர். ஸ்ரீராமாயண பகவத் விஷயாதிகளை நன்கு அதிகரித்துப் பரமரஸிகரானவர். இளமை தொடங்கி அடியேனுக்குப் பரமாப்தர். தமது பெரிய தகப்பனார் (வைகுண்டவாஸி) ராமா நுஜாசார்யருடைய நியமனத்தினால் நமது பாடசாலைக்கும் யதோசிதம் உதவி செய்து வருபவர்.

ஸ்ரீமான். (வைகுண்டவாஸி) நாட்டேரி பரணார் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர். காஞ்சி ப்ரான் தத்தில் நாட்டேரி யென்னு மக்ரஹாரத்தில் கொன்றி அவ்விடத்திலேயே பரி

பூர்த்தியாக வேதாத்யயநம் செய்த விவர் காஞ்சிபுரியிலேயே ஸ்திரவாஸ ரஸிகராகிப் பத்தெட்டு வருஷம் எமது வேதபாராயண கைங்கரியத்திற்கு மிகவும் ஸஹகாரியா யிருந்தார். இவர் நன்றாகச் சொல்ல வல்லவர்களில் ஒருவராயிருந்தபடியால் இவரு டைய ஸஹயோகம் எங்களுக்கு மிகவும் பயன்பட்டது. அந்த கால விசேஷத்தை இப்போது நினைக்கும்போது வருத்தமே யுண்டாகிறது.

ஸ்ரீமான் (வைகுண்டவாஸி) புதுத்துறை நீங்காசாரியர். இவர் திருவாலி திருநகரி ஸமீபத்தில் புதுத்துறையில் ஐனித்து, காழிச்சீராம விண்ணகரம் வேதபாடசாலை யில் பரிபூர்ணமாக அத்யயனம் செய்து கணபாடியாகவுயிருந்தார். இவர் ஒருகால் யாத்ராவசமாகக் காஞ்சிக்கு வந்தபோது இவர் காஞ்சியிலேயே வஸிப்பது நல யாத்திராவசமாகக் காஞ்சிக்கு வந்தபோது இவர் காஞ்சியிலேயே வஸிப்பது நல மென்று தோன்றி இவர்க்கு அஸ்தித்தூல கூடஸ்தர் ஸன்னிதியில் திருவாராதன கைங்கரியமளித்து இவரை இவ்விடத்திலேயே நிறுத்திக்கொண்டேன். நான்கு வருஷ காலமிருந்து எங்களுக்கு மிகவும் உபகாரகராயிருந்தார்.

ஸ்ரீ அனந்தேரி ஸ்ரீவாஸாசாரியர். இப்போது சிலவாண்டுகளாகத் திருவல்லிக் கேணியில் வாழ்மிவர் காஞ்சியில் பலவருஷங்கள் நமது பாடசாலையில் அந்வயித் திருந்து க்ரமாந்தம் பூர்த்தி செய்துகொண்டவர். இவருடைய மாமனார் ஸ்ரீ உவே. (வைகுண்டவாஸி) தாமல் விஜயராகவாசாரியர் ஸ்வாமி யென்பவர் இளமையில் வேறிடங்களில் வேதாத்யயனத்தைப் பூர்த்தியாகச்செய்து ஸமர்த்தரானவர். அந்த ஸ்வாமி அடியோங்கள் அத்யயநம் ஆரம்பிப்பதற்குப் பலவாண்டுகள் முன்னமே காஞ்சிபுரியில் நித்யவாஸமாக வந்து சேர்ந்திருந்தபடியால் அவர் எங்களுடைய அத்யயநத்திற்கும் ஸந்திதி பாராயணங்களுக்கும் மிக வுதவியாயிருந்து வந்தார். நமது பாடசாலையில் அவரும் உதவியாசிரியராக இருபது வருஷகாலம் இருந்து வந்தார். அவரிடத்திலும் அடியேன் க்ருதஜ்ஞதாதுஸந்தானம் பண்ணியிருப்பவன். கீழே (பக்கம் 43ல்) ஸேவை ஸாதித்தருளாநின்ற ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வான். அ. வீ. நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியின் திருத்தம்பியாரான அகரம் ஸ்தல சயனத் துறைவார் ஸ்வாமியும் வேதாத்யயநஸம்பநர்களில் மிகச் சிறந்தவர். அவரும் நமது பாடசாலையில் பல வருஷங்கள் உபாத்யாய பதவியை யலங்கரித்திருந்து நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன் பரமபதித்தார். இந்த ஸ்வாமி ஸம்ஸக்ருத ஸாஷித்தயத்தில் மிக வல்லவராய் திவ்யப்ரபந்தமுமோதி பகவத் விஷயாதிகாரியாய் விளங்கினவர். இவரிடத்திலும் பெருநன்றி பாராட்டுகிறேன்.

ஆக இவ்வளவும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டவர்கள் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் கீர்த்திக்கு விஜயத்வஜமாய் விளங்கும்வர்கள். உண்மையில் இவர்களால்தான் தற்காலம் காஞ்சிபுரியானது வைதிகஸ்ரீ விளங்க நின்றது. நமது பாடசாலையில் அசநாச்சாதந ஸௌகரியங்களைப் பண்ணிவைத்து தேசாந்தரி வித்யார்த்திகளை வரவழைத்து ஆதரித்துப் பலவருஷகாலம் அத்யயநம் நடத்தி வைக்கப்பட்டது. அமுதுபடி ரேஷன் ஏற்பட்டபோது அதற்கு விச்சேதமுண்டாயிற்று. அப்போது தேசாந்தரி வித்யார்த்திகள் அரைகுறையான யோக்யதைகள் ஸம்பாதித்தவர் களாய் ஜீவிகார்த்தமாக வெவ்வேறு தொழில்களில் அமர்ந்து பிரிந்து போயினர். புதிதாக வேதாத்யயனம் செய்பவர்கள் எங்குமே துர்லபர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆனாலும் “ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச் செயல்வாழி.....செய்ய மறைதன்னுடனே ஸேர்ந்து” என்று இங்ஙனே பலபடி பூருவர்கள் செய்தருளியிருக்கும் மங்களா சாஸந பலத்தினால் ஒரு குறையு மிராதென்றே நம்பியிருக்கிறபடி. ஆண்டாள் “திங்கள் மும்மாரிபெய்து” என்றருளிச் செய்ததை உபபாதிக்கும்போது “வேதமோதிய வேதியர்க்கு ஓர்மழை” என்று முந்திற முன்னம் இதுவே சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே உலகுக்கு வேதாத்யயனத்தினால்தான் ஸுபிக்ஷமேற்படவேண்டும். பரம காருணிக பகவத் ஸங்கல்பத்தினால் இது குறையற நடந்து வருமாக.

ஸ்ரீ மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி அடியோ முக்கு அத்யயனம் சொல்லிவைத்தபோது அவரிடத்தில் அடியேன் அதுபவித்த அதிசயங்களை யெல்லாம் எழுதிக்கொண்டு போனால் அதுவொரு மஹாபாரதமாகும். நூல் விரிவுக்கஞ்சிச் சிவையற்றமட்டு மெழுதுகின்றேன். சந்தை சொல்லுவதை நியமேன பின்மலை வேளைகளிலேயே நடத்தி வருவர். ஆலோசிப்பது, மயங்குவது, ஸம்சயிப்பது, விபரீதமாகச் சொல்லுவது, ஐடைபோடுவது இத்யாதி தோஷங்களிலே ஒன்றுக்கும் லவஸேசமுமிடமில்லாதபடி ஸுபரிஷ்க்ருதமாகச் சந்தை சொல்லுவர். வீதியில் செல்லுகிறவர்கள் வேதமறியாதவர்களும் வேதத்தில் பண்புள்ளவர்களுக்கூட ஸ்தப்தர்களாய் நின்று கொண்டே கேட்டுக் களிப்பார்கள். காலே ஏழு மணி முதல் பதினொருமணி வரைக்கும் கூடவே யிருந்து ஆவ்ருத்தி சொல்லி வைப்பர். பல பாடசாலைகளில் உபாத்யாயர்கள் வித்யார்த்திகளிடம் வேத புஸ்தகத்தைக் கொடுத்து 'இதைப் பார்த்துத் தப்பாமல் சொல்லுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டுவிட்டுத் தாம் சயனிப்பார்கள், பலகாரியங்கள் பார்க்கப் போய்விடுவார்கள். மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியிடத்தில் இந்த வழக்கம் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. வித்யார்த்திகளின் கையில் புஸ்தகம் கண்டால் 'நான் இருக்கப் புத்தகம் எதற்கு?' என்று சொல்லி கிர்தாக்ஷிண்யமாகப் பறித்து அப்பாலெறிந்து விடுவர்.

அடியேனுக்கு முதலில் ஏழெட்டுமாதம் வேதம் பிடிபடவில்லை; ஸம்ஹிதையோடு கூடவே பதக்ரமங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்து வந்தபடியால் ஸம்ஹிதையில் ஒருவிதமான ஸ்வரம், பதத்தில் மற்றொருவிதமான ஸ்வரம், க்ரமத்தில் விலக்ஷணமான பத்ததி, த்ரிக்ரமமென்பது, ப்ரக்ரஹமென்பது, அவக்ரஹமென்பது இப்படியாக பேசப்பட்டு வருவதில் காட்டிலே கண்ணைக் கட்டிவிட்டது போலிருந்ததடியேனுக்கு. எதாகிலும் சாக்கு போக்கு சொல்லி அத்யயனத்தில் நின்றும் விலகிக்கொள்ளலாமாவென்றும் அடிக்கடி தோன்றினதுண்டு; பதக்ரமங்களை விட்டு ஸம்ஹிதையை மட்டும் அத்யயனம் செய்வோமா என்றும் நினைத்ததுண்டு. பதக்ரம மோதாவிட்டால் ஸன்னிதி புறப்பாடுகளில் வேதபாராயணம் செய்ய முடியாதேயென்று பதக்ரமமோதுவதிலும் அபிவிவேசம் அறவில்லை. இன்னது செய்வதென்றே தோன்றாமல் மிகவும் திகைத்திருந்தேன். ப்ரமாதீசஸ்ரூ ஆவணி மாதத்தில் திருவாதிரையன்று அத்யயனம் தொடங்கினது. உடனே ஐப்பசி மாதத்தில் பொய்கையாழ்வாருத்திவேளையே புறப்பாட்டில் க்ரமபாராயணம் ஆரம்பம் செய்தாயிற்று. அப்போது ஒரு ப்ரச்நந்தான் பதக்ரமங்களை முடிவு பெற்றிருந்தது. அந்த வொரு ப்ரச்நந்தை வைத்துக்கொண்டே பொய்கையாழ்வாருடைய பத்துநாளுத்தஸவத்திலும் திருவிதிபாராயணத்தை வாத்யார் ஸ்வாமி வெகு ஆச்சரியமாகச் செய்வித்தருளினார். அடுத்த பங்குனி மாதத்தில் ஸ்ரீயகோக்த காரிக்கு ப்ரஹ்மோத்ஸவம் ப்ராப்தமாயிற்று. அப்போது நான்கு ப்ரச்நங்கள் மட்டுமே க்ரமத்தோடு ஆயிருந்தது. அந்த நான்கு ப்ரச்நங்களைக் கொண்டே அந்த ப்ரஹ்மோத்ஸவத்திலும் ஆச்சரியமாகக் கைங்கரியம் செய்வித்தருளினார் உபாத்யாயஸ்வாமி. நாலேந்து காண்டங்கள் நிறுத்திப் பாராயணஞ்செய்து தலைக்கட்டக் கூடியதான ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தை நான்கு ப்ரச்நங்களைக்கொண்டே முடிக்க நேர்ந்தது. அப்போதுதான் இந்த வேதம் அடியேனுக்குப் பிடிபட ஆரம்பித்தது. அந்த நான்கு ப்ரச்நங்களை யே தோறும் திருப்பித் திருப்பி ஆர அமரப் பாராயணம் செய்ய நேர்ந்தபடியால் பதஸ்வரூபங்களைப்பற்றின விமர்சம் செய்ய ப்ராப்தமாகித் தெளிவு ஏற்படத் தொடங்கிற்று. வித்யாரண்ய பாஷ்யத்தையும் பட்டபாஸ்கர பாஷ்யத்தையும் சேகரித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு பதத்தைப்பற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கினதில் ப்ரமத்ருப்தி விளைந்ததுடன் அவதிகவுலகுக்கும் விலக்ஷணமான வுபகாரம்

செய்ய ஸௌகரியமேற்பட்டது. அதைப்பற்றி மேலே விவரிக்கலாகும். அந்தக் காரண சுத்தியுடன் விஜ்ஞாபிப்பதொன்றே; திருவிருத்தத்தில் “பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண்மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தாரிவ்வகாலம், ஒருவர் நம்போல் வருங் கேழ்பவருளரே” என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்கிறபடி, மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் பரம்பவித்திரமான கடாக்கூவிக்கூணமொன்றுதான் அடியேனுக்கு விளைந்த வேதாத்யயநமஹா ஸம்பத்திக்குத் தலையான காரணம்.

“एकयैव गुरोर्दृष्ट्या द्वाभ्यां वाऽपि रुमेत यत् । न तत्तिसृभिरष्टाभिः सहस्रेणापि कस्यचित् — एकयैव गुरोर् திருஷ்ட்யா த்வாப்யாம் வாபி லபேத யத், ந தத் திஸ்ருபிரஷ்டாபிஸ் ஸஹஸ்ரேணாபி கஸ்யசித்.” என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஆசார்யனுடைய வெளிக்கண் பார்வையொன்றே ஸகல ச்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கும் மூலகந்தமாகும்; அத்தோடு உட்கண்கடாக்கூழும் கூடிவிட்டால் “இவ்லையெனக்கெதிரில்லையெனக்கெதிரில்லையெனக்கெதிரே” என்று கூத்தாடக் குறையில்லை. அடியேனிடத்தில் உபயகடாக்கூங்களையும் குறையறச் செய்தருளினவர்களில் விசேஷித்துக் குலாவத்தக்கவர் மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியே. ஏதோ உத்ஸாஹத்தினால் அடியேன் அத்யயனத்தில் இறங்கினேனெனயொழிய அதற்குப்போதுமான அவகாசம் சிறிது மிருந்ததில்லை.

அடியேன் பலபல துறைகளில் க்ரந்தங்களெழுத ஆரம்பித்ததும் அதே ஸமயத்தில்தான். அத்யயனம் ஆரம்பித்தநாள் தொடங்கி முடித்தநாள் வரையில் ஸ்ரீமத் காதிஸ்வாமி வடநாட்டிலேயே ப்ரபல யாத்திரையில் எழுந்தருளியிருந்தபடியால் அந்த ஸ்வாமியின் நியமனங்களை சிரஸாவஹித்து நிர்வஹிக்க வேண்டிய காரியங்களும் பலபல விருந்தன. மஞ்ஜுபாஷிணி என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையோடுங்கூட ப்ரஹ்மவித்யாஎன்கிற தமிழ்ப்பத்திரிகையும் புதிதாக ஆரம்பித்து நடத்தி வரும்படி அப்போது ஸ்வாமி நியமனமாகி யிருந்தது. அவைதவிர ஸ்வாமியின் அச்சுக்கூடத்தில் அநேக க்ரந்தமுத்ரணங்களையும் பொறுப்பாகக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இதர திவ்யதேச மஹோத்ஸவ பரிபாலனங்களையும் விடாமல் செய்து போர வேண்டியிருந்தது. இவ்வண்ணமாக ஏற்பட்டிருந்த கார்ய நிர்ப்பந்தங்கள் எண்ணிறந்தவை. இவற்றினிடையே வேதத்தை ஆவ்ருத்தி சொல்வதற்கு அவகாசம் அரிதாகவேயிருக்கும். “अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयित्” என்றபடி ப்ராப்த காலத்தில் [அதாவது *கிளரொளி யிளமையில்] அத்யயனம் பண்ணினாலே அஹோராத்ரமும் உருப்போட வேண்டியிருக்கும். வேதாத்யயநத்திற்கு நிலமல்லாத வயஸ்ஸிலே அடியேன் வேதமோதத் தொடங்கி அதற்குப் போதுமான அவகாசமும் கிடைக்காமல் மிகத் தளர்ந்தேன். பின்மலை வேளையும், காலை 7 மணிமுதல் 11 மணிவரைக்கும் மற்றொரு வேளையும் ஆக இவ்வளவுகாலமே அடியேனுடைய வேதாத்யயனத்திற்குக் கிடைத்த அவகாசம். இந்த ஸ்வல்பாவகாசத்தில் என்ன ஓதமுடியும்? மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியோ “மஹாப்ரபோ! அழுதாலும் பிள்ளை அவளே பெற்றாக வேணும்” என்றிப்படி விசித்ர விசித்ரமாக ஸாதிப்பர். அந்த்யயநநினங்களில் வாயைத் திறக்கவே கூடாதென்று கடுமையாகக் கண்டிப்பர். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில், ஸாக்கூத் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியான அந்த ஸ்வாமியின் கருணைகனமான கடாக்கூமொன்றே கார்யகரமாயிற்று. மஹாத்மாக்களின் கடாக்கூத்திற்குக் கார்யகரத்வமுண்டென்பதை உண்மையில் அந்த ஸ்வாமி பக்கலிலேதான் கண்டேன். “இத்தனை பேர்களும் கைங்கர்ய நிர்வாஹகர்களாக வேணும்” என்று அந்த ஸ்வாமி குளிரக் கடாக்கூவித்தருளின விதம் வாசாமகோசரம். இதில் அடியேனுடைய ஆனந்தத்தை அந்தர்யாமியே அறிவன்.

அத்யயனமாரம்பித்து ஐந்து ஸம்வத்ஸரம் வரையில் மாகாமஹ ஜீயர் ஸ்வாமி காஞ்சியிலேயே எழுந்தருளியிருந்தார். அடியேன் வேதமோதவிழித்தது

அந்த ஸ்வாமிக்கு மிகவும் அரிஷ்டமாயிருந்தது. தாம் மஹாபரிசீரணங்கள் பட்டுக் கற்பித்தருளின கல்விகள் இந்த வேதாக்கியில் பஸ்மமாய் விடுமென்று திகிலடைந்து விட்டார். “புத்திரனுக்குச் சொல்லி வைத்தேன்; அவன் விறகு தொட்டி வியாபாரத்திலும் கிராமக்கணக்கு வேலையிலும் இறங்கி விட்டான்; பேரனுக்குச் சொல்லி வைத்தேன்; இவன் வேதம் ஜடைபோட இறங்கி விட்டான்” என்று கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே பலரிடத்திலும் மிகவும் அழுவர் ஜீயர்தாதா. மைஸூரில் ஆட்கொண்டவில்லி கோவிந்தாசாரியர் என்பவர் ப்ரஸித்தர். அவர் லௌகிக வைதிக உபயகோஷ்டியிலும் ஸுப்ரஸித்தர். நமது ஜீயர்ஸ்வாமிக்கு சிஷ்ய ப்ராயர். அடிக்கடி ஜீயர் ஸ்வாமியை ஸேவிக்கக் காஞ்சிக்கு வருவர். அவர் ஒரு விவசாய காஞ்சிக்கு வந்தபோது மடத்திலிறங்கி ஸ்வாமியைத் தெண்டனிட்டுக் குசலப்ரச்நம் பண்ணினபோது “பேரன் அண்ணா பாங்கா?” என்று கேட்டதும் ஜீயர் ஸ்வாமி விக்கிவிக்கி யழுந்நார். அதைக்கண்ட அவர்க்கு விபரீத சங்கை யுதித்தது. (அடியேனை உயிர் மாய்ந்தேனாகவெண்ணி) “என்ன! என்ன! எத்தனை நாளாயிற்று? அடியேனுக்கு ஒன்றும் தெரிவிக்கவேயில்லையே” என்று அவரும் அழுகுகொண்டே வினவுந்நார். அப்போது பக்கத்திலிருந்த ஸ்ரீஸ்வாமி கங்காணை விஞ்சிமூர் (அப்பளாம்) ராமாநுஜாசாரி “திருப்பேரூர்க்கு ஒரு ஆபத்து மில்லை; பாங்காகவேயிருக்கிறார்; ஏதோ அவரிடத்தில் ஸ்வாமிக்குத் திருவுள்ளக் கன்றுதல்” என்று சொல்ல, தேறி நின்று. பிறகு ஸ்நாகாதிகளை முடித்துக் கொண்டு போஜநமுமான பிறகு ஸாவகாசமாக விசாரிக்கையில் “அடியேன் வேதமோதுவது அநேக யோக்யதைகள் நஷ்டமாவதற்கும் அப்ராப்தமாவதற்கும் ஹேது” என்று ஜீயர் ஸ்வாமி ஸாதிக்கக் கேட்டு அந்த ஆட்கொண்டவில்லி ஸ்வாமி என்னிடமோடி வந்து குசலப்ரச்நங்கள் செய்து விட்டு “தேவரீர் இளமையிலேயே வேதாத்யயநம் செய்திருந்தால் அது உசிதமாயிருக்கும்; இப்போது அதில் இறங்குவது உசிதமேயன்று; ஜீயர் ஸ்வாமியும் அபரிமிதமாகக் க்லேசப் படுகிறார்; தேவரீர் இதை விட்டுவிட வேணும்” என்று கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கிர்ப்பந்தமாகக் கூறத்தொடங்கினார். மைஸூரில் அந்த ஸ்வாமியின் பங்களாவுக்கு அடியேன் ஒருமுறை போயிருக்கிறேன்; அந்த பங்களாவுக்கு “வேதக்ருஹம்” என்று விலாஸமிட்டிருக்கிறார்; அவருடைய தபால் விலாஸத்திலும் வேதக்ருஹமென்பது உண்டு; இதையறிந்திருந்த அடியேன் “வேதக்ருஹத்தில் வாழ்கிற தேவரீர் இப்படிச் சொல்லலாமா?” என்று கேட்கிறேன். அதற்கு அவர் சொல்லுகிறார்—“என்னுடைய தேவிக்கு வேதம்மா என்று பெயர்; அவளுடைய ப்ரீதிக்காக வேதக்ருஹமென்று யாரோ சிலர் பெயரிட்டார்கள்; வேதத்தைப் பற்றின பெயரன்று; எனக்கு வேதத்தில் விருப்பமுமில்லை. தேவரீர் வேதமோதுவதை நிறுத்திக் கொண்டால்தான் தாதாவுக்கு ப்ரியமாயிருக்கும்” என்று. எதற்கும் அடியேன் இணங்கவில்லை. மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் கடாக்கூழ் அமோக மாதலால் அது இத்தகைய பலபல இடைபூறுகளையெல்லாம் அநாயாஸமாகவே அகற்றியது. ஜீயர் ஸ்வாமிக்கும் இதில் க்ரமேண அளவுகடந்த ப்ரீதியுண்டாயிற்று. ஸன்னிதிகளில் வேதபாராயண கோஷ்டி லோகோத்தரமாக நடந்துவரத் தொடங்கினபடியால் அடிக்கடி அதை ஆனந்தமாகக் கடாக்கித்து “பொலிக பொலிகவென்று பலகால் மங்களாசாஸனமும் செய்தருளப்ராப்தமாயிற்று.

ஜீயர் ஸ்வாமிக்குத் திருமேனியில் அபாடவம் தோன்றத் தொடங்கின பிறகு பின்மலை வேளைகளில் திருக்கண்வளர்த்திக்கு இடைபூறுக மடத்தில் அத்யயநகோஷம் செய்ய அஸௌகரியமுண்டாயிற்று. அதனால் அதே வீதியில் ஸ்ரீ உவே. சாத்துப்படி ஆராவமுதயங்காருடைய திருமாளிகை வாசல் திண்ணை மீடவும் விசாலமாயிருந்தபடியால் அதிலே அவர் பந்தல் போட்டுக் கொடுத்து அவ்விடத்தில் பாடசாலையை நடத்தி வரும்படி மிகுந்த ஆதரவோடு கோரினபடி

யால் இரண்டொரு ஸம்வத்ஸரம் அங்கே நடைபெற்றது. ஸ்ரீஉவே. ஜடப்ரோஸ் கோ. க. அ. திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி (வைகுண்டவாஸி)க்கு வடவண்டை மாடவீதி கீழ்க்கொடியிலும் ஒரு திருமாளிகையுண்டு; அது அப்போது காலியா யிருந்தபடியால் ஒரு வருஷகாலம் அதிலும் பாடசாலை நடைபெற்றது. இப்படியிருந்தபடியால் ஒரு வருஷகாலம் அதிலும் பாடசாலையாக இருக்க வேண்டுமென்று ஜங்கம பாடசாலையாக இராமல் ஸ்தாவர பாடசாலையாக இருக்க வேண்டுமென்று தோன்றிக் கீழண்டை மாடவீதியின் முனையில் மேற்குபார்த்த இரண்டு நெருஹங் களை விலைக்கு வாங்கி ஒன்றைப் பாடசாலையாகவும் மற்றொன்றைப் பாடசாலைக்குச் சேர்ந்த ஹாஸ்டலாகவும் 1916-18 வருஷங்களில் கிரீமாணம் செய்வித்தேன். இவையிரண்டும் மூன்றுமீத்தையடுக்கு உள்ளவையாதலால் ஏறக்குறைய அறுபதி னாயிரம் ரூபாவரையில் செலவுசெய்து பரமஸுந்தர மந்திரமாகவும் அதிரம்ய ஹர்மயமாகவும் கிரீமாணம் செய்விக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸமயத்தில் அடியேனுக்கு சென்னைப்பட்டணம் இன்ன திக்கிலிருக்கிறதென்பதும் தெரியாது. ஒருவரிடம் சென்று ஒரு பைஸா யாசனை செய்யாமலே திசைதொறும் விளங்கு கின்ற பக்தசிகாமணிகளும் பாகவதோத்தமர்களும் சிஷ்யவர்க்கங்களும் செய்தி யறிந்து மகிழ்ந்து வழங்கிய பொருளைக்கொண்டும் கடன் வாங்கியும் கிரீமாணம் செய்யப்பட்டவிது அடியேனுடைய க்ரந்தாசனங்கள் போலவே ஸத்யஸங்கல்ப னுடைய ஸங்கல்பமாத்ரத்தினாலமைந்ததென்னில் இது ஆத்மஸ்துதியாகக் கொள் ளத்தக்கதன்று. ஆத்மாநந்த பரீவாஹவிஜ்ஞாபநமத்தனை. மேலேசொன்ன இரண்டு பவனங்களும் சாச்வதமாகக் காப்பாற்றப்பட வேண்டி, சென்னையில் பிரபல வியாபாரிகளாக வாழ்கின்ற ஹோ அண்ட் கோ தலைவர்களான உப்பட்டுர் பெருமாள் செட்டி அண்டு ஸன்ஸ் அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வாதீனமாக ஆக்கிவைத்து இற்றைக்கு ஐந்து வருஷமாகிறது. பாடசாலைக்கட்டிடம் வித்யாபவனமாகவே விளங்கி வருகிறது. ஹாஸ்டல்கட்டிடம் ராமாதுஜகூடமாகி தேசாந்தரிகளுக்கு ஸுகவாஸஸ்தானமாக உபயோகப்பட்டு வருகிறது. வித்யாலயத்தின் ஸதல வைசால்யத்திற்குத் தக்கபடி மேன்மேலும் வித்யார்த்திகள் சேர்ந்து வித்யாபி விருத்தியாவதற்கு இடமில்லாமலிருக்கிறதே யென்கிற குறையைப் பெருந்தேவி மணவாளனான பேரருளாளன் தீர்த்து வைக்க ஸங்கல்பித்தருள வேணும்.

நமது பாடசாலைக்குச் சொந்தமாக திவ்ய பவனங்களிரண்டு ஏற்பட்டபின்பு பாடசாலையில் உபய வேதவேதாந்த ப்ரவசனம் அபிவிருத்தியடைய ஆரம்பித்தது. ஸங்கிதிவீதியில் நம்பிள்ளை ஸன்னிதி அமைந்த அதிசயத்தைப்பற்றி மேலே ப்ரஸ்தா விக்கப்ராப்தமாகும். அந்த ஸன்னிதி அமைவதற்கு முன்பு ப்ரவசனங்கள் பாட சாலையிலேயே நடந்துவந்தன. அந்த ஸமயத்தில் அந்நவயித்திருந்த கோஷ்டியாலின் திருவுருவப்பட மொன்று கீழே பக்கம் 108ல் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. நம்பிள்ளை ஸன்னிதி அமைந்த பிறகு பாடசாலையைச் சேர்ந்த வேதாந்த ப்ரவசன விபாகம் மட்டும் நம்பிள்ளை ஸன்னிதிக்கு மாற்றப்பட்டது. அந்த கோஷ்டியின் ஒரு பகுதி அடுத்தபக்கத்தில் காட்சி தருகின்றது. மற்றொரு பகுதி 117ஆம் பக்கத்தில் காணத்தக்கது. பக்கம் 115ல் காணும் உருவப்படத்தில் அடியேனுடைய வலதுகைப் புறத்தில் இருப்பவர் ஸ்ரீசைல கிருஷ்ணமாசார்ய ரென்பவர் மாம்பள்ளம் ஸ்வா மியின் பாநிதேயர். இவர் இளமையில் ஸ்ரீபெரும்புதூர் வித்யாலயத்தில் ஸாஹித் யமும் ந்யாய ப்ரகரணமும் அதிகரித்து வேதவேதாந்த வித்யாக்ரஹணத்திற் காகக் காஞ்சியில் ஸ்திரவாஸமாக வந்து சேர்ந்தார். மாதுலரான மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே திவ்யப்ரபந்த ஸ்தோத்ரங்களைப் பூர்த்தியாக அதிகரித்து ஸம் ஹிதையில் சில காண்டங்களும் அருணகாடகாதிகளும் ஓதி இப்போது வேதாந்த நிஷ்ணதரா யிருந்து வருகிறார். நல்ல வயுத்பத்தியும் வாக்கியித்யமு முடையவர். ஸகல ரஹஸ்யங்களிலும் ஸகல ஸ்தோத்ரங்களிலும் மிக வல்லவர். குன்றபாக்கத் தில் ப்ரஸித்த ந்யாய வேதாந்த வித்வாந்ணியாக எழுந்தருளியிருந்த (வைகுண்ட

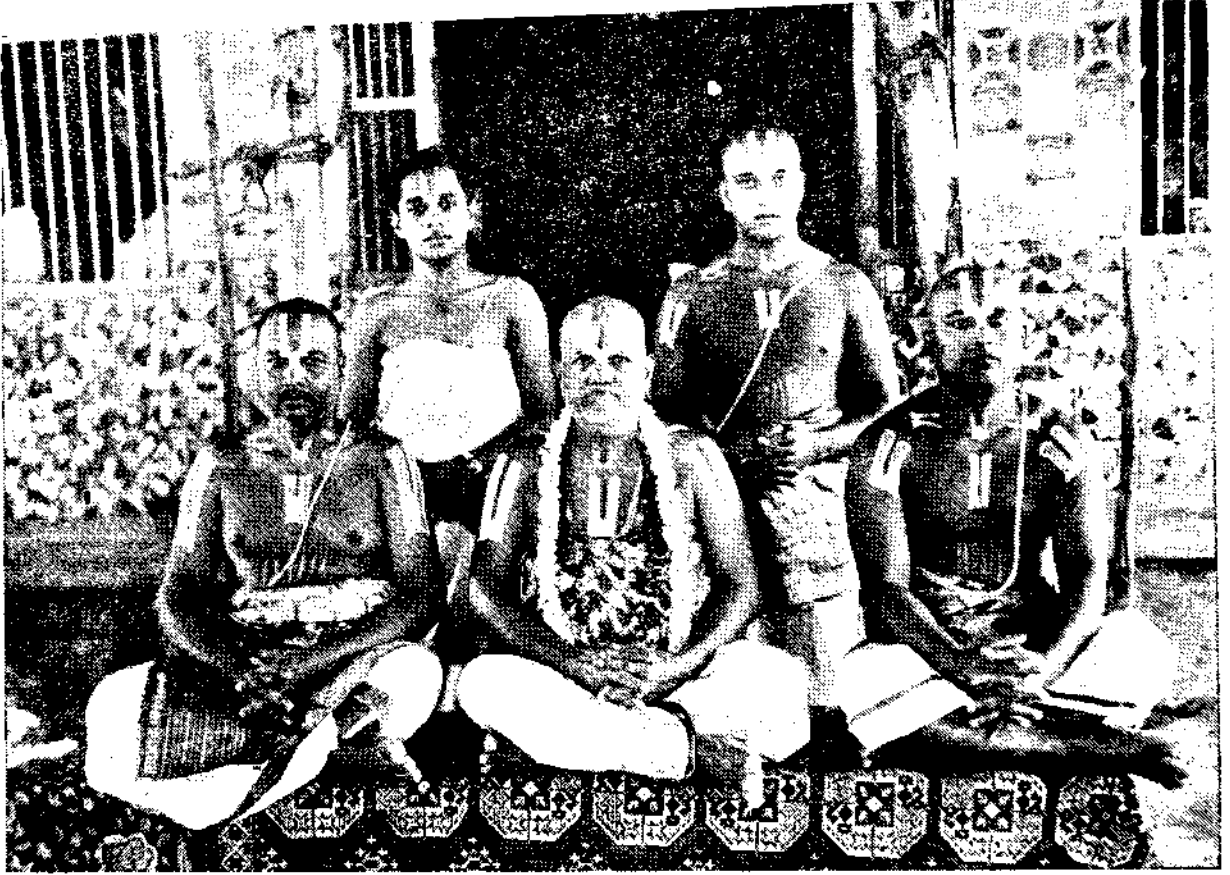
வாஸி) ஸ்ரீமதுபயவே. அனந்தாண்டினை ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமியின் பெளதர். இவருடைய வலதுகைப் புறத்திலிருப்பவர் கபிஸதைத்தி லெழுந்தருளியிருந்த

1. கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் கண்ணமாசாரியரென்கிற ராமாநுஜாசாரியர்.
2. திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை கிருஷ்ணமாசாரியர்.
4. காழியூர் தி. த. சேஷாத்ரி ஐயங்கார்.
5. ஸ்ரீபெரும்புதூர் கிடாம்பி ரங்கஸாமி ஐயங்கார்.

கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸா சார்ய ஸ்வாமியின் கவிஷ்ட புத்ரர். திவ்யப்ரபந்த ரஹஸ்யாதிகளைப் பரிபூர்த்தியாக அதிகரித்தவர். தமிழி லக்கண விசைக்கியங்களில் நல்விருகர். ஆங்கிலத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றுப் போதநா சிரியராசு இருந்து வருவதோடு வேதாந்த வித்யா கிரதருமாக வுள்ளார். அடியே னுடைய இடதுகைப் புறத்திலிருப்பவர் காழியூர் திருமலை தட்டை சேஷாத்ரி ஐயங்காரென்பவர். காழியூரென்னு ம்ரஹாரத்தில் ஞான மனுட்டானமியை நன்றாகவே அடையராயிருந்த (வைகுண்டவாஸி) பட்டப்பா ஸ்வாமியென்று ப்ர ஷித்தரான தட்டை சீமாச்சார் ஸ்வாமியின் ஐயேஷ்ட புத்ரரான ஸ்ரீகோபாலா சார்ய ஸ்வாமியின் புதல்வரானவியர் தாதாஸன்னிதியிலும் திருத்தகப்பலார் ஸன்னிதியிலும் திவ்யப்ரபந்த ஸ்தோத்ராதிகளை நன்கு அதிகரித்து ஆங்கிலமும் பயின்று போதனாசிரியராயிருப்பதோடு வேதாந்த வித்யாக்ரஹண சிலருமாக வுள்ளார். இவரும் விலகணாதிகாரி. இவருடைய பக்கத்திலிருப்பவர் ஸ்ரீபெரும்

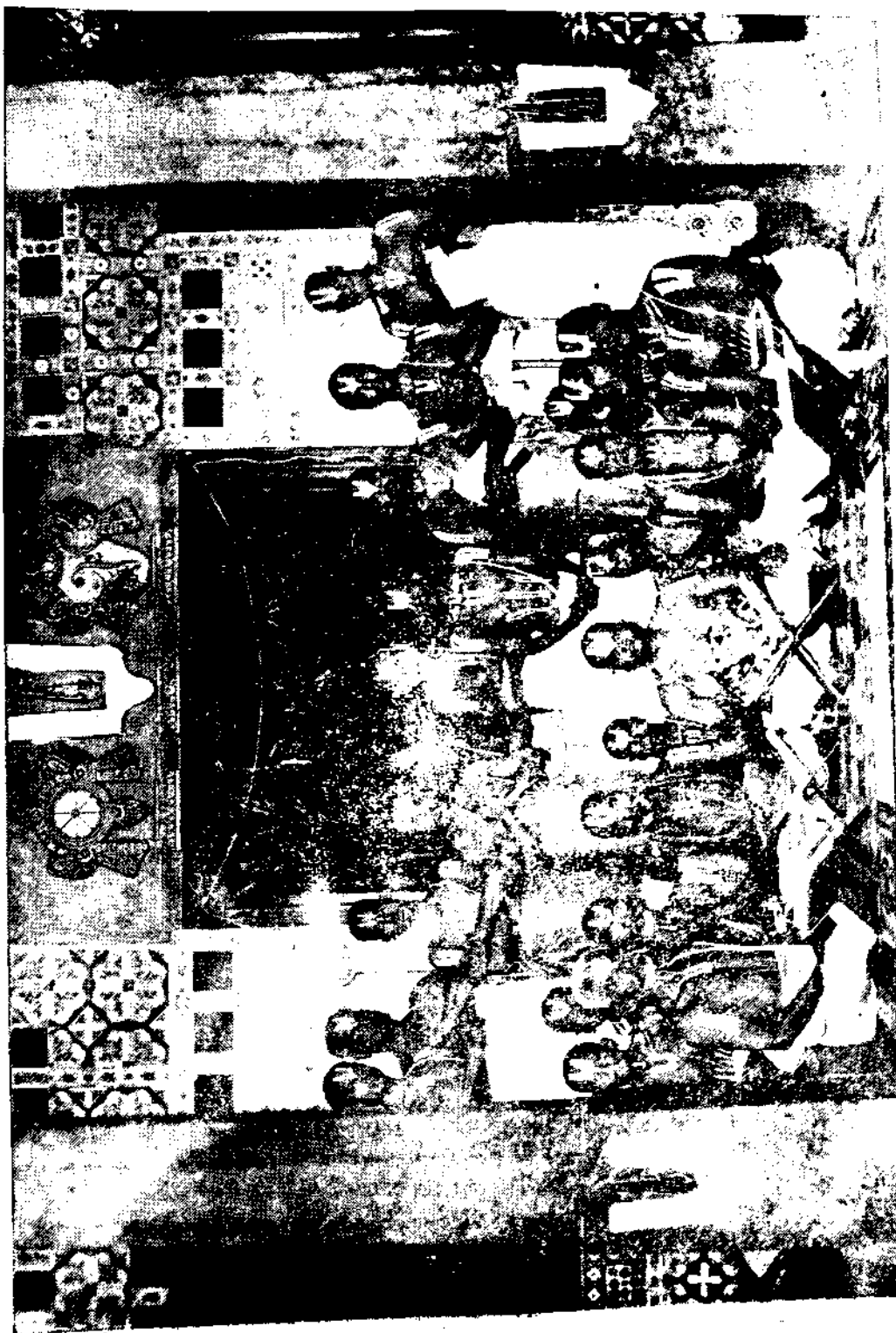
பூதார் கலாசாலையில் நெடுநாள் ஸாஸ்திரிய சாஸ்திரோபாயராக எழுந்தருளி யிருந்த (வைகுண்டவாஸி) ஸ்ரீமத் கிடாம்பி நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியின் த்விதீய குமாரர்; ஸம்ஸ்கிருத ஸாஸ்திரிகளில் நல்லறிபுணர். ஹிந்திவிசாரதர். தெலுங்கு பாஷையிலும் பண்டிதர். தற்காலம் சென்னைமாநகரில் லௌகிக வித்யாலயத்தில் போதநாசிரியராக இருந்துவருகிறார். இவர் நெடுநாள் காஞ்சிவாஸம் செய்துவந்த போது நமது பாடசாலையைச்சேர்ந்த காலகேசுப கோஷ்டியில் அந்வயித்திருந்தவர்.

அடியேனுடைய ஆழ்வார்திருநகரி ஸம்பந்திஸ்வாமியும் அவருடைய மூத்த குமாரனும் அடியேனுடைய குமாரனும் சின்னஜாமாதாவும்.

இங்கே ஸேவை ஸாதித்தருளா நின்ற ஆழ்வார்திருநகரி ஸம்பந்தி ஸ்வாமியான ஸ்ரீ உவே. இளையவில்லி சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமியின் வித்யா வைபவங்களைப்பற்றிக் கீழ் (பக்கம் 11ல்) விஜ்ஞாபனம் செய்திருக்கின்றேன். இந்த ஸ்வாமி திவ்ய ஸூக்தி ஸுதாநிதி யென்கிற விருதைச் சிலவாண்டுகள் முன்னமே சூட்டப் பெற்றிருக்கின்றார். ஸம்பந்தாயார்த்தங்களை அதிகம்பிரமாண ஸபனையில் உபந்யஸிக்கவல்லாரில் இந்த ஸ்வாமி அத்விதீயர். இவர்க்கு மடியேனுக்கு மிடையில் விளங்குகின்ற இவருடைய மூத்த திருக்குமாரன் சிரஞ்சீவி பூவாஹன் தீபாதுத் பந்தப்ரதீப மென்னத்தருந்தவன்.

அடுத்த 117 ஆம் பக்கத்தில் காணும் காலகேசுப கோஷ்டியில் அந்வயித்திருக் குமாரர்களில் பல பேர்களைப்பற்றிக் தெரிவிக்க வேண்டியவை விசேஷமாக வுண்டு. இதற்கு, மேற்பகுதிகளில் அவகாசம் ப்ராப்தாகுமென்று இப்போது நிற்போம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி நம்பிள்ளை ஸன்னிதி நித்ய காலகேசப கோஷ்டி

நித்யப்ரதக்ஷிண கைங்கர்யம்

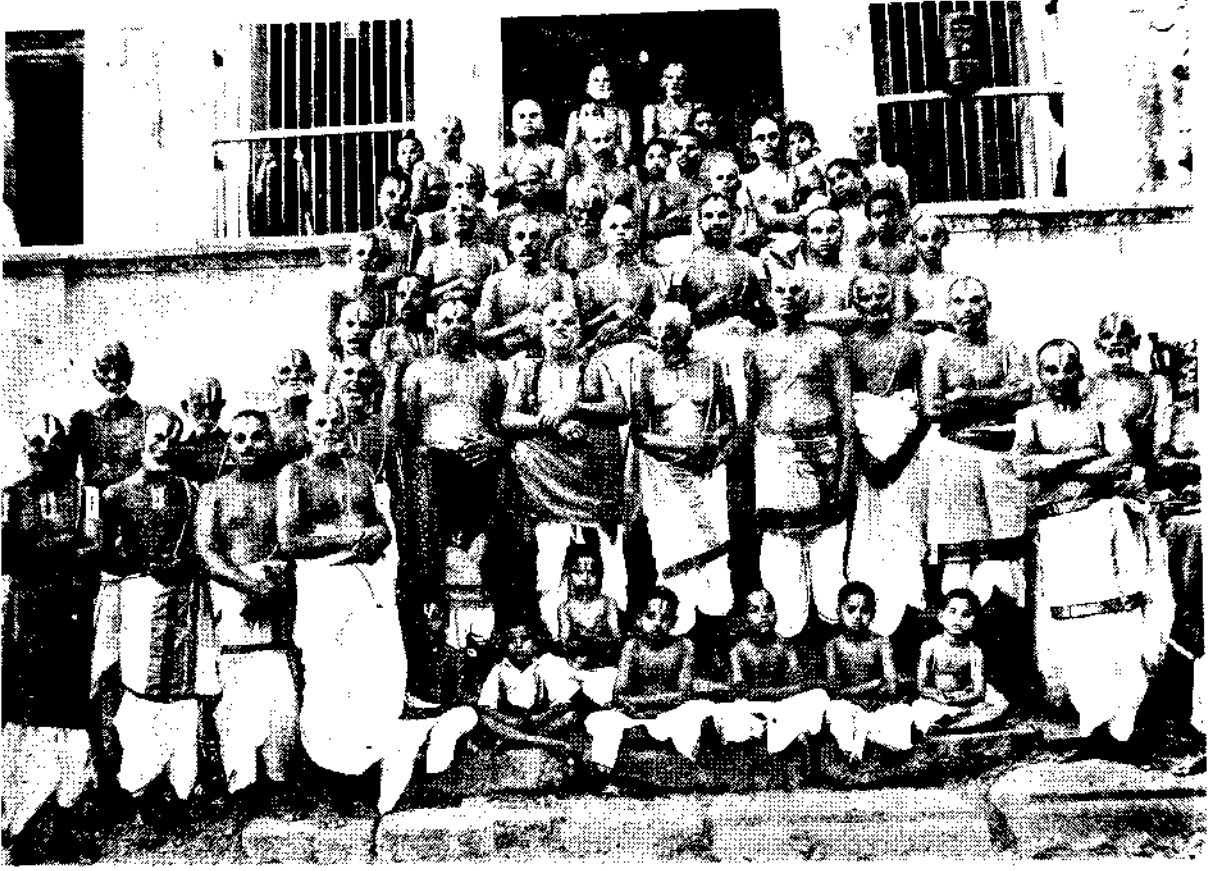
இடையில் ப்ராஸங்கிதமாக வந்தவை நிற்க. மாம்பள்ளம்ஸ்வாமியின் பரம க்ருபையினால் நேர்ந்த முக்கியமான வொரு விசேஷத்தை விஜ்ஞாபிக்கிறேன். அடியேனுக்கும் அடியேனைச்சேர்ந்த சிலர்க்கும் [அதாவது கீழ்ப்பக்கங்களில் குறிக் கப்பட்டவர்களுக்கும்] மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் நிர்ஹேதுக க்ருபையொன்றினால் லேயே நவநிதி கிடைத்தாற்போலே இப்பிறப்பில் ப்ரதக்ஷாஸேசமுமின்றித் தே வேதம் கிடைத்தமையினால் காஞ்சிபுரியில் எந்த திவ்ய தேசத்தில் எந்த வுத்ஸவம் நடந்தாலும் சோர்வு சோம்பலின்றிக்கே திரண்டு சென்று பாராயணம் செய்து வருவதோடு நில்லாமல் ஸந்திஹிதஸ்தலங்களான கூரம் திருப்புக்குழி ஸ்ரீ பெரும் பூதூர் திருவல்லிக்கேணி திருநீர்மலை, திருக்கடிகை பள்ளிகொண்டை முதலான விடங்களிலும் விசேஷாத்ஸ்வஸந்தர்ப்பங்களிற் சென்று பாராயணம் செய்து வரு பவர்களாயிருந்தோம். கார்த்திகைமீ ஹஸ்தநக்ஷத்ரத்தில் கூரத்தில் ஆழ்வானுக்கு வனபோஜனோத்ஸவம் வெகு சிறப்பாக நடந்துகொண்டிருந்தது; (இப்போதும் நடக்கிறது). ஸித்தார்த்தி வருஷத்தில் (1919 ம்.ஸ்) கார்த்திகை ஹஸ்தத்தினன்று நடைபெற்ற வனபோஜனோத்ஸவம் ஸேவிக்கவும் அதில் வேதபாராயணம் செய்ய வும் மாம்பள்ளம்ஸ்வாமியை முன்னிட்டுக்கொண்டு எல்லாருமாகக் கூரம் சென் றிருந்தோம். அவ்விடத்திலுள்ள பெரியார்கள், ஆழ்வானுக்குத் திருமஞ்சனமாகி ஆஸ்தானம் கண்டருளும் ஸமயத்தில் ஓர் உபந்யாஸம் செய்யவேண்டுமென்று அடியேனுக்கு நியமித்தருளினார்கள். அந்த நியமனத்தைச் சிரஸாவஹித்துச் செய்த உபந்யாஸத்திலே ஆழ்வானுடைய பெருமைகளிலொன்றை விவரிக்குமிடத்து பகவத்விஷயத்தில் [திருவாய்மொழியீட்டில் 7-10-5-ல்] *பலாடியார் முன்பருளிய* என்ற இரண்டாமடிக்குச்சேர ஆழ்வானுடைய அற்புதமான இதிஹாஸமொன்று காட்டப்பட்டுள்ளதை எடுத்து விவரித்தேன். அதாவது;

அக்காலத்திலே அரசாண்டுவந்த சோழராஜன் வைஷ்ணவத்ரோஹியாகை யாலே ஆங்காங்குள்ள விஷ்ணுப்ரதிமைகளை யெடுத்து எறிந்துவிடவேணு மென்று முயன்றபோது அவனுக்கு இஷ்டரானவர்கள் 'மந்தரபூர்வகமாக ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விஷ்ணு பிம்பங்களை யழியச் செய்தால் ஊருக்குப் பெருத்த தீங்கு விளையும்' என்று சொல்ல, அதுகேட்ட சோழன் 'அந்த ப்ரதிமைகளில் தைவசக்தியை உத்வாஸனம்பண்ணி யழியச்செய்வோம்' என்று நிச்சயித்து ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்குப் பணங்கள் கொடுத்து 'நீ அத்ருச்யாஞ்ஜன மிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸனம் பண்ணு' என்று கட்டளையிட, அவனும் திவ்ய தேசங்களிலே சென்று அப்படியே அத்ருச்யாஞ்ஜனமிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸ நம்பண்ணி பகவத் பிம்பங்களைக் கடலிலே யெடுத்தெறிகிற செய்தியை எம்பெரு மானார் திருச்செவிசாத்தி 'நாம் நெடுநாளாக இத்திருவரங்கம்பெரியகோயிலே விடாதே நோக்கிக்கொண்டு போருகிறோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவுவரும்படி ஆஸுரவர்க்கம் மேலிடாநின்றது; இனிச் செய்யவேண்டியதென்?' என்று வியாசுலப்பட்டுப் பெரியநம்பியோடே சிந்தித்திருக்க, அதற்குப் பெரியநம்பி யருளிச்செய்தாராம்—*சுற்றி நாம் வலஞ்செய்ய நம் துயர்கெடுங்கடிகே* என்று ஆழ்வார் ஸாதிக்கிறபடியாலே நான் பெருமானுடைய எல்லையிலே ஒரு ப்ரதக்ஷி ணம் வருவதாக உத்தேசிக்கிறேன்; உம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரை என் பின்னே அனுப்பவேணும்; என் பின்னே வாராகின்றால் ஒருவர் பின்னே போகிறோமென்று தன்னெஞ்சில்படாதே நிழல்போலே என்னைப் பின் செல்பவ ளாக இருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்டவொரு சிஷ்யனைப் பார்த்துண்பும்' என்று ராம்; இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுணபரிபூர்ணரான சிஷ்யர் கூரத்தாழ்வானொருவரே என்பது எம்பெருமானார்க்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் இதனைப் பெரியநம்பி திரு

வாக்கினால் வெளிநிடுவிக்கவேண்டுமென்றெண்ணிக்கொண்டு நம்பியையேநோக்கி 'இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர் இவ்விடத்திலிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே' என்று சொல்லி நிற்க, 'நம் கூரத்தாழ்வானையனுப்பலாகாதோ?' என்று நம்பி நியமித்தருள, அருகேயிருந்த ஆழ்வான் இதைக் கேட்டு நம்பிகள் நமதுஸ்வரூபத்தினுண்மையை இங்ஙனையறிந்து பலசிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படியருளிச் செய்யும் படியான பாக்கியம் பெற்றேரோமே! என்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து நம்பிகளின் திருவுள்ளப்படியே ப்ரதக்ஷிணத்திற்குப் பின்னே சென்றார்—என்பது.

“பலாடியார் முன்பருளிய” என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற்கு இது மிகவும் பொருத்தமான இதிறாஸமன்றோ. இவ்விதிஹாஸம் குருபரம்பராப்ர பாவம் முதலிய நூல்களில் காணக்கிடைக்காமல் அபூர்வமானதாகையாலே இதனை விரித்துரைத்து “வாசாமகோசரமஹாகுண தேசிகாகர்ய கூரதிநாத” இத்யாதி யான யதிராஜவிம்சதிச்சுலோகத்தை அன்று அவ்விடத்தில் உபந்யஸித்தேன். அப் போது ச்ரோதாக்களுக்கெல்லாம் பரமானந்த முண்டாயிற்று. அங்கு உத்ஸவம் ஸேவித்துத் திரும்பும்போது மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியும் தாமல் விஜயராகவாசாரிய ஸ்வாமியும் அடியேனும் ஆக மூவரும் ஒரு வகுப்பாக வந்து கொண்டிருக்கிறோம். அப்போது மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி கூரத்தில் நடந்த உபந்யாஸத்தை ரஸித்து அது வதித்து வருகையில் “ஆழ்வானுடைய இந்த இதிறாஸத்தில் ஆழ்வானுடைய ஒப்பற்ற ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி விளங்குவதோடு ப்ரதக்ஷிணத்தின் ப்ரபாவமும் விளங்குகின்றதல்லவா? நாமும் நம்முடைய பாடசாலையில் தினப்படியாக ப்ரதக்ஷிண கைங்கரியம் ஏற்பாடு செய்து அத்யயந தினங்களில் வேதபாராயணமும் அநத்யயநதினங்களில் ஸ்தோத்ர பாராயணமும் செய்துவந்தால் சிரமப்பட்டு அதி கரித்தவை மறவாமலிருப்பதோடு ஸுக்ருத விசேஷமுமுண்டாம்; நாட்டுக்கும் கேஷமும் விளையும்” இத்யாதிகள் ஸாதித்தார். தாமல் விஜயராகவாசாரியர் ஸ்வாமி இதை மிகவும் ஆமோதித்தார். அடியேனுக்கும் அபரிமிதமான உத்ஸாஹமுண் டாயிற்று. ஸஹாத்யாயிகளும் நன்றேயென்று இசைந்தார்கள்.

இதற்கு நாள்பார்க்கவேண்டிய அவச்யமேயில்லையென்று சொல்லி அன்று மாலைவே ப்ரதக்ஷிண கைங்கர்ய ப்ராரம்பமாயிற்று. அப்போது இக்கைங் கர்யத்தில் பதினைந்து திருநாமங்கள் அந்வயித்தார்கள். கார்த்திகைமாதம் சித்திரை நக்ஷத்திரத்தில் க்ருஷ்ண ஏகாதசியினன்று இரவு 7 மணிக்கு மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி யினால் *சுபேந மநஸா த்யாதமாய் வெகு கம்பீரமான திருமிடற்றோசையுடன் ப்ராரம்பம்செய்யப்பட்ட இந்த ப்ரதக்ஷிண பாராயண கைங்கரியம் அவருடைய திரு வடி பலத்தாலும் திருவாக்கின் ப்ரபாவத்தாலும் அவிச்சிந்நமாக நடந்து வருகிறது. ஆரம்பித்த புதுமையில் இரண்டு ஸம்வத்ஸரம்வரை நித்யம் பின்மாலையிலும் இர வினுமாக இரண்டு வேளையிலும் நடந்து வந்தது. இராக்காலங்களில் உத்ஸவாகி களால் அடிக்கடி உபரோதமும் சிரமமும் நேர்ந்துகொண்டிருந்ததனால் பின்மாலை ஒரு வேளை மட்டும் நிரந்தரமாக நடந்து வந்தால் போதும் என்று மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி நியமித்தருள அவ்வண்ணமாகவே நடந்து வருகிறது. தேவப்பெருமானு டைய வைசாகோத்ஸவத்தில் 10, 12 நாட்களும், மணவாள மாமுனிகளின் ஐப்பசித் திருமூலமேஹாத்ஸவத்தில் 5, 6 நாட்களும் இந்த நித்யப்ரதக்ஷிண கைங்கரியத் திற்கு விராம மேற்படும். சில நிமித்த விசேஷங்களினால் கதாசித் பின்மாலை வேளையில் நடத்த அஸௌகரிய மேற்பட்டால் அன்றிரவு தவறாமல் நடைபெறும். மழைபெய்தாலும் குடைபிடித்துக்கொண்டாவது இந்த கைங்கரியத்தை நிறுத் தாமல் நடத்தி வருவதில் ஒவ்வொருவரும் ஸ்வயம் மஹாத்ஸாஹிகளாக இருந்து வருவது மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் மஹிமையினால்தான்.

நித்யப்ரதக்ஷிண பாராயண கோஷ்டியின் ஸமய விசேஷக் காட்சி (29-3-56)

வீதியில் பெருமாளெழுந்தருளினால் எவ்விதமாக க்ரமபாராயணம் நடைபெறுமோ அவ்விதமாகவே நடந்து வருகின்றது. தினப்படியாக நடந்து வருமிந்த பாராயணத்தில் அநத்யயநமென்று கொண்டாடவேண்டிய ஆவச்யகதை இல்லை யாயினும் ஆசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளான ஸ்தோத்ரங்களையும் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ச்லோகம் வரையில் நமது பாடசாலையில் அந்வயித்தவர்களெல்லாரும் அதி கரித்திருந்தபடியால் அந்த யோக்யதையும் ப்ரமுஷிதமாகாமல் பரிமளிக்கவேண்டியதற்காக அநத்யயந தினங்களிலும் ப்ரதோஷ காலங்களிலும் ஸ்தோத்ர பாராயணஞ் செய்துகொண்டு திருவீதி வலம்வரவேண்டுமென்று மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி நியமித்தருளினபடி. இந்த ப்ரதக்ஷிண கைங்கரிய மாரம்பித்து முப்பத்தாண்டு பூர்த்தியாகி முப்பத்தேழாமாண்டு நடைபெற்று வருகிறது. இருபத்தைந்தாமாண்டு பூர்த்தியானபோது இதற்கு வெள்ளிவிழாக் கொண்டாட்டம் நடைபெற்று, 19-றகு வருஷந்தோறும் கார்த்திகை மாதத்துச் சித்திரை நன்னாளுக்கு முன்னம் ஐந்து நாள் பாராயண விசேஷங்களுடன் சிறப்பான கொண்டாட்டம் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இது அவசியமன்றிலும் பெரியார்களின் நியமனத்தினால் நடந்து வருகிறது. அந்த ஸமயத்தில் விசேஷகோஷ்டி. சேரும்.

காஞ்சிப்ராந்தத்திலுள்ள அக்ரஹாரங்களிலும் மற்றும் நகரங்களிலுமுள்ள ஆஸ்திகர்கள் இந்த ப்ரதக்ஷிண கோஷ்டியை ஸேவிப்பதற்கென்றே குதூஹலம்

கொண்டு காஞ்சிக்கு வந்து மாடவீதிகளிலும் ஸன்னிதி வீதியிலும் ஆனைகட்டி வீதியிலும் சயனித்திருந்து பின்மாலே கோஷ்டியை யறுப்பித்துவிட்டு ஆனந்தமாகப் புறப்பட்டுப் போவார்கள். நல்ல காரியங்களிலே பொறுமை கொண்டிருப்பதும் தூஷணைகளைச் செய்வதும் கருவிலே திருவிலாத சிலர்க்கு இயற்கையாயினும் பரம்பரையாக வேதத்திலே அபிமானமுள்ளவர்களும், ஆஸ்திகர்களுமான பஸ் இந்த கைங்கரியத்திலே அபரிமிதமான ஆதரம் காட்டி வருவதுண்டு. ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி சங்கராசார்ய ஸ்வாமி பாதாள மூன்று வருஷகாலமாக காஞ்சியிலேயே விஜயம் செய்திருப்பதால் நானாதேசங்களிலிருந்து அப்பெரியவர்களை தரிசிக்க வருகின்ற வைதிகஸௌகிகர்கள் யாவரும் ஒருவர் தப்பாமல் இந்த கோஷ்டியை உணங்கி வழிபட்டு மஹத்தான ஆதரமும் ஆனந்தமும் காட்டிப் போவார்கள். வேதமோதினவர்களாயிருந்தால் அன்னவர்கள் பாராயணத்திலும் கலந்துகொண்டு களிப்பார்கள்.

இந்தத் திருவிதி பாராயண கைங்கரியத்தில் அந்வயித்தவர்களின் கோஷ்டியை ஸேவிக்க விருப்பத்தினால் இந்த வைதிகோத்தமர்களை வெளியூர்களிலும் ஸமய விசேஷங்களில் எழுந்தருளப்பண்ணி உபய வேதபாராயணங்களையும் நடத்தி ஆனந்திக்கிறார்கள் சில மஹான்கள். அப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பங்களில் எடுத்த இரண்டு திருவுருவப்படங்களைக் காட்டுவோமிங்கு.

1. நெல்லூரில் நடந்த கோஷ்டி. (பக்கம் 122 காண்க)

2. கள்ளக்குறிச்சியில் நடந்த கோஷ்டி. (பக்கம் 125 காண்க)

நெல்லூரில் ஸ்ரீ மதுபயவே சக்ரவர்த்தி வெங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குலதிலகராய் ஆஸ்திகாக்ரேஸராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இவ்வுருவப்படத்தில் அடியேனுடைய வலக்கையையொட்டி எழுந்தருளியிருப்பவர் அந்த ஸ்வாமியே. அவர் ஸௌகிக உத்யோகத்திலிருந்து விச்ரந்தராய் நெல்லூரில் ஸ்ரீ ரங்கநாயகன் ஸன்னிதியருகே எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்த ஸ்வாமி ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களில் ஆழ்ந்தவர். பகவத்விஷயாதிகாரி. 1951-ஆம் வருஷத்தில் அடியேனுடைய பதரிகாச்ரம யாத்திரையில் அந்வயித்திருந்தார். ஸஹவாஸ யோக்யர்களில் தலைசிறந்த இந்த ஸ்வாமிக்கு 1954-ல் புரட்டாசி மாதத்தில் ஷஷ்டியப்பதபூர்த்தி மஹோத்ஸவம் ப்ராப்தமாயிற்று. ச்ருத்திஹாஸபூரண திவ்யப்ரபந்த பாராயணங்களை மிகச்சிறப்பாக நடத்திவைத்தார். அதற்குத் தகுந்த அதிகாரிகளுடன் அடியேன் ஒருவாரம் அங்கே விடைகொண்டிருந்து அவரையும் மகிழ்வித்து அடியேனும் மகிழ்ந்தேன். அப்போது அங்கு தினப்படியாக வித்வத் கோஷ்டியும் நடைபெற்றது. வெகு விலக்ஷணமாக அமைந்த ஸமய விசேஷம் அது. [அவ்விடத்தில் மூலபேட்டையில் ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ஒன்று சிறப்பாக நடந்து வருகிறதென்று இளமை தொடங்கியே கேட்டிருந்தேன். அதையும் அப்போதுதான் அவலோகனம் செய்யவும், அவ்விடத்து வித்வான்களின் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தைப்பெற்று உபந்யஸிக்கவும்ப்ராப்தமாயிற்று.] இவ்விடத்து திருவுருவப்படத்தில் வேறு சில மஹான்களும் ஸௌவைஸாதித்தாலும் நமது பாடசாலையில் அந்வயித்தவர்களே பெரும்பான்மையாக வுள்ளார்களென்பது குறிக் கொள்ளத் தக்கது. அந்தத் திருவுருவப்படத்தில் சக்ரவர்த்தி வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமிக்கு வலது கைப்புறத்தில் வீற்றிருப்பவர் ஸ்ரீ உவே. மங்களம்பாடி. தி. ந. ச. ஸ்ரீ நிவாஸ ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி உத்தம விலக்ஷணாதிகாரியென்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீமத் திருப்பதி புரிசை ஸ்ரீ ரங்காசார்ய ஸ்வாமி திருவடிகளில் வாழ்ந்து நியாய வேதாந்தங்களையும் ஸம்பந்தாயக்ரந்தங்களையும் அதிகரித்துப் ப்ரவசனத்திலும் ப்ரவீணராய் விளங்குமவர், அடியேனுக்குப் ப்ரமாப்தர். ரஸிக வித்வான்களில் அக்ரகண்யரான இந்த ஸ்வாமி ஸாத்விக்கர்களுக்கு ஸஹவாஸ யோக்யராவர்.

ஸ்ரீமான் உ.வே. (மெல்லூர்) சக்ரவர்த்தி தேவங்கடாசாரியர் ஸ்வாமியின் ஷஷ்ட்யப்தபூர்த்தி மஹாந்ஸவ கோஷ்டி

தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் கள்ளக்குறிச்சியென்பது சிறந்த லூர். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீமதடவே. T. A. (ஆராவமுது) தாதாசாரியர் ஸ்வாமி ப்ரஸித்தரான வக்கீல்.

ஸ்ரீ உவே. திருக்கோவலூர் ஆராவமுது
தாதாசாரியர் ஸ்வாமி (அட்வொகேட்)
கள்ளக்குறிச்சி

ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் காவ்ய நாடகாலங்காரங்களை வரியடைவே சுற்று ஆழ்ந்த வ்யுத்தபத்தி ஸம்பாதித்தவர். ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் விசேஷோபந்யாஸங்கள் செய்து போருவதில் சதுரர். திருப்பதியில் வாழ்ந்த அடியேனது சிறியதகப்பனார்க்கு ஜாமாதாவுமாவர். இந்த ஸ்வாமி அடியேனுக்கு இளமை தொடங்கியே பரமப்தர். இவர் நமது பாடசாலையிலும் அதைச் சேர்ந்தவர்களிடத்திலும் இயற்கையாகவே மஹத்தான ப்ரீதி விச்வாஸமுடையவர். இந்த ஸ்வாமி நம்முடைய பாடசாலை அப்படியே கள்ளக்குறிச்சிக்கு வரவேணுமென்று வெகு காலமாக மனோரதித்திருந்தார்; அந்த மனோரதம் நான்கு வருஷங்களுக்குமுன் நிறைவேறியது. அதைப்பற்றிச் சுருக்கமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். அவ்வூரில் தில்லை கோவிந்தராஜப்பெருமாள் ஸன்னதியொன்று புராதனமாக வுண்டு. அந்த ஸன்னதியை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்து நித்ய நைமித்திகங்களான ஸகலோத்ஸவங்களையும் நடத்தி வைக்க நம் தாதாசாரியர் ஸ்வாமி பாரிப்புக் கொண்டிருந்தார். இவருடைய மனோரதத்தை எம்

பெருமான் குறையற நிறைவேற்றுவித்த விசேஷம் மேலே விசதமாகும். இந்த ஸ்வாமியைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகளை இங்கே விஜ்ஞாபிக்க விரும்புகிறேன். சென்ற ஸம்வத்ஸரத்தில் அடியேன் விசேஷ கோஷ்டியுடன் நடத்திவைத்த ஸப்தபுண்யபுரீஷாக்யஜ்ஞ யாத்திரை யென்னும் பவித்ர யாத்திரையில் இந்த ஸ்வாமி பூர்த்தியாக அந்நவயித்திருந்து லௌகிக கார்ய நிர்வாஹங்களை யெல்லாம் வெகு ஜாக்ருகதையுடன் கவனித்து வந்தார். ஏறக்குறைய மூன்று மாதகாலம் ஜிவரோடு நெருங்கிப்பழக நேர்ந்ததப்போது.

சேலம் ஜில்லா ஆத்தூரில் வாழும் ஸ்ரீமான் வைஷ்ணவரத்னம் V. கேசவலு நாயுடு என்ஹிர பாகவதோத்தமர் கள்ளக்குறிச்சியிலும் நெடுநாளைத் தொடர்பு உடையவ

ஸ்ரீமான் V. கேசவலு நாயுடு, ஆத்தூர்
ஸ்ரீதரன் மோடார்ஸர்விஸ் ப்ரொப்பரைடர்

ராதலால் அவ்வி
டத்து ஸன்னி
தியை இவர்
விசேஷமாக அபி
மானித்துப் பலவா
யிரம் ரூபாய்கள்
செலவு செய்து
விசேஷத்திருப்
பணிகளை நடத்தி
நேற்று நந்தனாரு
ஆணி மாதத்தில்
(1952 ஜூன் மீ)
வெகு விபவமாக
ஐந்துநாள் ஸம்ப
ரோஷணை நடப்
பித்தார். அதற்குத்
திருக்கோவலு
ரெம்பெருமான்
எழுந்தருளியிருந்து
மிகச்சிறப்புகள்
நடந்தன. அந்த
ஸம்பரோஷண
மேஹா த்ஸவம்
நமது பாடசாலை
யின் ஆதரவிலே
யே நடைபெற்றது.
இந்த கோஷ்டியை
ஸேவித்தாலும்
பெரும்பாலும் கம்
பாடசாலை ஸ்வாமி
களை யெல்லாம்
ஸேவித்ததாலும்.
இந்த கோஷ்டியில்
ஒருவரிருவர் அந்
யிக்கப் பெருதவர்
களுமுள்ளர். வெளி
யூர்களிலிருந்து
வந்து அந்நயித்த
வர்களும் சிலருள்ளர்.

இந்த கோஷ்டியில் ஸேவை ஸாதிக்கின்ற அனைவரும் விசிஷ்டாதிக்காரிகளே. இப்
படி ஆங்காங்கு விசேஷ காலங்களில் விசிஷ்டாதிக்காரிகள் கோஷ்டியாகச் சேர்ந்து
அதப்பலிப்பதற்கும், அதுபோக்தாக்களை ஆனந்தப்படுத்துவதற்கும் கீர்த்தியூர்த்தி
யான மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியே காரணபுதர்—என்பதொன்றே இய்து விவகரிதம்.
அந்த மஹான் காஞ்சிபுரியை அதுகரணத்தருளாநிருத்தால் இவ்வூர் எவ்விதமான
சீர்தேட்டையடைத்திருக்குமென்பதை அடியென் எடுத்துரைக்க வேணுமோ?

கவ: அக்குறிச்சி தில்லை கோவிந்தராஜன் ஸன் னிதியில் நடந்த ஸம்ப்டே ராஜ்ஜண ஸமயத்தில் சேர்ந்த உபயவேதகோஷ்டி

கீழ் பக்கம் 97ல் ஸேவைவஸாதிகின்ற மாம்பள்ளம் ஸ்வாமியின் திருவுருவப் படம் அத்தயந்தம் அநாரோக்யநிலைமையில் ஏறியருளப்பண்ணின தாகையாலேத்ருப்தி கரமாக அமையவில்லை. ஆஜ்ஜாதுபாஹுவாய் உதாரகம்பீர மனோஹரமூர்த்தியாக ஸேவை ஸாதித்தருளின அந்த மஹாசார்யருடைய திருக்கோலமே பாவியேன் முன்னிற்கும். இந்த ஸ்வாமி ஆழ்வார் திருநகரியிலும் வைதிகஸ்ரீயை வளர்க்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அங்கே சென்று ஏழெட்டு மாதகாலமெழுந் தருளியிருந்து பலர்க்கு மூன்றாவது காண்டத்தைப் பதக்ரமங்களோடுங்கூட ஒது வித்து அவ்விடத்திலும் ஸுப்பரபாதத்தில் நித்யப்ரதக்ஷிணை கைங்கர்யத்தைப் ப்ராரம் பித்து வைத்தார். இரண்டொரு ஸம்வதஸரம் அவ்விடத்திலும் அழகாக நடந்து வந்தது. அந்த ஒரு காண்டத்தை வைத்துக்கொண்டு அங்கு ஸன்னிதியிலும் வேத பாராயணை கைங்கரியத்தைப் பத்துப்பிள்ளைகள் சிலகாலம் நடத்தி வந்தார்கள். அது ஒங்கி வளர்வதற்கு அவகாசமில்லாமற் போயிற்று. மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி திருக்குருகூரிலிருந்து காஞ்சிக்குத் திரும்பும்போது மிகுந்த அநாரோக்யத்துடனே திரும்பினார். சில மாதங்கள் சயனத்திலிருந்து அஸமதாதிகளை அகதிகளாக்கி விண்ணுலகமெய்தினார். எனினும் கோஷ்டிகள் நடைபெறும்போது முன்னே அந்த ஸ்வாமி எழுந்தருள்வதாகவே அடியேனுடைய அத்தயவஸாயம்.

நமது பாடசாலைக்குச் சிறந்த உதவி ஏற்படுதல்

ஸ்ரீகாதி ஸ்வாமி பல வருஷங்கள் காஞ்சிக்குத் திரும்பாமலே வடநாட் டில் விசேஷ வைபவங்களுடன் சிஷ்யோஜ்ஜீவநார்த்தமும் மதப்ரசாரார்த்தமு மான ஸஞ்சாரத்தைச்செய்து முடித்து, தென்னாட்டுத் திருப்பதிகளை பூல்லாம் மங்களாசாஸனம் செய்தருளத் திருவுள்ளம்பற்றி, ரைஸ்மார்க்க மன்றிக்கே வண்டி மார்க்கமாகவே மடாதிபதிகளைப்போல விசேஷ யாத்திரை செய்தருளினாரென்பது உலகமறிந்ததேயாகும். அது காலபுக்தி வருஷத்தில் நடந்தது. அப்போது திரு நாராயண புரத்தை முதன்முதலாக ஸேவித்து அங்கிருந்து மதுரைக்கு வந்து சேர்ந்து பாண்டிநாடு, மலைநாடு, சோழநாடு, நடுநாடு, தொண்டை நாடு ஆகிய இவற்றிலுள்ள திவ்ய தேசங்களில் ஒன்று தப்பாமல் ஸகல திவ்ய தேசங்களையும் மங்களாசாஸனம் செய்தருளப் ப்ரார்த்தமாயிற்று. அந்த ஸமயத்தில் சில வித்யார்த்தி களுடன் அடியேன் கூடவே யிருந்து பெருமானுடைய காலை மாலைத் திருவாராத னங்களில் உபய வேதபாராயணம் நடத்திக்கொண்டு போக நேர்ந்தது. அப்போது திருக்கோட்டியூர் ஸேவித்து அங்கிருந்து திருப்பூல்லாணிக்குச் சென்றுகொண் டிருக்கையில், செட்டி நாட்டு க்ராமங்களிலொன்றாகிய சோழபுரம் என்னுமூரில் மஹா தனிகரான நாட்டுக்கோட்டை செட்டி யொருவர் யானை குதிரை முதலான பரிகரங் களோடு யாத்திரை நடப்பதைக்கண்டு மகிழ்ந்து இரண்டு நாள் அங்கே தங்கியிருந்து போகும்படி எங்களை கிறுத்திவிட்டார். அவருடைய ஸொந்தக்ராமம் ஒக்க ரென்பது. அது மேலேசொன்ன சோழபுரத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ளது. அந்த செட்டியாருடைய பெயர் சி. கரு. சி. கரு. அண்ணமலை செட்டியா ரென்கிற சிந்தா மணி செட்டியாரென்பது. அவர் சோழபுரத்திலும் வஸதிகளுள்ளவராதலால் எங்களை அங்கே கிறுத்தி விசேஷமாக ஆரதித்தார். அப்போது ஓர் உபந்யாஸம் நடத்தவேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீகாதி ஸ்வாமி அடியேனுக்கு நிய மனம் தந்தருளினார். அடியேன் *காசின்வாய்க் கரம்விற்கெலும்* என்கிற திருக் கோட்டியூர்ப் பாகரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நீண்டதொரு உபந்யாஸம் செய்ய, அந்த செட்டியாருக்கு எனமீது அளவு கடந்த அன்பு உண்டாகி, நான் காஞ்சி புரத்தில் வேத வேதாந்த பாடசாலை நடத்தி வருவதைத் தெரிந்துகொண்டு அதில் தன்னை நியமிக்கவேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அப்படியே நியமிக்க, பத்து வருஷகாலம் அவருடைய விசேஷ ஆதரவில் நமது பாடசாலை நடந்து வந்தது. இதன் தொடர்ச்சியான விஷயங்கள் அடுத்த பகுதியில் தெரிவிக்கப்படும்.

ஸ்ரீரங்கத்திலும் ப்ரபாதபாராயண ப்ரதிஷ்டாபனம்

ஸுப்ரபாத காலத்தில் காஞ்சியில் திருவிதி பாராயணம் நடந்து வருவது போல் மற்றும் அனேக திவ்யதேசங்களில் நடந்து வருமாறு செய்யவேண்டுமென்று

ஸ்ரீமான்உவே. பண்டிதராஜ மெ. ஸுந்தரராஜா
சாரியர் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கம்

அடியேனுக்கு அபரிமித
மான அபிலாஷையிருந்தது.
வேதபாராயணத்திற்கு
ஸௌகரியமில்லாமற் போன
லும் ஸ்தோத்ரபாராயணமா
வது நடந்து வரும்படி செய்ய
வேண்டுமென்று சையுண்டு.
நான்கு ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு
முன் இவ்வாசையை ஸ்ரீரங்
கத்தில் வாழும் அஸமத்
ஸு ஹ்ருந்மணியான
ஸ்ரீஉவே. மெ. ஸுந்தர
ராஜாசார்ய ஸ்வாமிக்குத்
தெரிவித்தேன். கீர்த்தி
மூர்த்தியான சிங்கமையங்
காருடைய பாடசாலையின்
மூலமாக இவ்வாசை இனிது
நிறைவேறுமென்று
தெரிந்து கொண்ட அடி
யேன் இங்குள்ள ஸுப்ரஹ்ம
சாரிகளெல்லாரோடுங்கூட
நம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு
விடைகொண்டு மாட
மாவிகை சூழ் திருவிதியான
சித்திரைவிதியில் இரண்டு
நாள் வேதபாராயணமும்
ஒருநாள் ஸ்தோத்ரபாரா
யணமும் நடத்தி வைத்தது
முதலாக அவ்விடத்தில்
தினப்படியாய் அவிச்சிந்ந
மாய் விதிபாராயண கோஷ்டி
நடைபெற்று வருகிற அதி
சயம் அவரவர்கள் அதுப
வித்து ஆனந்திக்கத்தக்கது.
காஞ்சியில் அத்யயந தினங்
களில்வேதபாராயணம், அநத்

யயநதினங்களில் ஸ்தோத்ரபாடம் என்று வைத்துக் கொண்டிருப்பது போலல்லாமல்
அவ்விடத்தில் தினந்தோறும் மூன்று கோஷ்டிகள் நடைபெற்று வருகின்றன;
முன்னே ஸ்தோத்ரபாட கோஷ்டி புறப்படும்; பிறகு யஜுர் வேத பாராயண
கோஷ்டி; அதன் பிறகு ஸாமவேத கோஷ்டி. இவ்வண்ணமாக நான்கு ஸம்வத்ஸர
மாய் அவிச்சிந்நமாக நடந்துவருகின்றது. அந்தப் பாடசாலையின் நிர்வாஹகரான
ஸ்ரீ உவே. K. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் ஸ்வாமி இந்த கைங்கர்ய நிர்வாஹத்தில் திட
மான ஊக்கமுடையவராயிருந்து வருகிறார். பாடசாலையின் காரியங்களில் இது

வொரு முக்கியமான காரியமென்று திட்டம் செய்திருக்கிறார். ஆகவே பாடசாலை போலவே இந்த கைக்கரியமும் நீடுழி நடைபெறும். மேலே ப்ராஸ்தாவித்த ஸ்ரீமத் ஸுந்தரராஜாசார்ய ஸ்வாமி தாம் முன்னின்று ச்ரத்தையோடு இதை நடத்தி வருகிறபடியால் இது நித்ய ஸ்ரீர் நித்யமங்களமாக நடைபெற்று வருமென்னத் தட்டில்லை.

இங்கு ப்ராஸங்கிகமாக அந்த ஸ்வாமியைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். கீழ் பக்கம் 36ல் காலக்ஷேப கோஷ்டி நிர்வாஹகராக ஸேவை ஸாதித்தருளாகின்ற (வைகுண்டவாஸி) ஸ்ரீமெய்யு வையங்கார் ஸ்வாமியின் புத்ர ரத்னாகிய விவர் அந்த காலக்ஷேப கோஷ்டியிலே ப்ரஹ்மசர்யாச்ரமியாய்க் காட்சி தருகின்றார். “திநாந்தே நிஹிதம் தேஜஸ் ஸவித்ரேவ ஹுதாசந:” என்ற கணக்கிலே திருத்தகப்பனாருடைய ஸகல யோக்யதைகளையும் ஜ்யோதிஷ ஆயுர்வேத முட்படப் பெற்றிருக்கின்றவிவர்*திசை விளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கத்திற்கு மணி விளக்காய் விளங்குகின்றார். இவருடைய ஸஹயோகமும் அடியேனுடைய க்ரந்தமாலா ப்ரகாசனங்களுக்கு உதவியளிக்கின்றது.

வேதலக்ஷண க்ரந்த ரசநை

அடியேன் இருபத்திரண்டு வயதுக்குமேல் வேதாத்யயன மாரம்பித்த காலத்தில் பதக்ரமங்கள் ஒதுவதையும் ஸம்ஹிதையோடு கூடவே வைத்துக் கொண்டபடியால் ஸ்வரபேதங்கள் முதலானவை பிடிபடாமல் மிகவும் சிரமப்பட்டேனென்றும், பிறகு வெகு விமர்சங்கள்செய்து தெளிவுபெற்றேனென்றும், வேதலக்ஷண க்ரந்தங்களுமெழுதி வைதிக வுலகுக்கு உபகரிக்கப்பெற்றேனென்றும் கீழே (பக்கம் 111ல்) எழுதியிருந்தேன். இதைப்பற்றின் தத்துவங்களை வைதிகர்களும் வித்வான்களும் நன்கு தெரிந்துகொள்ளும்படி சிறிது விவரிக்கிறேன். வேதத்தில் ப்ரவேச மில்லாதவர்களுக்கூட இவ்விஷயத்தை அவகாஷித்துக் கொள்ளுமாறு எழுதுகின்றேன். திவ்யப்ரபந்தத்தைச் சொல்லுகிறவர்கள் பாசரத்தை நெடுகச் சொல்லிக்கொண்டு போகிறார்கள்; அதில் சொற்களைப் பிரிப்பதென்ற பணியில் இறங்குவாரில்லை. வேதத்தை ஸம்ஹிதை மட்டும் ஒதுகிறவர்களுக்கும் விசேஷமான சிரமம் கிடையாது. சிறுவர்களுக்கு ஸந்தியாவந்தன மந்த்ரம் கற்பிப்பவர்கள் பதக்ரமங்களுடன் வேதாத்யயனம் செய்யாதவர்களாயிருந்தால் சிறுவர்களுக்குப் பதங்களை யொடித்துச் சொல்லித் தரும்போது தப்புத் தவறுமாக ஒடித்துச் சொல்லிக்கொடுப்பது வழக்கம். உதாரணமாக ஒன்றிரண்டு கேண்மின். * இமம் மே வருண ச்ருதீஹவம்* என்கிற மந்த்ரத்தில் * அஹேமனோ வஸுஹ வோசி உருசை மா ந: * என்றவிடத்தில் உருசை (உருசகம்ஸ) என்பது ஸம்போதகாந்தமான ஒரு முழுப்பதம். இதற்குமேல் மா, ந: என்பன இரண்டு தனிப்பதங்கள். ஆங்காங்கு ஸந்த்யாவந்தனம் சொல்லி வைப்பவர்கள் உருசம் ஸமாந: என்றே பெரும்பாலும் சொல்லி வைக்கிறார்கள். அத்யயனம் செய்கிறவரையில் அடியேனும் இப்படித் தான் சொல்லி வந்தேன். ஆபோ ஹிஷ்டா மயோபுவ ஸ்தா ந ஹர்ஜே* என்கிற மந்த்ரத்தில் “ஆப: ஹி, ஸ்த, மயோபுவ:, தா:, ந:, ஹர்ஜே” என்று பதவிபாகம். இதை (ஆபோஹிஷ்டா:, மயோபுவ:, ஸ்தாந:) என்றும், (ஆபோஹிஷ்டாம் அயோபுவ:, ஸ்தாந:) என்றும் சொல்லிக்கொடுப்பது பெரும்பான்மையான வழக்கம். இவ்விதமாக ஸந்த்யாவந்தனமந்த்ரம், தர்ப்பணமந்த்ரம் முதலானவற்றில் அபரிமிதமான பிறழ்வுகளுண்டு. அத்யயனம் செய்யாத உபாத்யாயர்கள் சொல்லிவரும் பூர்வாபர ப்ரதீயாக மந்த்ரங்களில் காணும் பிறழ்வுகளை எண்ணவே முடியாது. ஸம்ஹிதை மட்டும் அத்யயனம் செய்தவர்கள் பிறர்க்கு அத்யாபநம் செய்விக்கவே முடியாது. கதை சொல்லுகிற வழக்கம்; ஒருவர் ஸம்ஹிதை மட்டும் ஒதியிருந்து அத்யாபநம்

செய்யத் தொடங்கினாராம்; இரண்டாவது காண்டம் ஆறாவது ப்ரச்நம் ஆரம்பித் தாராம்; * सप्तमो यज्ञति वसन्तमेवर्तुनाम्* என்று ஆரம்பம்; இங்கு (வஸந்தம், ஏவ, ருதா நாம்) என்று பதவிபாகம்; இது அவர்க்குத் தெரியாமையாலே “ஸமிதோ யஜதி வஸந்தமே” என்று நீட்டினாராம்; அதைக்கேட்டவொரு வைதிகர் ‘பதமோதாத பாவமே’ என்று நீட்டினாராம். இங்ஙனே பல கதைகளுண்டு. ஆகவே ஸம்ஹிதை மட்டும் ஒதிவைப்பது பலவகையான அபர்யங்களுக்கும் அனர்த்தங்களுக்கும் ஹேது வானது. பதமும் க்ரமமும் குருமுகமாக ஒதினலன்றிப் பயன்படாது, இவை ஒதி இலுங்கூட பதஸ்வரூபங்களில் பலவிதமான ஸந்தேஹங்களும் மறதிகளும் எப் படிப்பட்டவர்களுக்கும் உண்டாகியே தீரும்.

மேலே யெடுத்துக் காட்டின (ஆபோ ஹிஷ்டாமயோபுவஸ்தா ந:) என்கிற மந்த்ரத்தில் (தா:, ந:) என்று பதவிபாக மென்று கீழே தெரிவித்தேன். வேதத்தில் (தா:) என்று விஸர்க்காந்தமான பதம்போலவே (தா) என்று ஆகாராந்தமாய் விஸர்க்கமில்லாததான பதமும் பலவிடங்களில் வருவதுண்டு. இப்படி பல நூற்றுக் கணக்கான பதங்கள் சிலவிடங்களில் விஸர்க்காந்தமாகவும் சில விடங்களில் அவி ஸர்க்காந்தமாகவும் வரும். அஜா, அந்யா, அமேத்யா, அரிஷ்டா, ஆதித்யா, ஆசா, இமா, இஷா, உத்தரா, உத்தமா, உபஹுதிதா, ஏநா, க்ருஷ்ண, தக்ஷிண, ப்ராஜா, யா, ஸாத்யா—இப்படி பலநூறு பதங்கள் சிலவிடங்களில் அவிஸர்க்காந்த மாகவும் சிலவிடங்களில் விஸர்க்காந்தமாகவும் ஓதப்படும். விஸர்க்கத்திற்கு ஸந்திவ சாத் லோபமாகையாலே எங்கே விஸர்க்காந்தம்? எங்கே அவிஸர்க்காந்தம்? என்று ஸந்தேஹமுண்டாகும். விஸர்க்க விஷயமான ஸந்தேஹம் ஒன்றுமட்டு மல்ல. ப்ரக்ரஹம், அவக்ரஹம், விலங்க்யம், அவர்ணி ஆவர்ணி, நபரம், தபரம்... என்றிப்படி வைதிக கோஷ்டிகளில் ப்ரஸித்தமான பலவ்யவஹாரங்களில் அபரிமித மான ஸந்தேஹ ப்ரஸக்திகளுண்டு. அவை வேதமோதினவர்களுக்கே தெரிய வரும். அப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹங்கள் பலகாலம் குருகுலத்தில் சிரமப்பட்டு ஒதின வர்களுக்கு உண்டாகமாட்டா வென்றாலும், உண்டானால் பரிஹரித்துக்கொள்ளும் வழியொன்று இருந்து தீரவேண்டும் இதற்காக முன்னோர்கள் ஸப்தலக்ஷணம் முதலான சில பல நூல்களை யெழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். இவை பெரும்பாலும் அச்சிடப்பட்டு யிருக்கின்றன. இவற்றைச் சந்தை சொல்லிக் கண்ட பாடம் செய்து கொண்டிருப்பவர்களு முள்ளார்கள். அந்த லக்ஷண நூல்களை அடியேன் பூர்த்தி யாகப் பரிசீலனம் செய்ய நேர்ந்தது. பரிசீலனம் செய்ததில் அடியேன் மனத்தில் என்னப்பட்டதென்றால், “வேதமோதுகிறவர்கள் பெரும்பாலும் வேதமொன்றி லேயே போதைப் போக்குகிறவர்களாயும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலோ சாஸ்த்ரங் களிலோ ப்ரவேச மற்றவர்களாயுமே யிருப்பர்களாதலால் அப்படிப்பட்டவர்கள் ‘இந்த பதம் இன்னவிடத்தில் இப்படி, இன்னவிடத்தில் இப்படி’ என்று திடமாக நெஞ்சில் பதியவைத்துக்கொள்வதற்காக இந்த ஸப்த லக்ஷணதி க்ரந்தங்களை எழுதிவைத்தார்கள்; அவ்யுத்பந்நர்களுக்கு இவை உபயோகப்பட்டாலும் வ்யுத் பந்நர்களுக்கு த்ருப்திகரங்களாகமாட்டா” என்று பட்டது. சில வித்வான்களி டத்தில் இதைப்பற்றி வலிதாக ப்ரஸ்தாவம் செய்ததில் அவர்களும் இவ்வபிப்ராயத் தையே போஷித்துப் பேசினார்கள். “வேத பதங்களில் எவ்விதமான பிறழ்வும் ஏற் படாதபடிக்கு ரக்ஷைசெய்ய விரும்பின முன்னோர்களுக்கு இந்த வழிதான் ஸுகர மாகத் தோன்றிற்று; உண்மையில் அக்ஷராராகிகளை அபாயமின்றிக் காப்பாற்றுவதற்கு இதுதான் ஸாத்யமான மார்க்கம்” என்றும் சொன்னார்கள் வித்வான்கள். ஆதுபூர்வி ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே பதஸ்வரூபங்களில் பல வேறுபாடுகள் ஏற்படுவ தானது அர்த்தத்தை யதுஸரித்தேயாதலால் அர்த்தாதுஸாரேண பதவ்யவஸ்தை பண்ணி ஒரு லக்ஷணக்ரந்த மெழுதவேணுமென்று ஆசைகொண்டேன். ஸம்

ஹிதாபதக்ரமங்களை அத்யயநம் பண்ணும்போதே வித்யாரண்ய, பட்டபாஸ்கர பாஷ்யங்களைப் பன்முறை பராமர்சம் செய்தே னாதலால் அதனாலேற்பட்ட விவேகத்தை ஸ்வாநுபவத்தோடு கிறுத்திக்கொள்ளாமல் பராநுபவத்திற்கும் யோக்யமாக்கி வைப்போமென்று துணிந்து வேதாத்யயநஸர்வஸ்வம் என்றொரு க்ரந்தத்தை வடமொழியில் எழுதினேன். வெகு விஸ்தாரமாக வெழுதப்பட்டவதில் ஒரு பகுதியை க்ரந்தலிபியில் அச்சிட்டு வெளியிட்டேன். அதில் உபக்ரமத்தி லெழுதின சில ச்லோகங்களை இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன் ;

1. द्वाविंशाद्वयसः परं भगवतीमध्येतुकामस्वयीम् आरब्धाध्ययनो यदीयकृपया दासः क्रमान्तं यजुः ।
अध्यैष्ट स्फुटनिश्चयैस्सुमधुरम्, सोऽयं प्रसिद्धो महान् माम्बळामिजनस्सुदर्शनगुरुर्जागर्तुं चित्ते मम ॥
2. लोके वेदाध्ययननिरतैः प्रायशः शास्त्रसिन्धौ व्यासज्ञो न क्रियत इति यत्सत्यमेवैतदास्ताम् ।
ये वेदज्ञास्समधिगतसच्छास्त्रबोधाश्च, तेऽपि प्रायो वेदे पदगमनिकां चर्चितुं नोत्सहन्ते ॥
3. अत्यल्पज्ञोऽपि दासोऽय माचार्यानुग्रहोऽज्वलः । वैदिकेषु पदेष्वथ विवृणोति विमर्शनम् ॥

இந்த மூன்று ச்லோகங்களின் கருத்துச் சுருக்கம் வருமாறு;—(1) இருபத்திரண்டு வயதுக்குமேல் யஜுர் வேதத்தை யோதத் தொடங்கி எதிலும் எள்ளளவும் ஸந்தேஹமில்லாதபடி க்ரமாந்தமாக எவருடைய திருவருளினால் ஓதி முடித்தேனோ அந்த மஹாசார்யரான மாம்பள்ளம் ஸுதர்சநாசார்ய ஸ்வாமி என்னுள்ளத்தள்ளே வாழவேணும். (2) உலகில் வேதாத்யயநம் செய்பவர்கள் பெரும்பாலும் சாஸ்த்ரக் கடலில் அவகாஹிக்கப் பெறுவதில்லை யென்பது வாஸ்தவம்; அதுநிற்க; வேதத்தையும் ஓதி சாஸ்த்ரஜ்ஞானமும் பெற்றவர்களும் சிலருண்டே, அன்னவர்களுக்கூட தங்களுடைய சாஸ்த்ரஜ்ஞானத்தை அனேகமாய் வேதத்தில் உபயோகப்படுத்துவதில்லை. அடியேன் மிகவும் அல்பஜ்ஞனே யாகிலும் ஆசார்யாநுக்ரஹத்தினால் வைதிக பதங்களில் சில ஆராய்ச்சிகளைச் செய்ய இறங்குகின்றேன் என்பதாம்.

இப்படிப்பட்ட பீடிகையுடனே முதலில் சுருக்கமாக 145 பக்கங்கள் கொண்டதாக ஸர்வஸ்வக்ரந்தத்தின் ஒரு பகுதியை அச்சிட்டு வெளியிட்டேன். இதில் ஆனந்தமடைந்தவர்கள் பலர்; அஸுதியை கொண்டவர்கள் சிலர். அகாலத்தில் வேதமோதத்தொடங்கி அதை ஸாதித்துக் கொண்டதமல்லாமல் வேதலக்ஷணக்ரந்தமு மெழுதத் தொடங்கின விதுவே பலர்க்கு ஆனந்த ஹேதுவாகவும் சிலர்க்கு அஸுயா ஹேதுவுமாகத் தொடங்கிற்று. இதன் விளைவு ஸாமான்யமாக நிற்கவில்லை; அபரிமிதமாயிற்று. இது இற்றைக்கு இருபத்தெட்டு வருஷங்களுக்குமுன்பு நிகழ்ந்ததாயினும் இதுவொரு மஹாபாரதம் போன்றதாகையால் இதனுடைய ஸாராம்சங்களை ஏடுபடுத்தி வைப்பது நன்றென்று தோன்றுகின்றது.

வேதமென்றில் மட்டுமல்ல; எந்த விஷயத்திலுமே அடியேன் ஆர அமர ஆராய்ச்சி செய்வதில் இளமையிலிருந்தே அபிவிவேசமுடையவன். விவாஹத்தில் பச்சை கல்யாணத்தினன்று வாரணமாயிரம் ஸேவித்துச் சீர்பாடல் பாடும்போது “சீர்பாட கணீமண்பா டப்போமே” என்று பத்திருபது தடவை பெருந்திரளாய் கோஷித்து வருவது நெடுநாளாகவே ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ருஹங்களிலெல்லா முன்னது. ஒரு ஸமயம் ஒரு பெரிய கோஷ்டியில் பல மஹான்கள் கூடி “அர்த்தயில்லாமல் இப்படி சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோமே; இதன் உண்மை ஸ்வரூபமென்ன? சீர்பாடிக் கணீமண்பாடுவதாவது என்ன?” என்று விசாரம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அடியேன் எல்லாவிதத்திலும் மிகச்சிறியேன்; ஆலோசித்

ததில் “சீர்பாடி களியின் களிப்போமே” என்றிருந்த வார்த்தையே இப்படி திரிந்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றி அதைப் பெரியார்களிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டபோது “இது சிறந்த ஆராய்ச்சி; இப்படித் தானிருக்கத் தகுதி” என்று பல மஹான்களும் அபிநந்தித்தார்கள். சீர்பாடி களியின்—சீர்பாடல்பாடி ஸம்பந்திகளான நீங்கள் ஸந்தோஷப்படுங்கள்; களிப்போம்—ப்ரதிஸம்பந்திகளான நாமும் ஸந்தோஷப்படுவோம் என்றபடி. இது அடியேனுடைய நாச்சியார் திரு மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையிலும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தகைய ஆராய்ச்சிகளை நூறல்ல, ஆயிரக்கணக்கான விஷயங்களிற் செய்திருக்கிறேன். அவையெல்லாம் அடியேனுடைய நூல்களிலும் பதிகைகளிலும் அனேகமாக வெளிவந்தே யிருக்கின்றன. வேத பதங்களிற் செய்த விமர்சங்களையும் ஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்தின் மூலமாக வெளியிடுவதற்கு முன்னம் மஞ்ஜு பாவ்ஷிணி பதிகையில் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வந்தேன். ஸமார்த்தர்களில் சிலர் வேதமுமோதி சாஸ்த்ரமும் வாசித்தவர்களிருப்பதால் அவர்கள் அவற்றை வாசித்துப் பார்த்து மிகவு முகந்து இவை தனிப்புஸ்தக ரூபமாக வெளிவரவேண்டியது அவசியம் என்று தெரிவிக்க, அதை யநுஸரித்தே வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வமென்று வெளியிட்டேன்; அப்புத்தகத்தின் முன்னுரையிலும் இதை விஜ்ஞாபனம் செய்திருக்கிறேன்.

இந்த ஸர்வஸ்வக்ரந்தம் அச்சாகி வெளியாவதற்கு முன்னமே சில பாரங் களை மன்னார்குடி, சேனங்குளம், திருக்குடந்தை முதலான விடங்களில் வேத மோதினவர்களும் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்களுமான சில மஹான்களுக்கு அனுப்பி அபிப்ராயம் கேட்டிருந்தேன். சேனங்குளத்தில் ப்ரஸித்தர்களாயிருந்த ஸ்ரீ உவே. கனபாடி அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி அண்ணாத்துறை கனபாடி ஸ்வாமி முதலான விசேஷஜ்ஞர்கள் “வேதம் அவதரித்தநாள் முதல் இன்றுவரையில் இப்படிப்பட்ட விமர்சங்களைக் கண்டதேயில்லை” என்று “யதார்த்தம் கேசவே வ்ருத்திம் அவசா: ப்ரதிபேதிரே” என்ற கணக்கில் தெரிவித்திருந்தார்கள். அவையெல்லாம் அச்சி லேறிக் கிடப்பதால் மறைந்துபோன அவர்களைப்பற்றி இது ஆரோபிதமாக எழுதப்படுகின்றதென்று யாரும் நினைக்க இடமில்லை. இப்போதும் ஜீவித்திருக் கின்ற இரண்டு விசிஷ்ட வ்யக்திகள் தங்களுடைய ஸந்தோஷ பரிவாஹமாக எழுதினவற்றைக் காட்டுகின்றேன் காண்மின். திருவையாறு ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜில் வியாகரணசாஸ்த்ர ப்ரவசநிரதராயிருந்து சில வருஷங்களாக விச்ரந்தி பெற்றுக் காஞ்சேபுரியில் ஆணைகட்டி விதியில் வாஸம் செய்துகொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீ உவே வேளியநல்லூர் ஸ்ரீ நிவாஸதாதாசாரியர் என்பவர் பூர்த்தியாக வேதமோதினவர்; வ்யாகரணப்ரவசநமே போதுபோக்காக இருந்தவர். இவர் ஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்தைப் பூர்த்தியாக வாசித்துப்பார்த்து அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக ஸ்வயமேவ எழுதி யனுப்பிய அபிநந்தபத்ரிகை பலகால் அச்சாகி வெளிவந்திருக்கின்றது; அதாவது.

“ विद्वद्भेदिकहृदयंगमं वेदाध्ययनसर्वस्वमपश्यम् । द्रमिडवेदान्तादिष्विव वेदेऽपि उह्योहृक्षं स्वामिनां पाण्डित्यप्रकर्षमवगत्य विस्मयसागरे निमग्नोऽस्मि । अध्येत्रा ण्डितेन केनापि इयताऽपि कालेन स्वमेऽपि मात्रयाऽपि अचिन्तितः * उपागुरित्यादौ कृतो विचारो न केवलं दासस्य, अपितु ण्डितानामशेषाणामपि हृदयमावर्जयति । कमलकान्तकरुणापरीवाहकटाक्षभाजनानां नास्त्यसाध्यं नाम किमपीति मन्यमाना विस्मयाद्विरमामः ॥ वे. र. श्रीनिवासाताचार्यः । ”

இந்த பத்ரிகையின் ஸாரமான விஷயம் யாதெனில்; வேதமோதின வொரு வராலும் இந்நாள் வரையில் கனவிலும் ஈஷத்தும் சிந்திக்கப்படாததான விஷய விஸ்தரம் ஸர்வஸ்வ நூலில் இருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

(2) மன்னார்குடி அக்ரஹாரம் வேதபாடசாலையில் நெடுநாளாக வேதோபாத்தாயாராக இருந்து வருகிற ஸலக்ஷண கணபாடி ஸ்ரீ உவே. நரஸிம்ஹாசாரியர் எழுதிய கடிதமாவது—

“....श्रीमदित्याद्यनन्तविरुदैकनिवासभूतानाम् श्रुत्वालेन आबालवृद्धं विस्मयजनकविलक्षणकल्याण-
गुणगणविभूषितानाम् अनवरतम् अत्यन्ताश्चर्यापादकग्रन्थकरणेन कालमशेषम् अमोघीकुर्वाणानां श्रीमतां
तत्रभवतां चरणनलिनयोः नरसिंहाख्यदासस्य प्रणतिसहस्रसमर्पणपूर्वकमिदं विज्ञापनम् । तत्रभवद्विरनुगृहीतो
वेदाध्ययन सर्वस्वाभिधो ग्रन्थो दासेन बहुवारं सावधानं समदर्शि । तद्विषये दासस्याशयमावेदयितु-
मारभ्यते चेत् अद्य लघीयस्यामस्यां पत्रिकायाम् अवकाशो न लभ्येत । परंतु प्राचीनलक्षणान्तर्गताः
तत्त्यक्ताश्च बहवो विषया दासवत् किञ्चिज्ज्ञानाम्, अन्येषामनधीतवेदानामपि विनैव क्लेशलेशमपि
अवगन्तव्यतया विचारिता इत्येव केवलमावेद्यतेऽधुना । अस्मिन्विषये दासस्य आनन्दं विस्तरेण निवेदयितु-
मद्य न शक्यत इति भृशं क्षिरये ।

इत्थं तत्रभवद्विधेयचरमविधेयः सलक्षणघनपाठी — नरसिंहाचार्यदास । राजमन्त्रार् सन्निधि । 14-10-31 ”.

இப்படிப்பட்ட அபிநந்தநபத்ரிகைகளை அவரவர்கள் தாமாகவே எழுதி யனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். திருக்குடந்தையில் அக்ரிஹோத்ர வ்யபதேசி களான தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்கள் ஒருவரிருவர் மட்டும் இதில் அபரிமிதமான அஸுலயையை வஹித்து அதை உள்ளே யடக்கிக் கொள்ளமாட்டாமல் வெளிக் காட்டவும் முயன்று நமது ஸர்வஸ்வக்ரந்தத்திற்குக் கண்டனம் வெளியிடவேணு மென்று கருதி, திருக்குடந்தையிலேயே ஒரு வித்வத்ஸபை கூட்ட நினைத்துத் துண்டு விளம்பரமொன்று வெளியிட்டார்கள்; “காஞ்சீபுரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸம்பகாலத்தில் வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வமென்று ஒரு க்ரந்தமெழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்; ப்ராசீந லக்ஷணக்ரந்தங்களை அவமதித்துப் புதிதாக எழுதப் பட்ட இந்த லக்ஷணக்ரந்தம் தலையெடுக்க வொட்டாதபடி நாம் செய்யவேண்டியது அவசியமாயிருக்கின்றது; இன்ன தேதியில் இன்ன காலத்தில் இன்ன இடத்தில் கூடப்போகிற வித்வத் ஸதஸஸுக்கு எல்லாரும் விஜயம் செய்யவேணும்” என்று அந்த துண்டு விளம்பரத்தில் வெளியிடப்பட்டது. அந்த திருக்குடந்தையிலேயே அடியேனிடத்தில் அபரிமிதமான ப்ரீதி விச்வாஸமுள்ளவர்கள் பலருளரென்பது முதற்பகுதியிலேயே விரிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? அப்படிப்பட்ட ஸஹ்ருதயஸுஹ்ருந்மணிகள் அந்த விளம்பரத்தை மறுத்து [இந்த ஸதஸஸு அவசியமற்றது என்று தெரிவித்து] உடனே பதில் விளம்பரமச்சிட்டார்கள். அதிலிருந்து அவ்விடத்தில் ஸபூத்த்யகலஹம் மிகவும் முற்றியது. அப்போது அக்ரி ஹோத்ரிகள் அந்தரங்கஸபை யென்று ஒரு ஸபைகூட்டி “அண்ணங்கராசாரியர் வடகலை ஸம்பிரதாயத்திற்கு எதிராக அனேக க்ரந்தங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு வருவதால் ப்ரக்ருதம் நமக்குள் இருபிளவு ஏற்படவே கூடாது; நாமெல்லோரும் ஐகமத்யமாயிருந்து அவருடைய ஸர்வஸ்வக்ரந்தத்தைக் கண்டிக்கவே வேணும்” என்று பேசினார்கள்; அதையும் ஸயலத்தயர்களே கண்டித்து பதில் பிரகரம் வெளியிட்டார்கள். அதாவது, “அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வயமாக எந்த கண்டன க்ரந்தமும் எழுதுவதில்லை; அவர்களுடைய ஸம்பிரதாயத்தை தூஷித்து யாராவது ஏதேனுமெழுதினால் அதற்கு அவர் மறுப்பு எழுதி வெளியிடுகிறார். இது அவரவர் களுக்கு ப்ராப்தமேயொழிய அப்ராப்தமன்று. அதற்கும் இதற்கும் யாதொரு

என்பதுவே அவர்களுடைய ஆரம்பம். அந்த நூலுக்கும் பரத்யக்ஷா கண்டனமாக ஸர்வஸ்வரக்ஷா என்கிற க்ரந்தம் உடனே வெளியிடப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட க்ரந்த சர்ச்சைகள் 1930 ஞாத்தில் அங்குரித்து மூன்று வருஷகாலம் மிகமிக வளர்ந்து சென்றன. ஸர்வஸ்வகவசம், அஸூயாபரமௌஷதம், சாஸ்த்ரஜ்ஞாநசாணபல கம், பரமார்த்தபரித்ராணம் என்றிப்படி பல க்ரந்தங்கள் அப்போது வெளியிடப்பட்டன. 1931 ஞால் காஞ்சி வைசாகோத்ஸவ ஸமயத்தில் ஸன்னிதி வீதியில் ஆரணி ஜாகீர்தார் மாளிகையில் இதற்காக வாக்யார்த்த ஸபையும் ஒன்று கூட்டப்பட்டது. அப்போது திருக்குடந்தைபிலிருந்து வாக்கின் வாக்கினாகத் திரண்டுருண்டு வந்தார்கள். ஸூப்ரஸித்தராபிருந்த ஸ்ரீமத் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸயங்காரென்கிற மஹான் இந்த ஸபைக்குத் தலைமை வஹித்தார். இந்த ஸபை இரண்டுநாள் நடைபெற வேணுமென்று ஏற்பாடாகியிருந்தது. அப்படியே இரண்டுநாள் நடந்தது. முதல் நாளில், அடியேனுடைய ஸர்வஸ்வ நூலிலுள்ள விஷயங்களை விரிவாக எடுத்துரைக்கும்படி ஸபையார்கள் அடியேனுக்கு நியமிக்க, அப்படியே எடுத்துரைக்கப்பட்டது. ஸபைத்தலைவரான வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் அவ்வளவையும் கேட்டு “இந்த ஸபையில் நான் தலையிடவேண்டிய அவசியமிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை; அண்ணங்கராசாரியர் போயிருக்கிற மார்க்கத்தில் ஆக்ஷேபணைகள் உதிக்கவேண்டிய அவசியமொன்றும் எனக்குத் தோன்றவில்லை; ‘நானய தினம் ஸபைக்கு நான் வரப்போகிறதில்லை’ என்று சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டார். அந்த ஸ்வாமியில்லாமலே மறுநாளும் ஸபை நடந்தது. அதிலிருந்து

க்ரந்தச் சண்டைகள் மிக வளர்ந்தன. மறுபடியும் மன்னார்குடியிலும் அக்ரஹார பாடசாலையிலேயே இதைப்பற்றி இரண்டு நாள் ஸபை நடந்தது. அதன் முடிவை (வைகுண்டவாஸி) சேனங்குளம் அண்ணாத்துறை கனபாடிகள் முதலானார் நிஷ் பக்ஷபாநமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அவை மேலே வெளிவரும்.

ஸ்ரீமதுபயவே மஹாமஹோபாத்யாய திருப்பதி
கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி
(வைகுண்டவாஸி)

இந்த விவாதம் தேசமெங்
கும் பரவி விட்டது. கேவ
லம் கலாவைஷம்யத்தினால்
இந்த விவாதம் வீணாகக்
கிளப்பப்பட்டதென்று
தெரிந்து கொண்ட பல
ப்ரபல வித்வான்கள் வேதா
த்யயநஸர்வஸ்வத்தைக்
கடாகுதித்தருளி இதில் தங்
களுடைய அபிப்ராயங்களை
ஒருவர்க்கும் அஞ்சாமல்
கூசாமல் வெளியிட்டார்கள்.
ஸ்ரீமத் கபிஸ்தலம் ஸ்வாமி,
மைஸூர் லக்ஷ்மீபுரம்
ஸ்வாமி, மண்டயம் தேவ
சிகாமணி ஸ்வாமி, ஸ்ரீரங்கம்
எம்பார் ஸ்வாமி ஆக நால்வ
ரும் ஸுப்ரஸித்த வித்வத்
வரிஷ்டர்களாய்க் கீர்த்தி
பெற்றிருந்தவர்கள் அடியே
னுடைய ஸர்வஸ்வ க்ரந்
தத்தை மிகவும் ப்ராமாணிக
மென்று அபிநந்தனம்
செய்து வெளியிட்டவர்கள்.
அந்த அபிநந்தன பத்ரிகை
கள் அக்காலத்திலேயே பல
பத்ரிகைகளிலும் புத்தகங்
களிலும் ஏறியிருந்தாலும்
இந்தச் சரிதைநூலில் ஏறி
விளங்க வேண்டியது அவ
சியமாதலால் இங்கு அவை
சுருக்கமாகப் பிரசுரிக்கப்படு
கின்றன. இந்த அபிநந்தன
பத்ரிகைகள் வெளிவந்த
பிறகே பிரதிபக்ஷிகளான
வர்கள் வெட்கமும் பிதியு
மடைந்து விரதரானார்கள்.

ஸ்ரீமத் கபிஸ்தலம் ஸ்வாமியின் அபிநந்தன பத்ரிகையின் ஸாராம்சம் இது—
அநாதி ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாய் ஓதப்பட்டு வருகின்ற வைதிக பதபாட க்ர
மத்தை ஸம்ரக்ஷிக்க எண்ணங் கொண்ட முன்னோர்களான வேதலக்ஷணகாரர்
தன் முன்பின் எழுத்துக்களைக் காட்டுவதாயின சில அடையாளங்களைக் குறிப்

பிடுதல் போன்ற உபாயத்தினால் பதஸ்வரூபங்களைத் தெரிவிப்பவர்களாய் பத பாட ஸாணியை ஸம்ரக்ஷித்திருக்கிறார்களென்பது ப்ரஸித்தமான விஷயம். ஆனால் ஸம்ஸாரத்தையின் ஆதாரமான முதலானவை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும் ஆங்காங்கு பதஸ்வரூபங்கள் வேறுவேறு விதமாக இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? என்பது போன்ற சங்கைகள் விமர்சகர்களுக்கு உண்டாகியே திருமாதலால் அந்த சங்கைகளைப் போக்குவதற்கு அந்த லக்ஷணக்ரந்தங்கள் ப்ரவர்த்திக்கவேயில்லை. அப்படிப்பட்ட சங்கைகளை நீக்குவதற்காக ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியரால் இயற்றி வெளியிடப்பட்டு வருகின்ற வேதாத்யயநஸர்வஸ்வக்ரந்தமானது ஒவ்வொரு பதஸ்வரூபத்தையும் நிஷ்கர்ஷிக்கும் விஷயத்தில் அர்த்தப்பொருத்தமாகிற காரண விசேஷத்தை நன்கு நிரூபிக்கின்றது. அதாவது ஒவ்வொரு பதஸ்வரூபத்தையும் திடமாக தரித்துக் கொள்வதற்கு அர்த்தாநுசூன்யமாகிற உபாயத்தைக் காட்டுகிறதென்றபடி. இதுவரையில் ஒருவராலும் வெளியிடப்படாததும் ரெஞ்சைக் கவர்வதுமாகிய ஆராய்ச்சி முறைமைகளை நாம் அந்தந்த ஸ்தலவிசேஷங்களில் வாசிக்கக் கேட்டு மிகவும் ஆனந்தப்படுகிறோம் என்று இதனால் தெரிவித்துக் கொள்ளப்பட்டது என்பதாம்.

ஸ்ரீமத் கபிஸ்தலம் ஸ்வாமியின் ஸம்ஸ்க்ருத வியாஸம் வருமாறு :—

श्री: उ. वे. महामहोपाध्यायः तिरुपतिनगरनिवासी कपिस्थलम्. देशिकाचार्यस्वामी अभिनन्दति ।

पद्मावतीसमेतश्रीश्रीनिवासपरब्रह्मणे नमः । ५—१—१९३३

सुप्रसिद्धमेतत् यत् अनादिसंप्रदायसिद्धवेदपदाठकमसंरक्षणाय प्रवृत्ताः प्राज्ञो वेदलक्षणप्रणेनारः पूर्वापरवर्णात्मकतत्तदभिज्ञानप्रदर्शनरूपोपायेन पदस्वरूपयाथात्म्यपरिज्ञानमुत्पादयन्तः तं कर्म समरक्षन्ति । परन्तु सत्यपि आनुपूर्व्यादिसाम्ये तत्रतत्र पदस्वरूपादिभेदः किन्निवन्धन इत्यादिशङ्कां विमर्शकहृदयसाक्षिकमङ्कुरन्तीं शमयितुं न प्रभवन्ति तानीमानि लक्षणशास्त्राणि । तादृशीः शङ्काः शमयितुं श्रीप्रतिवादिभयङ्कर-अण्णराराचार्यैः प्रणीय प्रकाशयमानो वेदाध्ययनसर्वस्वनामा ग्रन्थः तत्तत्पदस्वरूपनिष्कर्षेषु अर्थानुगुण्यरूपं निमित्तविशेषं प्रकाशयन्, अर्थात् तत्रतत्र पदस्वरूपनिर्धारणे अर्थानुगुण्यरूपमुपायान्तरमपि प्रदर्शयन् अपूर्वथा मनोहरया विचारशैल्या तत्रतत्र स्थलविशेषेष्वस्माभिराकर्णितया मनो धिनोतितमामसाकमित्यावेदयिता—कपिस्थलोपपदो देशिकाचार्यः, तिरुपति ।

ஸ்ரீமத் கபிஸ்தலம் ஸ்வாமியின் இந்தமதிப்புரை வியாஸம் சுருக்கமாக இருந்தாலும் ஸப்தலக்ஷணதிகளான சூர்வக்ரந்தங்களின் தன்மையையும் அடியேனுடைய வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வத்தின்போககையும் உள்ளபடியறிந்து அதை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டி யிருப்பதானது அந்த கபிஸ்தலம் ஸ்வாமியின் அப்புத்தமான மேதையை விளக்குகிறது. அந்த ஸ்வாமியினிடம் அடியேன் விடைகொண்டு இதைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவித்தபோது அவர் ஸர்வஸ்வக்ரந்தத்தை வாசிக்கச்சொல்லிப் பலபலவிடங்களில் கேட்டருளும்போதே தம்முடைய அப்புத்தமான விமர்சகத்தியை உபயோகித்தபடியை அடியேன் நேரில் அனுபவித்து விஸ்மயப்பட்டேன். ஸப்த லக்ஷணக்ரந்தம் அவ்யுத்தப்நர்களுக்காகவே ஏற்பட்டதென்பதை அந்த ஸ்வாமியே வெகுநன்றாகக் கண்டறிந்தார். *யதார்த்தவாதீ பஹுஜநத்வேஷியாகையாலே அந்த ஸ்வாமியிடத்திலும் ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு அப்போது அபரிமிதமான த்வேஷ முண்டாயிற்று. சிலர் நேரில் வந்து அந்த ஸ்வாமியை நிந்தித்தவர்களுமுண்டு. ஏதையும் அந்த மஹான் லக்ஷியம் செய்தவரல்லர்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் மஹாவித்வத்ஸார்வபௌமராயேழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் எம்பார் கருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி தென்னாட்டிலும் வடநாட்டிலும் மிகவும் ப்ரஸித்

ஸ்ரீமத் உபயவே. வித்வத் ஸார்வ பௌம எம்பார் கருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி. (வைகுண்டவாஸி)

தர். இவரிடத்தில் நியாய சாஸ்த்ரத்தை ப்ராமாண்ய வாதாந்தமதிகரித்து உத்தீர்ண ரானவர்கள் பலர். ஸ்ரீ கோஷ்டிபுரம் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தரான திருக் கோட்டியூர் ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி, திருவஹீந்திரபுரம் அஷ்டகோத்ரம் கச்சிக்கிடாம்பி பர்ஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமி, உத்தமசீலி ரங்கஸாமி ஜயங்கார் ஸ்வாமி முதலான பலர் இந்த ஸ்வாமியின் கீர்த்திக்கு விஜயஸ்தம்பமாக விளங்கின வர்கள். இந்த ஸ்வாமியின் திவ்யசரித்திரம் பரமபவித்திரமானது. அதைப் பற்றிப் பிறகு விஜ்ஞாபனம் செய்து கொள்ளுகிறேன். இந்த ஸ்வாமி சாஸ்த்ரீய விஷயங்களை விமர்சிப்பதில் அத்விதீய நிபுணராகையாலே அடியேனுடைய ஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்தைப் பூர்த்தியாக இரண்டு மூன்று நாட்களில் கடாக்கித்தருளி விரிவான அபிநந்தந பத்ரிகையொன்று அதுகர ஹித்தருளினார். அது அப்போதே பிரசுரமாகியிருக்கிறது. அதிலிருந்து ஆத்யந்த வார்த்தைகளை மட்டும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுகிறேன். “அஸ்திபயமித்ரமணிநாம் உபய-வேதவேதாந்தவிதூதராணாं श्रीकाञ्चीप्रतिवादिभयंकरस्वामिनां सर्वतोमुखैशारद्यप्रदीपिकायमानं वेदाध्ययनसर्वस्वं नाम

ग्रन्थं पर्यवैक्षिषि ; नूनमयं ग्रन्थो वैदिकलोकस्य अपूर्वमन्यादृशम् अनुपममुपकारमादधातीति प्रत्येति ममान्तःकरणम् । इतः पूर्वं भूयांसोऽपि वैदिका विद्वांसोऽवतीर्णा एतादृशे परमपावने वर्त्मनि नैव मनो व्यापारया-मायुरिति दूये । वैदिकजनभाग्यभूम्ना एतादृशे वर्त्मनि पदं विन्यस्य विलक्षणमुपकारं विरचयद्भूय एतेभ्यस्सर्वस्वका-रेभ्यः वृथैव केचिदभ्यसूयन्ते इति विज्ञाय दूयेतमां च ॥ शास्त्रीयया सण्या अर्थानुगुण्यमुपपाद्य पदस्वरूपनिर्धारणे पशुतोऽयं सर्वस्वग्रन्थः सर्वसिन्नपि विषये सुमनोमनोहर इति साधु प्रतिपद्ये । वस्तुतो बहुग्रन्थपर्य-वेक्षणपरिशीलनपूर्वकम् अत्यन्तमभिनन्दनीयया प्रणाल्या लिखितोऽयं ग्रन्थो मितज्ञबहुज्ञसाधारण्येन सर्वेषामपि अक्षरास्यानां वैदिकानां महोपकाराय कल्पत इति विसृज्य ब्रूमः । तैत्तिरीयसंहितायाम् अधीयमानः पदविभागस्सर्वोऽपि शास्त्रीयकारणमूलक एवेति, व्यत्ययशास्त्रप्रवेशो नात्र मात्रयाऽप्यस्तीति, अत एव विमर्शकुशलानां व्युत्पत्तानां वदिकानां संदेहस्थलेषु विमर्शवलेनैव तत्तत्पदस्वरूपयाथात्म्यमवधारयितुमनपाया योग्यतेति च सर्वस्वकाराणाममीषां सिद्धान्तः अप्रकम्प्य एवेति च एतत्सर्वस्वग्रन्थपरामर्शतः प्रतिपद्यामहे वयम् । इति श्रीरङ्गम्. एम्बार्. कृष्णमाचार्यः । यदुताक (बरोडा)

இந்த ஸ்வாமியின் விரிவான மதிப்புரையில் நமது ஸர்வஸ்வ நூலிலிருந்து பலனிடங்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டு அவை ஆக்கைபகர்களான எதிரிகளின் புத் திக்கு அடியோடு எட்டாதவையென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மேசூர்ஸ்தான - மஹாவித்ரம் - மஹாமஹோபாध्याय: பण्डितரத்னம்.
 ஸ்ரீ. ட. வெ. லக்ஷ்மீபுரம் ஸ்ரீநிவாசாச்சார்யஸ்வாமி அபினந்தி.

अथेदानीं श्रीमद्भिः काञ्चीपुराभिजनैः प्रतिवादिमयङ्कर - अण्णराराचार्यैः प्रणीतस्य वेदाध्ययनसर्वस्वनामः

ஸ்ரீ மத்மஹாமஹோபாத்தயாய
 லக்ஷ்மீபுரம், ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர்
 ஸ்வாமியை வகுண்டவாஸி.

प्रबन्धस्य परिशीलनेन अयमस्माकमभिप्रायस्समुदित-
 स्समुचितः । यथा—‘स्वाध्यायोऽध्येतव्य’ इति विधिना
 विहितो वेदाभ्यासो “वेदस्वीकरणं पूर्वं विचारोऽध्ययनं
 जपः । तद्दानं चैव शिष्येभ्यो वेदाभ्यासो हि पञ्चधा”
 इति दक्षादिभिरुपबृंहितः । तस्यैतस्य प्रपञ्चस्य परममुद्दे-
 श्यमेतत्, यत् निधिसदृशस्य वेदस्य परिपालनं नाम ।
 तदेतत्परिपालनं बहुभिः प्रकारैः शिक्षाकारादिभिः कृतमपि
 केवलमानुपूर्वीविशिष्टवर्णदृष्ट्यैव कृतं नार्थदृष्ट्येत्यभि-
 सन्धाय एतैः पुनराचार्यवर्यैः साहित्यविज्ञान - शास्त्र-
 विज्ञान - वेदाध्ययन लक्षणविज्ञान - लोकविज्ञानादिसर्व-
 सम्पत्समृद्धैः प्राचीनं परिष्करणं न हि खलु केवलं
 पारम्परिकसंस्कारमूलं किन्तु वेदार्थविज्ञानैकमूलमिति
 अत्र सम्यक् प्रदर्श्यते । एतादृश एव वर्तमाने प्रयतमाना
 यास्कप्रभृतयो ये निरुक्ताद्यज्ञप्रवक्तारो महानुभावाः
 प्राच्याः, तेषामपि सख्यनुसरणेन अनितरसाधारणीयं
 पुरुषेणावश्यकर्तव्ये वेदोपकारे प्रवृत्तिः वेदं तदर्थं

तदनुसन्धातारम् अनुष्ठातारं सर्वस्याप्यन्तरात्मानं परमात्मानं च परिपालयतीत्यध्यवस्यति—

महामहोपाध्यायः पण्डितरत्न लक्ष्मीपुरम्.

श्रीनिवासाचार्यः, महीपुरनगरनिवासी ।

இந்த லக்ஷ்மீபுரம் ஸ்வாமி மஹாவைதிகரே யொழிய லௌகிகரஸ்ஸர்.
 திருமேனியில் லௌகிகக் கோலம் காண்கிறதேயென்று சிலர் ஆலோசிக்கக் கூடும்.
 அந்த கோலம் மஹா மஹோபாத்தயாய பிருதத்தை ஏற்றுக்கொண்டபோது ஸ்வீ
 கரித்த கோலமென்று கேள்வி. இந்த மஹாவித்வான் அனேக தர்சனங்களில்
 ஆழ்ந்து உயர்ந்த பல க்ரந்தங்களை இயற்றி வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்த ஸ்வாமி
 யோடு அடியேனுக்கு மிக நெருங்கிய பரிசயம் ஏற்பட்டது. அதற்கு வேதாத்ய
 யநஸர்வஸ்வ க்ரந்தமே மூலகாரணமானது. அந்தஸ்வாமியின் மேதை எந்த விஷயத்
 திலும் தாராளமாக ப்ரவேசித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் வேத லக்ஷண விமர்சத்
 திலும் அடியேனுடைய வேண்டுகோளுக்காகவே இறங்கி பரிபூர்ணமாகப் பராமர்
 சித்து அளவுகடந்த ஆனந்தமடைந்தார். தாம் பல குறைகளில் க்ரந்தங்க ளெழுதி
 யிருந்தும் இப்படிப்பட்ட க்ரந்த மெழுதப் பெறவில்லையே யென்று குறைபுற்றார்.

இவ்வண்ணமாக அனேகவிதவத்வரிஷ்டர்கள் ஸர்வஸ்வக்ரந்தத்தை நன்கு ஆராய்ந்து தம்கம் அபிப்ராயவிசேஷங்களை வெளியிட்டபின்பு திருக்குடந்தைப் ப்ரதி பக்திகள் வேறு சிலரைக் கிளப்பி அவர்கள் மூலமாக நிந்தைச் சுவடிகளை யெழுது வித்துப் பிரசுரம் செய்வித்தல் என்கிற காரியத்திலே ஊன்றினார்கள். அப்போது வெளிவந்த கண்டன மண்டன முண்டன நூல்கள் அபரிமிதம். அவரவர்களின் தூர்வாதங்களைச் சோம்பாமல் கண்டித்துப் பொருட்செலவு பாராமல் அச்சிட்டு வெளியிட்டுக்கொண்டே யிருக்க நேர்ந்தது. அப்படிப்பட்ட வாதவிவாத நூல்கள் இற்றைக்கும் நமது க்ரந்தமாலா புஸ்தகாலயத்தில் கிடைக்கும்.

திருக்குடந்தையில் வாழ்ந்த ஸ்ரீமத். அபிநவ பட்ட பாணேத்யாதி பிருத பூஷிதரான ராயம்பேட்டை கிருஷ்ணமாசாரியர் என்பவரைப்பற்றிக் கீழே பக்கம் 27ல் ப்ரஸ்தாவம் செய்திருக்கிறேன். இவருடைய உருவப்படமும் அங்கே காணலாகும். இவர் மிகச் சிறந்த பண்டிதர். இவர் சில வருஷங்கள் சென்னையில் வாழ்ந்தார். அப்போது திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமியின் காலக்ஷேப கோஷ்டிக்கு ஸமய விசேஷங்களில் வருவர். அந்த ப்ரஸக்தியினால் அவருக்கும் எனக்கும் மிகுந்த நட்பு உண்டாகியிருந்தது. அவர் ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் ப்ரவேசமே யில்லாமலிருந்தவர். கலாவைஷம்யமென்பது அவர்க்கு அடியோடு தெரியாது. குணக்ராஹியாயிருந்தபடியாலே அடியேன் வெளியிடும் க்ரந்தங்களையெல்லாம் பெற்று மகிழ்வதோடு நிற்காமல் மகிழ்ச்சியின் பரீவாஹமான கடிதங்களும் பல எழுதிக்கொண்டிருப்பர். அங்ஙனம் பரமஸ்நிக்தராயிருந்த அவரையும் அக்கி ஹோதரிகள் அடியேனுக்கு ப்ரதித்வந்த்வியாக்கி அவரைக்கொண்டும் சில தூஷணச்சுவடிகளை வெளியிடுவித்தார்கள். அவர்க்கோ வேதத்தில் ப்ரவேசமே கிடையாது. வேத விஷயத்தில் எழுத முன்வருவதற்கு அவர் இன்சயவில்லை; “எதையாவது எழுதி வெளியிட்டு அண்ணங்கராசாரியர்க்கு பங்கத்தை விளைக்கவேண்டியது” என்று ப்ரதிபக்திகளால் மிகவும் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட அவர் “அண்ணங்கராசாரியர் அபசப்தநாதி” என்று பெயரிட்டு ஒரு துண்டுக் காகிதம் வெளியிட்டார். அடியேன் வடமொழியில் எழுதி வெளியிட்டிருந்த சில க்ரந்தங்களில் அபசப்தங்கள் [வியாகரணவிருத்த ப்ரயோகங்கள்] இருப்பதாகச் சிலவிடங்களை யெடுத்துக்காட்டி தூஷித்திருந்தார். அது எனக்குக் கிடைத்த ஒரு வாரத்திற்குள் “ரஸிகபுதரஞ்ஜநம்” என்று பெயருள்ள பொரு வடமொழிதூலை அதற்கு மறுப்பாக வெளியிட்டேன். பிறகு சில மாதங்கள் பொறுத்து அவர் மர்மப்ரகாச மென்றொரு புத்தகத்தை அபரிமித நிந்தாபரிஹாஸ பூரிதமாக்கி வெளியிட்டார். அதை ஒரு வருஷம் காஞ்சி வைசாகோத்ஸவத்தில் கருடஸேவையன்று கோஷ்டிகளில் விகியோகம் செய்தார்கள். உடனே திருத்தேர் மஹோத்ஸவத்திற்குள் உபதேசஸ்தான மென்றும் உபதேசஸ்தானநார மென்றும் மறுப்புகளை யச்சிட்டு வெளியிட்டேன். அவரவர்கள் மாதக் கணக்கிலும் வருஷக்கணக்கிலும் பலர் கூடிப் பரிசீரமப்பட்டு ஏழெட்டுபக்கம் அச்சிட்டுக்கொண்டுவந்து “இத்தோடு அண்ணங்கராசாரியர்தலை மடிந்துவிட்டது பாருங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே கோஷ்டிகளில் அதை விகியோகம் செய்து கொக்கரித்திருப்பார்கள். மூன்றாவது நாளிலேயே மூப்பது பக்கம் ஐம்பது பக்கம் நூறுபக்கம் இப்படியாக மறுப்பு நூல்களை வெளியிட்டு அவர்கள் வாசராம கோசரமான வருத்தத்திற்கு ஆளாகியே ஊர்சென்று சேரும்படி செய்திடுவேன். கீழ்ச்சேரி பரவஸ்து ஸ்ரீகிவாஸாசாரியர் என்றொருவர் இருந்தார். அவர் காலஞ்சென்று பத்தெட்டு வருஷமாகிறது. அவர் தேவப்பெருமானுடைய பெரிய உதல்வங்கள் தோறும் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்தோ சென்னையிலிருந்தோ காஞ்சிக்கு வருவர். வருகிறபோதெல்லாம் என் விஷயமான தூஷண்களை கிரப்பித் துண்டுப் பிரசுர மச்சிட்டுக் கட்டு கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டுவந்து தன்கையிலுலேயே விகியோகிப்

பர் பாவம்! இத்தோடு அண்ணங்கராசாரியர் மடிந்து விட்டார்' என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். மூன்றாவது நாளிலேயே சுடச்சுட பதில் புத்தகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு தலைமறையப் போய்விடுவர். திருக்குடந்தையில் வாழும் ஸ்ரீமத். சின்னாழை சைலிபாட்டாசாரியரென்பவரும் சில வருஷங்களில் இதே ரீதியாக விருந்து வந்தார். இங்ஙனே ஒவ்வொரு ஸமயத்திலும் கிளர்ந்த மஹாநுபாவர்களுக்குத் தக்க வாய்மூடி போடுவதற்காக அடியேன் செலவுசெய்த ரூபாய் ஏறக்குறைய இரு பதினாயிரமிருக்கும். உண்மையில் இன்னும் அதிகமாகவே யிருக்கும். இவ்வளவுக்கும் மூலம் வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வநூலை அடியேன் எழுதி வெளியிட்டதேயாகும். அப் போது யார் யார் என்னென்ன நிந்தைக் கந்தைகளை வெளியிட்டார்கள் ளென்பதையும், அவற்றுக்கு அடியேன் வெளியிட்ட பதில்களையும் பற்றிச் சிறிது விரிவாகத் தெரிவிக்கவேணுமென்று குதாஹலமுண்டு. அதை இந்தப்பகுதியில் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அது அவசியமற்றதென்றே விட்டிடுகிறேன்.

இங்கு முக்கியமாக ஒரு விஷயம் தெரிவிக்கிறேன். பதினெட்டாவது வயதி விருந்து இற்றைநாள் வரையில் அடியேனை நோக்கி எதிர்ப்புகோத்த வித்வான் களும் பண்டிதர்களும் பாமரர்களும் நூற்றுக்கணக்கில்தான் இருப்பார்கள். அடியேனுக்குப் பரமாப்தரும் ஸஹ்ருதயருமான ஸ்ரீமத். D. ராமஸ்வாமி ஐயங்காரென்பவர் ஒரு ஸமயம் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டிருப்பதில் ஸாரமான வார்த்தைகளை இங்கு ஆனந்தபூர்வமாக உதாஹரிக்கிறேன்; அல்லது நினைப்பூட்டுகிறேன்;

ஸ்ரீமத் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி க்ரந்தங்களை யெழுதி ப்ரசசரிப்பது நூற்றுக் கணக்கானது. எந்த விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டாலும் அந்த விஷயத்தில் இவர் காட்டும் நிருபணங்களில் இவரை வெல்பவர் கிடையாது. இந்த ஸ்வாமி கையாண்ட விஷயங்களோ அனேகம்; இவை பல துறைகளிலுள்ளவை என்பதையும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். வாதப்போர் நடத்துவதில் இந்த ஸ்வாமிக்கு வெகு உத்ஸாஹம். இதனால் ஸ்வாமியாலும் ஸ்வாமி விஷயமாகவும் அனேக ரஸமற்ற க்ரந்தங்கள் உற்பத்தியாகியிருக்கின்றன. இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் ஸ்வாமியின் அபார சக்தியே யாகும். இவ்வளவு சக்திவாய்ந்த ஒரு மஹா புருஷர் விஷயத்தில் அஞ்ஞானமையும் பொருமையையும் எத்திக்கிலிருந்துமெதிர்பார்க்க லாம். ஆனால் எவ்வித வாதப்போரிலும் ஸ்வாமி பின்வாங்கவே மாட்டார். இவரு டைய வாதமே கடைசியாக ஒங்கி நிற்கும். இந்த ரீதியில் அனேகம் உள்ளன. விஷயங்களைத் தேங்காய் உடைப்பதுபோல வெட்டொன்று துண்டிரண்டென்று உடைத்துக் காட்டுவர்."

இப்படியாக அந்த அட்வகேட்மஹான் ஸ்வாநுபவத்தை உள்ளபடி எழுதி உலக மெங்கும் பரவச் செய்திருக்கிறார். இது நிற்க. அடியேன் முக்கியமானவொரு விஷயம் இங்கே விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இதுவே அற்புதமானது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ மண்டலியில் (தத்ராபி) தென்னாசார்ய ஸம்பரதாயத்தில் நிகரற்ற மஹா ப்ராஜ்ஞராக விளங்கின மஹான் ஸ்ரீமத் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி. முதற்பகுதியில் (பக்கம் 32, 33ல்) ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமத் திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமியோடு அடியேன் வார்த்தையாட நேருங்காலங்களில் அவர் இந்த ஸ்வாமியைப்பற்றி அதிமாத்ரம் ப்ரசம்ஸித்துக்கூறுவர். உபய வேதாந்த க்ரந்தங் களிலும், ப்ராசீநக்ரந்தங்கள் நவீன க்ரந்தங்கள் என்கிற வாசியில்லாமல் அனைத் திலும் மஹா ப்ராஜ்ஞரென்று கொண்டாடிக் கூறுவர். இந்த ஸ்வாமியை ஸேவிக்க ப்பெற்றவேணுமென்று அடியேன் நெடுநாள் குதாஹலித்திருந்தேன். இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்தில் நித்யவாஸமாக எழுந்தருளியிருந்து உபயவேதாந்தப்ரவசநம் செய்தருளாநின்ற ரென்று கேள்விப்பட்டே இந்த மஹா ஸ்வாமியை ஸேவிப்பதற் கென்றே ஒரு பரியாயம் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு விடைகொண்டேன். அங்கு சிங்கப்

பெருமாள் ஸ்வாமி வானமாமலை மடத்தில் வாஸமாக எழுந்தருளியிருந்தார்.

ஸ்ரீமதுபயவே. அப்ரமேயவித்யாநிதி—காரப்பங்காடு
சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி (வைகுண்டவாஸி)

ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் மடத்தில் காலேமலை வேளைகளில் உபய வேதாந்தப் ப்ரவசனம் வெகு ஆச்சரியமாகச் செய்தருளாநின்றார். சில வேளைகள் தங்கியிருந்து கேட்டுக்களிக்கப்பெற்றேன் அப்போது அந்த சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின் அளவு கடந்த ஸௌசீல்யகுணத்தை யநுபவிக்கப் ப்ராப்தமாயிற்று. லோகாபிராமமான வார்த்தைகளிலும் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் வெளிவரும்படி வார்த்தையாடியருளவர். அந்தஸ்வாமிக்கு ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்திலும் அபாரமான பாண்டித்ய நுண் டென்பது அப்போது அறியவாயிற்று ஒருநாள் அந்த ஸ்வாமி அடியேனுடைய ஒரு நோட் புத்தகத்தில் எனது ஜாதகம் குறிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கடைக்கித்தருளி அதீதாநாகத பலன்களையெல்லாம் தெரிவித்தருளத் தொடங்கினார். சோதிடத்தில் எத்தனைச் சீலோகங்களுண்டோ, எத்தனை பாட்டுக்களுண்டோ அத்தனை யும் அந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோ விதேயங்களாயிருந்தன வென்பதை அந்தக் கணத்தில் கண்டறிந்து வியந்தேன். அப்போது அந்த ஸ்வாமி அழுத்தம் திருத்தமாக ஒரு விஷயம்

ஸாதித்தார்; அதை உலகமெல்லாம் அறிந்தேயிருக்கின்றது. அதாவது,

“பிரதிவாதி பயங்கரரென்கிற குடிப்பெயர் உமக்கு அந்வர்த்தமாகவே யிருக்கும்; உலகத்திலுள்ள வித்வான்கள் யாவரும் தாமாகவே வந்து உம்முடைய வாகநிலமாட்டிக்கொள்வார்கள். இதை நீர்பரீக்ஷயாகப் பார்க்கலாம். வேண்டியவர்களேண்டாதவர்கள், என்றற வாசியில்லாமல்பெரும்பாலும் எல்லாருமேவந்து உம்மிடம் சிக்கிக்கொள்வார்கள். சிக்கிக்கொள்வதோடு நிற்கமாட்டார்கள்; திக்கு முக்கலாடி நிற்பார்கள். சனிக்கிழமையை செவ்வாய்க்கிழமையாக நீர் சொல்லி விட்டாலும் அது செவ்வாய்க்கிழமையாகவே ஆய்விடும். இத்தால் நீர் விதண்டா

வாதம் செய்வீரென்ற தாகாது ; எத்தனை வித்வான்கள் திரண்டு பேராடினாலும் உம்முடைய வாதந்தான் வித்தாந்தமாக நிற்கும்.”

என்று சொல்லி இதற்குப் பல ச்லோகங்களும் பல பாட்டுக்களும் ஸாதித்தார்.

“உலகத்தில் சோதிடர்கள் சொல்லுகிறபடியெல்லாம் பலிக்கிறதென்று நிர்ப்பந்தமில்லை ; சில வார்த்தைகள் விபரீதமாவதுமுண்டு ; இப்போது நான் உமக்குப் பல விஷயங்கள் சொல்லியிருக்கிறேன் ; அவற்றில் மற்ற விஷயங்கள் பழுதுபட்டாலும் இந்தவொரு விஷயம்தான் பழுதுபடவேமாட்டாதென்று சபதம் செய்வேன் ; நூற்றுக்கணக்கான வித்வான்கள் உம்மிடம் வந்து மாட்டிக் கொண்டே தீருவார்கள். நான்கூட ஒருகால் உம்மிடத்தில் மாட்டிக்கொள் வேனே ! என்கிற அச்சமும் உண்டாகியிருக்கின்றது. ஆனால் எனக்கு விஷயம் தெரிந்துவிட்டபடியால் நான் ஜாகருகளுகவே யிருந்திடுவேன். இன்னும் நான் பத்திருபது வருஷங்களாவது ஜீவித்திருப்பேன். அடிக்கடி நாம் சந்திக்க நேருமே. அவ்வப்போதுகளில் நானே இதைப்பற்றின யோககேசும் விசாரம் செய்வேன்” என்றும் ஸாதித்தார். இது 40 வருஷமாகிறது.

அந்த ஸ்வாமியின் அந்தத் திருவாக்கு அவ்விடத்திலேயே அன்றைக்கே பலிக்க ஆரம்பித்தது. அப்போது அங்கு ஸ்ரீமத் புத்தங்கோட்டம் சீமாச்சார்ஸ்வாமி

யென்று ஸுப்ரஸித்தான ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந சிலர் எழுந்தருளியிருந்தார். அந்த ஸ்வாமியின் அஹோபில மடத்து ஆஸ்தாந வித்வானென்றும் விளங்கி வந்தார். அந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் அடியேனுக்கு அதற்கு முன்பு கிடையாது. அடியேன்காடுவரிக்காகச் சென்று கொண்டிருக்கையில் அந்த ஸ்வாமி ஒரு திருமாளிகை வாசல் திண்ணையில் எழுந்தருளியிருந்து சிலர்க்கு யாத் வாப்யுதயபாடம் ஸாதித்துவருகிறார். வீதிபூட்டே சென்று கொண்டிருந்த வடியேனைப் பரமபரே மத்துடன் கடாஷித்து அழைத்துக் குசலப்ரசம் பண்ணி உட்கார்ச் செய்தார். பிறகு பாடம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதில் முதல் ஸர்க்க முடிவில் ஒரு ச்லோகரதம் ;

ஸ்ரீமதுபயஸே. புத்தங்கோட்டம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி, ஸ்ரீரங்கம் (வைகுண்டவாஸி)

“आध्यास्य बागवद्वृष्टिभिरादितेयान् दैतेयभारनमितां धरणीं च देवीम् ।

आविर्बुभूषुरनघो वसुदेवपर्याया पद्मापतिः प्रणिदधे समग्रं दयायाः ॥”

[ஆச்வாஸ்ய வாகம்ருதவ்ருஷ்டிபிராதிதேயாந்
தைதேயபாரநமிதாம் தரணீஞ்ச தேவீம்,
ஆவிர்புபூஷுரநகோ வஸுதேவபதந்யாம்
பத்மாபதி: ப்ரணிததே ஸமயம் தயாயா.]

என்று.

பூபாரத்தையும் அஸுரோபத்ரவத்தையும் நீக்கும்படி பூமிதேவியாலும் தேவதைகளாலும் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கூழ்ராப்திநாதன் அவர்களைத் தேற்றியனுப்பி, தான் தேவகிப் பிராட்டியாரிடம் பிறந்து தனது தனையை வெளிப்படுத்த உத்தேசித்தான்—என்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாற்பரியம். இதில் [அந:—அநக:] என்னும் விசேஷணம் பகவானுக்குள்ளது. அகில ஹேயப்ரத்யங்கென்று வேதாந்தங்கள் போற்றுகின்ற பெருமானுக்கு இல்லையாகச் சொல்லப்படுகிற அகம்(அஃம்) எது வென்று சங்கை வரக்கூடும். இதன் வியாக்கியானத்தில் அப்பயதிக்கிதர்

“अनघः—निरवघः ; तत्कर्मनुरोधितया वैष्णवैर्घृण्यदोषरहितः ।” என்றெழுதியுள்ளார். அவரவர்கள் செய்யும் புண்ய பாபரூப கருமங்களைப் பின் செல்பவனாதலால் வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்களில்லாதவன்—என்பது இந்த வியாக்கியான வாக்யத்தின் பொருள். பகவான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி. பண்ணுகிற காலத்திலே இப்படிப்பட்ட தோஷங்களுக்கு சங்கையும் பரிஹாரமும் சாரீரகமீமாம்ஸையில் ஏற்பட்டிருப்பது வாஸ்தவம். பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ-உத்தரஸதகத்தில் “நிம்நோந் நதஞ்ச கருணஞ்ச ஜகத் விசித்ரம் கர்ம வ்யபேக்ஷ்ய ஸ்ருஜதஸ தவ ரங்கசேஷிந், வைஷ்ணயநிர்க்ருணதயோர் ந கலு ப்ரஸக்தி: தத் ப்ரஹ்மஸுதத்ரஸசிவாச் ச்ருதயோ க்ருணந்தி” என்கிற ச்லோகத்தினால் இதனை விசதீகரித்தருளினார். இங்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாக இருந்தால் இங்ஙனே பொருள் பணிக்கத்தகும். இது அந்த ப்ரகரணமன்று; பகவான்தன் னுடைய திருவவதார ப்ரகரணமென்பது ஸ்பஷ்டம். இந்த ப்ரகரணத்தில் (அநக:) என்பதற்கு வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்ய தோஷமில்லாதவன் என்று பொருள் கூறுவது ஏலாது. இவ் விஷயத்தை அந்த புத்தங்கோட்டம் ஸ்வாமி விமர்சியாமல் வியாக்கியானத்திலுள்ள படியே பாடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அடியேன் “இங்கே ஒரு விவகையுண்டு, விஜ்ஞாபிக்கலாமோ?” என்றேன்: அவ்விடத்து வியாக்கியான பங்க்தி பொருந்தாதென்பதை விஜ்ஞாபித்தேன். பரிகராலங்காரம் அமைய அருளிச்செய்யப்பட்ட (அநக:) என்னும் விசேஷணத்திற்கு வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்ய தோஷமில்லாதவனென்கிற பொருள் அப்ரஸக்தமென்று உபபாதித்தேன். வெகுகாலமாய்விட்டபடியால் மேன்மேலும் நடந்த உக்திப்ரத்யுத்திகள் நன்றாக நினைவில்லை. “அப்பய திக்ஷிதர் எவ்வளவு வியாபகர்; அவருடைய வியாக்கியானத்திற்கா குற்றங்குறை கூறுகின்றீர்; (அநக:) என்பதற்கு வேறு எவ்விதமாக அர்த்தம் சொல்ல முடியும்; நீர் சொல்லும் பார்ப்போம்” என்றார். “அஸ்மதாதிகளுடைய பிறப்புக்குக் கர்மம் காரணம்; கர்மவச்யத்வமாகிற தோஷம் நமக்குண்டு; எம்பெருமான் க்ருபாவச்யனுகிப் பிறக்கிறானே யொழியக் கர்மவச்யனுகிப் பிறப்பதில்லை. ஆகவே கர்மவச்யத்வமாய்ற தோஷமில்லாதவன் என்பதே இங்குப் பொருத்தமான பொருள்; இந்த ரீதியில் மற்முன் சில பொருள்களும் சொல்லலாம்; திக்ஷிதர் எழுதியுள்ள பொருள் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்தாதுதான்” என்று அரைமணிகாலம் விவரித்து விண்ணப்பம் செய்தேன். அதன்மேல் அந்த ஸ்வாமி பிறந்ததோடு சில வார்த்தைகள் ஸாதிக்க “சேஷம் கோபேந பூரேயத் என்பது தெரிந்ததுதானே” என்றேன். அதைக்கேட்ட

வுடனே அவர்க்கு இன்னமும் அளவுகடந்த சீற்றமுண்டாகிவிட்டது. அந்தோ! வைரஸ்யமதிகரித்துவிட்டதே யென்று உடனே அடியேன் அகன்றுவிட்டேன். அப்போது ஸாயம்ஸந்த்யாஸமயம். ஒரு நாழிகை கழித்து அடியேன் ஸன்னிதிக்குள் விடைகொண்டேன்; அப்போது வஸந்தோத்ஸவமென்று ஞாபகம். அங்கே அடியேன் ஒரு பக்கமாக இருந்துகொண்டிருக்கையில், அந்த புத்தங்கோட்டம் ஸ்வாமியும் அங்குப் பெருமாள் ஸேவைக்காக வந்து அப்போது அங்கு உபஸ்திதர்களாயிருந்த சில வித்வான்களுக்கு அடியேனைச் சுட்டிக்காட்டி “இந்த பிள்ளையாண்டான் யாரோ தெரியவில்லை; என்னிடம் வலுவில் வந்து *சேஷம் கோபேந பூரயேத்* என்கிறார்; எனக்கு ஆறவேயில்லை; என்று பெருமிடறு செய்து பலபல ஸாதிக்கிறார். அவர்களெல்லாரும் விஷயமென்ன? என்று கேட்க; அதற்கு அவர் “விஷயம் எதுவாவதிருக்கட்டும்; இவருடைய வயது என்ன? இவர் வந்து என்னை சேஷம்கோபேநபூரயேத் என்பதா? இது என்ன த்ருஷ்டத்தனம்!” என்று கத்துகிறார்.

அப்போது அங்கு எழுந்தருளியிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞான ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸ. பௌண்டரீகபுரம் ஸ்வாமி “தேவரீருக்கு கோபமுண்டானபடியாலன்றோ அவர் சேஷம் கோபேந பூரயேத் என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும்; தேவரீருக்கு கோபமுண்டானது வாஸ்தவந்தானே; எதனாலுண்டாயிற்று? நடந்தவிஷயத்தை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளும்படி ஸாதிக்கலாகாதோ?” என்றார். பிறகு, நடந்த விஷய சர்ச்சைகளை அந்த ஸ்வாமியே விரித்துரைக்க நேர்ந்தது. அடியேன் விஜ்ஞாபித்தவற்றையும் அந்த புத்தங்கோட்டம் ஸ்வாமியே அதுவதிக்க ப்ராப்தமாயிற்று. எல்லாவற்றையும் கேட்ட பௌண்டரீகபுரம் ஸ்வாமி “அந்த பிள்ளையாண்டான் சொன்னதில் அவத்யம் ஒன்றுமில்லையே; அதன்மேல் இவ்வளவு மநஸ்தாபம் வளருவதற்கு ஹேதுவேயில்லையே. அப்படியும் சொல்லலாமென்று தேவரீர் ஒரே வார்த்தையில் முடித்திருக்கலாமே” என்று ஸாதித்தார். அப்போது பக்கத்திலிருந்த மற்றொரு வித்வான் “அப்படியும் சொல்லலாமென்று சொன்னால் அந்த பிள்ளையாண்டான் விட்டுவிடுவாரோ? அப்படித்தான் சொல்லவேணும்; வேறுவிதமாகச் சொல்லக்கூடாதென்பதன்றோ அவருடைய அபிப்ராயம்” என்றார். இப்படியாக வார்த்தைகளின்மேல் வார்த்தை மிகமிக வளர்ந்து சென்றது. தீக்ஷிதர் எழுதியிருப்பது ரஸமன்று என்றே பலரும் முடிவு செய்தார்கள். இவ் விஷயம்—அப்போது நடந்துகொண்டிருந்த ஸுப்ரஸித்தமான வேதாந்த தீபிகா பத்ரிகையில் வெளிவந்து முள்ளது. புத்தங்கோட்டம் ஸ்வாமியோடு அன்று தொடக்கமான வாதம் அவ்வளவோடு நின்றுவிடாமல் மற்றும் பல விஷயங்களிலும் பெருகியிருக்கின்றது. பரஸ்பரம் பல க்ரந்த ரசனையும் ஏற்பட்டுவிட்டது. “ரக்ஷாவிலோசனபாவப்ரகாசிகை” “நமஸ்கார தத்வ விஜயத்வஜம்” முதலான அடியேனது க்ரந்தங்கள் உலகமறிந்தவை. இவற்றைப்பற்றின விவரணம் மேற்பகுதியிலாகும்.

ஸ்ரீ ரங்கத்தில் அன்று நடந்த நிகழ்ச்சியை அன்றிரவே சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி கேட்டருளி அடியேனைத் தேடிக்கொண்டு எழுந்தருளியிட்டார். “நான் சொன்னது எப்படி?” என்று கேட்டருளினார். *வாசமந்தோழதாவதி* என்று விஜ்ஞாபித்தேன். வேதலக்ஷணக்ரந்த விவாத விஸ்தரத்தில் ப்ராஸங்கிகமாக ப்ராப்தமான விஷயம்தான். ப்ராஸங்காத் மற்றொரு விஷயமுமிங்கு விஜ்ஞாபிக் கிறேன். சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின் நெருங்கின—மிகநெருங்கின உறவினரான பொரு ஸ்வாமி ஸமீபகாலத்தில் அடியேனை நோக்கி அம்புதொடுக்க ஆரம்பித்தார்; இவ்விவரித்த விஷயங்ளையெல்லாம் அவர்க்கு ஸஸாக்ஷிகமாகவும் தெரிவித்து ‘இந்த ப்ரவ்ருத்தி தேவரீருக்கு வேண்டா; இது மிகவும் ஸாபாயம்; இப்படிப்பட்ட

ப்ரவ்ருத்தியை அறவே விட்டுவிடுவது நன்று' என்று எவ்வளவோ சொல்லியும், பல ஆபதர்களைக்கொண்டு சொல்லுவித்தும் கேளாமல் தம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியைச் சிறிது வளரவிட்டாரவர். *சசால் சாபஞ்ச முமோச* என்னுமளவானவாரே கையெழுத்தில்லாதபடி ஒரு நிந்தைக்கந்தையைக் கிளப்பிவிட்டு விச்ரந்தராயினர். இவ்விஷயம் ஐகதாசார்ய ஸூக்திஸ்தாதிதி யென்னும் க்ரந்தத்தினால் விசதமாகும். அடியேன் வெளியிட்ட அறுபத்துநான்கு வார்த்தாமாலைகளில் இதுவொன்று என்பதையும் இங்கு நினைப்பூட்டுகிறேன். சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி யின் அமுதவாக்கை ஸத்யமாக்கினவர்கள் இதுகாறும் நூற்றுக்கணக்கில்தான் தேறுவர்கள். அவர்களில் அந்யராகாமே அந்யதமராகைக்கு பாக்கியம் பண்ணி வைத்தார் அந்த மஹாநுபாவர்.

இனி ப்ராஸங்கிகத்தை விட்டு ப்ரக்ருதத்தில் செல்லுகிறேன். வேதாத்ய யநஸர்வஸ்தூல் தோன்றியதிலிருந்து க்ரந்தச்சண்டைகள் வளர்ந்து சென்றனும் உண்மையில் அடியேனுக்குப் பரமஸந்தோஷமேயாயிற்று. ப்ரதிவாதங்கள் வினாயாமலிருந்தால் அடியேனுக்கு வேதத்திலும் வேதபாஷ்யங்களிலும் வேத லக்ஷணங்களிலும் இவ்வளவு அவகாஹனம் உண்டாக அவகாசமேயிராது. பரமகாருணிகனான பகவான் இந்த அவகாஹநாதிசயத்தை யநுகரலிப்பதற் காகவே சிலரைக் கொண்டு ப்ரத்யவஸ்தாநம் செய்வித்தருளினான் என்று திண்ண மாக வெண்ணினேன். வேதாத்யயநஸர்வஸ்தூல் அடியேன் எழுதின விஷயம் என்ன? அதில் எதிரிகளுக்கு எவ்விதமான ஆக்ஷேபம்? அதற்கு அடியே னுடைய ஸமாதானம் எப்படிப்பட்டது? என்கிற இவ்விஷயங்களை வேதாத்யயநம் செய்யாதவர்களுக்கூட [விவேகிகளாயிருப்பவர்கள்] தெரிந்துகொள்ளுமாறு செய்ய வேணுமென்பது அடியேனுடைய அவா. காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ சங்கராசார்யஸ்வாமிகளின் ஸன்னிதானத்தில் சிலமாதங்களுக்கு முன்பு வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கையில் ப்ராஸங்கிகமாக இவ்விஷயத்தை ப்ரஸ்தா விக்க நேர்ந்தது. பலவருஷங்களுக்கு முன்பு வேதலக்ஷண விஷயமாக ப்ரபல விவாதம் நடந்ததென்று மட்டும் அவாள் கோள்விப்பட்டிருந்தார்களேயல்லது இன்னபடியான விவாதமென்று கேள்விப்பட்டதில்லை. அதை அன்று அடியேன் இரண்டு மூன்று மணிகாலம் விசதமாக எடுத்துச் சொல்லக் கேட்டு அவாளுடைய அந்தரங்கம் மிகவும் ப்ரஸந்தமாயிற்று. அப்போதே கிடைத்தவொரு ஆஜ்ஞை யைக் கொண்டு பத்யாடபிந்ரணம் என்றொருக்ரந்தத்தை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுத ஆரம்பித்து தேவநாகரலிபியில் அச்சிட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். வேதத்தில் அடி யேனுடைய விமர்சங்களையாவும் இதில் விளக்கமாக வெளிவருகின்றன. இதில் பரிச்சேதங்களுக்கு ஆஹ்நிகம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறேன். ஒன்பது ஆஹ்நிகங்களை [நவாஹ்நிகம் என்று] ஒரு பகுதியாக ஸம்பகாலத்தில் [அதாவது துண்முகிவருஷப் பிறப்பன்று] அடியேனுடைய வைதிகமநோஹரா பத்திரிகையின் மூலமாக வெளி யிட்டிருக்கின்றேன். அந்தக்ரந்தமும் பூர்த்தியாக வேதாத்யயநம் செய்தவர்களுக்குத் தான் பொருள்படும். வ்யுத்தப்ந்நர்களாய் விவேகிகளானயாவரும் ப்ரக்ருதவிவாத விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ளுமாறு இங்கு ஸம்ஸ்க்ஷேபமாகத் தெரிவிக்கிறேன்.

வேதபாராயணம் பண்ணிக்கொண்டு போகும்போது கவனித்தால் [*தே இதி தே; * ஏதே இத்யேதே; யே இதி யே; சக்ரே இதி சக்ரே] என்று பெயர்; அநேகமாக ஒதப்படுவது காதில் விழும். இதற்கு ப்ரக்ரஹம் என்று பெயர்; வியாகரணத்தில் ப்ரக்ருஹய ஸம்ஜ்ஞை யென்று சொல்லப்படுகிறதல்லவா? ஈகாராந்தமாகவும் ஊகாராந்தமாகவும் ஏகாராந்தமாகவும் வருகிற த்விவசகாந்த பதங்களுக்கு வைதிகர்கள் ப்ரக்ரஹபாடம் பண்ணுகிறார்களென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். கீழே நாம் *தே, ஏதே, யே, சக்ரே என்று எடுத்துக் காட்டிய

நான்கு பதங்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு பேசுவோயிங்கு. இந்த பதங்களுக்கு [தே இதிதே, யே இதியே.....] என்று ஒதுகிற ப்ரக்ரஹ பாடமானது ஸர்வத்ர கிடையாது. சில விடங்களிலுண்டு, சில விடங்களில் இல்லை. இதற்கு என்ன காரணமென்றால், தே-ஏதே-யே-சக்ரே இத்யாதி பதங்களுக்கு த்விவசநாந்தத்வம் நியதமன்று. தச்சப்தத்தின் மீது [ஸ: தெள தே] என்னும்போது (தே) என்பது பஹுவசநமாகிறது. [துப்யம் தே, தவ தே] என்று சொல்லும்போது ஏக வசநமாகிறது. இப்படி ஏகவசனமாகவும் பஹுவசனமாகவும் உள்ள விடங்களில் [தே இதி தே] என்று ப்ரக்ரஹ மோத ப்ரஸக்தியில்லை. ஸாதே தா:; தாம் தே தா:; தத் தே தாநி என்னும்போது வருகிற (தே) என்பதற்கு மட்டுமே ப்ரக்ரஹ மோதுவது. இதற்குத் தானே த்விவசநாந்தத்வமுள்ளது. ஏதே, யே என்கிற பதங்களுக்கு த்விவசநாந்தத்வம் போலவே பஹுவசநாந்தத்வமு முண்டாதலால் த்விவசநார்த்தத்தில் அவை ப்ரயுக்தமான விடங்களில்தான் அவற்றுக்கு ப்ரக்ரஹ மோதுவது. சக்ரே என்று (ஏகவசந) திவந்த ஸுபந்த ரூபமு முண்டாதலால் அப்படி வருமிடங்களில் ப்ரக்ரஹமோத ப்ரஸக்தியில்லை. [சக்ரம் சக்ரே சக்ராணி] என்னும் போது அதுவே த்விவசநாந்தமாதலால் அதற்கு ப்ரக்ரஹ முண்டு. இப்படி நூற்றுக் கணக்கான பதங்கள் வேதத்தில் வருவதால், எது த்விவசநாந்தம், எது இதரவசநாந்தம் என்று நிர்ணயிப்பது அஸாத்யமாகையாலே அத்யயந பரம் பரையில் வருகிறபடி ஒதப்பட்டு வருகிறது. தைத்திரீய ப்ராதிசாக்ஸ்ய மென்னும் உயர்ந்த லக்ஷண க்ரந்தத்தில் நான்காவது அத்யாயம் முழுவதும் ப்ரக்ரஹத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கவே ப்ரவர்த்தித்தது. அதில் சொல்லியிருக்கிற விதம் அவ்யுத்பந்நர்களுக்கே உபயோகப்படும்படியுள்ளது. அதில் * ந ஸ்யே நியம்—நோபஸ்தே—ந சார்யாதே * [ந ருந்தே நித்யம். நோபஸ்தே. ந சார்யாதே] என்றிப்படி பலஸூத்ரங்கள் காணப்படுகின்றன. ருந்தே என்பது வேதத்தில் ஆயிரந் தடவை வருகிறது. எந்த இடத்திலும் இது ஏகவசநாந்தமான திவந்தபதமே யொழிய வேறன்று. இது ஏகாராந்தமாயிருக்கையாலே [ருந்தே இதி ருந்தே] என்று ப்ரக்ரஹம் சொல்லி விடப் போகிறார்களே யென்று “ந ருந்தே நித்யம்” என்று ஸூத்ரமியற்றப்பட்டது. உபஸ்தே என்பது ஸப்தம்யேகவசநாந்தம்; இதற்கும் ப்ரக்ரஹப்ரஸக்தியேயில்லை. ஆனாலும் ஏகாராந்தமாயிருக்கையாலே ப்ரக்ரஹம் சொல்லிவிடப் போகிறார்களே யென்று “நோபஸ்தே” என்று ஸூத்ரமியற்றப்பட்டது. சார்யாதே என்பது ஒரு வைதிகபதம். இது தத்திதாந்தபதம். ஸப்தம்யேக வசனம். ‘சார்யாதி’ என்றொருவர்; அவருடையது சார்யாதம்; ஶ்யாதிர்விதம்—ஷ்யாதிர் கர்ம; தஸிந் என்று விவகையாதலால் இங்கும் ப்ரக்ரஹப்ரஸக்தியில்லை. இதைத் தெரிந்து கொள்ள மாட்டாதவர்களுக்கு இங்கே ப்ரக்ரஹ ப்ரமமுண்டாக ஸாமக்ரியுண்டு; [சார்யாதே இதி சார்யாதே] என்று ப்ரக்ரஹம் சொல்லிவிடப் போகிறார்களே யென்று “ந சார்யாதே” என்னும் ஸூத்ரமியற்றப்பட்டது. இன்னமும் * ந சாமீ வ்ஷீ மிதூநி மாஸே லோகே யதே * இத்யாதி ஸூத்ரங்களையும் நோக்கும்போது ஸர்வாத்மநா அப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதம் பண்ணியிருக்கையாலே கேவலம் வேதாப்யாஸ ஜடர்களான அவ்யுத்பந்நர்களை யுத்தேசித்தே இப்படிப்பட்ட ஸூத்ரரூபிகள் இயற்றப்பட்டனவென்று நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. உண்மையில் ஸம்ஸ்கருத வ்யுத்பத்தியில்லாதவர்களான வேதாத்யயநபரர்களுக்கு உபயோகப்படவேண்டுமானால் இப்படித்தானே சொல்லித் தீரவேண்டும் என்பது பல வித்வான்களின் கொள்கை. மிகவுயர்ந்த வித்வந்மணிகளால் இயற்றப்பட்டதான ப்ராதிசாக்ஸ்ய ஸப்தலக்ஷணதிகள் அவ்யுத்பந்நர்களுக்குப் பயன்படவும் மாட்டாது. சாஸ்த்ராவகாஹந மிருந்தாலொழிய இந்த லக்ஷண க்ரந்தங்களைப் பூர்த்தியாக உபயோகங்கொள்ள முடியாதென்பது திண்ணம். ஆனாலும் * ந ருந்தே நித்யம்; நோபஸ்தே; ந சார்யாதே; ந க்ராமீ

வாச்சலீ மிதுநீ மாஸே லோகே தத்தே; விநா வர;:; ந தேர: * என்றிப்படிப்பட்ட ஸூத்ரங்களை வ்யுத்பத்திலேசமுயில்லாதவர்களும் கண்டபாடம் செய்து வைத்துக் கொண்டு ஸந்தேஹ பரிஹாரமடைந்து வருவதைக் காண்கிறோம். அந்த வழியைத் தடுக்கவேண்டுமென்பது அடியேனுடைய எண்ணமன்று. அந்த வழியுமிருங்கட்டும். வித்வான்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய வழியுமிருப்பதால் அதை இதுவரை ஒருவரும் விமர்சித்து வெளியிட்டிராமையினால் இவ்வரியபெரிய காரியத்தை நாம் செய்து வைப்போமென்று தோன்றித் துணிந்து இதில் இறங்கினேன்.

கீழே விவரித்த ப்ரக்ரஹ விஷயமான ஸந்தேஹமொன்றே யன்று வேதத்தில்; ஸந்தேஹாஸ்பதங்கள் மற்றும் பலவுண்டு; [ஹோத்ரா தேவா:] என்று ஓரிடம்; இங்கு (ஹோத்ரா) என்று ஆகாராந்தமான பதமா? அல்லது (ஹோத்ரா:) என்று விஸர்க்காரந்தமானபதமா? என்று ஸந்தேஹம். வேதத்தில் இருவகையான பதங்களும் வருவதால், எங்கே விஸர்க்கம்? எங்கே அவிஸர்க்கம்? என்று ஸந்தேஹ முண்டாகியே தீரும். இப்படி விஸர்க்க ததபாவங்களைப்பற்றின ஸந்தேஹங்கள் நூற்றுக்கணக்கான விடங்களிலுண்டு. [அக்நய ஆயுஷ்மதே; அதிரித்த ஏவாதிரித்தம்] என்பனபோன்ற இடங்கள் பல; இங்கே (அக்நயே) என்று பதமா? (அக்நய:) என்று பதமா? (அதிரித்தே) என்று பதமா? (அதிரித்த:) என்று பதமா? என்று ஸந்தேஹமுண்டாகியேதீரும். வேதத்தில் இவ்விரண்டு வகையான பதங்களும் கலசிக்கலசி வருவதால் ஸந்தேஹம் அவர்ஜநீயம். [அபிஜித்யா ஏதையவ: அபிஜித்யா இத்யாஹ:- அவருத்த்யா அதோ; அவருத்த்யா ஆரண்யா:] என்பன போன்ற இடங்கள் பல; இவ்விடங்களில் (அபிஜித்யை) என்று பதமா? (அபிஜித்யா:) என்று பதமா? (அவருத்த்யை) என்று பதமா? (அவருத்த்யா:) என்று பதமா? என்று ஸந்தேஹ முண்டாகியே தீரும். வேதத்தில் இவ்விரண்டு வகையான பதங்களும் வருவதால் ஸந்தேஹியாமலிருக்க முடியாது. [ஆஸந்தீம் ஆஸந்தீ] என்று இரண்டு பதங்கள். இவற்றில் (ஆஸந்தீமியத்யா—ஸந்தீம்) என்று ஒன்றுக்கு வேஷ்டநம் ஒதப்படுகின்றது. (ஆஸந்தீ) என்கிற மற்றொன்றுக்கு வேஷ்டநமில்லை. (ப்ராணய) என்பதற்கு வேஷ்டநமுண்டு; (அப்ராணய) என்பதற்கு வேஷ்டநமில்லை. (ராத்ரீபி:) (சசிபி:) என்பவற்றுக்கு வேஷ்டநமுண்டு; (பத்ரீபி:) என்பதற்கு வேஷ்டநமில்லை. இப்படி வேஷ்டந ஸந்தேஹங்கள் அபரிமிதம். [ஜ்யோதிஷா பூவம்—பராபூவம்] என்னுமிடங்களில் ஓரிடத்தில் (அபூவம்) என்று பதம்; மற்றோரிடத்தில் (பூவம்) என்று பதம். இங்கும் ஸந்தேஹம் அவர்ஜநீயம். [தந்நிரவபத், தாந்நிரவபத்] என்பன போன்ற இடங்களில் (தம்) என்று பதமா? (தத்) என்று பதமா? (தாம்) என்று பதமா? (தாந்) என்று பதமா? என்கிற ஸந்தேஹங்கள் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் அவர்ஜநீயம். ஆக இப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹ ப்ரகாரங்கள் வேதத்தில் எண்ணிறந்தவை யுண்டு. தொட்டவிடமெல்லாம் ஸந்தேஹாவகாச முள்ளதே. இந்த ஸந்தேஹங்களெல்லாம் ப்ராதிசாக்க்ய ஸப்தலக்ஷண ஷட்விம்சதி ஸூத்ராதிநாநா க்ரந்தங்களைச் செய்த முன்னோர்களால் பரிஹரிக்கப்பட்டே யிருக்கின்றன. எவ்விதமாகப் பரிஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்பதை வித்வான்கள் விமர்சித்தால் அர்த்த மார்க்கத்தில் அடியோடு ப்ரவேசியாமலேதான் பரிஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றனவென்று எளிதாக உணருவார்கள். வஸ்து ஸ்திதியில், பதஸ்வருபங்களில் பேதம் ஏற்பட்டிருப்பது அர்த்த வசத்தினாலே யாதலால் அர்த்த வுண்மையைக் காட்டி ஸந்தேஹ பரிஹாரம் செய்வது ரஸிக்கத் தக்கதே. “திஸீபாந்நரம் ராஜ்யே தந்நிசம்ய ப்ரதிஷ்டிதம்” என்கிற ரகுவம்ச ச்லோகத்தில் (தந்நிசம்ய) என்னுமிடத்தில் (தம் நிசம்ய, தத் நிசம்ய) என்று இருவகையாகவும் பதம்பிரிக்க யோக்யதையுண்டு; ஆனாலும் அர்த்தச் சேர்த்தியை நோக்கி (தத்) என்கிற பதவிபாகத்தைத் தள்ளி (தம்) என்றே பதம் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்விதமாகவேதான்

வேதத்திலும் அர்த்தச் சேர்த்திக்கு இணங்கவே பதஸ்வரூபத்தில் உச்சாவசு பேதங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அர்த்தச் சேர்த்தியை விளக்குவது தான் அடியேனுடைய ஸர்வஸ்வக்ரந்தத்தின் கருத்யம்.

இவ்வழியில் எதிரிகள் எவ்விதமான ஆக்ஷேபத்தைக் கிளப்பினால்கொன்பதையும் தெரிந்துகொள்ள வித்வான்கள் ஆசைப்படுவர்களாதலால் அதையும் தெரிவிக்கிறேன். எதிரிகளின் ஆக்ஷேபம் ஒன்றே; வேதம் எதற்கும் கட்டுப் பட்டதன்று. *ச்சந்தஸி பஹுஸம்* இத்யாதி சாஸ்த்ரங்களினால் வேதத்தில் நாகாணிதங் களான விபர்யயங்கள் ஸம்பாவிதங்களாகையாலும், காண்கையாலும் அர்த்தச் சேர்த்திக்கிணங்க பதஸ்வரூபங்களை நிர்ணயிப்பதென்பது அஸாத்யம். ரகுவம்ச மாக மேகஸந்தேசங்கள் போன்றதன்று வேதம். தம் என்று வரவேண்டுமிடத் தில் தாம் என்றோ தத் என்றோ தார் என்றோ வரக்கூடும். அஸ்யா; தஸ்யா; என்று வரவேண்டுமிடங்களில் அஸ்யை, தஸ்யை என்றும் வரக்கூடும். இப்படி பலவகையான விபர்யயங்களுக்கு இடமிருப்பதால் அர்த்தச் சேர்த்தியைக் கொண் டும் விமர்ச பலத்தைக் கொண்டும் வேதத்தில் யாதொன்றும் நிர்ணயம் செய்ய இயலாது. ஸந்தேஹ முண்டானால் ஸப்தலக்ஷணாதிகளே சரணம்—என்கிறவிதவே எதிரிகளின் ப்ரத்யவஸ்தாந ப்ரகாரம். இதற்குச்சேர வேதத்திலுள்ள சிலசில வ்யத்யயங்களை யெடுத்துக் காட்டுவதும் செய்தார்கள்.

இதற்குமேல் அடியேன் வஜ்ராகுடாரமாக ப்ரயோகித்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் யாதெனில்; வேதத்தில் *ச்சந்தஸி பஹுஸம்* இத்யாதி சாஸ்த்ரப்படி விபர்யயங்கள் நூற்றுக்கணக்காகவேயுண்டு; ஆயிரக்கணக்காகவு முண்டென்று கொள்வோம். அப்படிப்பட்ட வ்யத்யயங்களினால் நம்முடைய நிர்ணயங்களுக்கு அணுமாத்ரமும் இடையூறு கிடையாது. ஸப்தலக்ஷணாதி புராதந லக்ஷணக்ரந்தங்களும் அடியே னுடைய லக்ஷணக்ரந்தமும் ஸம்ஹிதையைப் பற்றியல்ல; பதஸரணியைப் பற்றியே. அந்த பதஸரணியில் வ்யத்யயமென்பது லவலேசமும் கிடையாது. இருக்குமானால் இப்பணியில் அடியேன் இறங்கவே முடியாதுதான். உண்மை யில் பொருளுக்குப் பொருத்தமாகவே பதபாடமிருப்பதாலும், அதில் ஒரு வ்யத்யய மும் எதிரிகளால் காட்டமுடியாதாகையாலும், அவர்கள் காட்டியிருக்கிற வ்யத்யயங் களெல்லாம் அந்யதாஜ்ஞாந மூலகங்களே யாகையாலும், அதை நாம் சரமாரி யாகக் கண்டித்திருப்பதாலும் எதிரிகள் வாய்திறக்க விஷயமில்லை—என்பதே. ஆக இந்த விவாத விஷயத்தின் தத்துவம் சுருக்கமாக முடிந்துவிட்டது. வ்யத்யய பஹுஸமான வேதத்தில் நம்முடைய விமர்ச சக்தி பயன்படாதென்பது ப்ரதித் வந்தவிகளான அக்மிஹோத்ரிகளின் வாதம். பதஸரணியில் ஸந்தேஹாஸ்பத ஸ்தலங்களிலேயே நம்முடைய விமர்சமாகையாலும் அதில் வ்யத்யய லேசமும் கிடையாதாகையாலும் நம்முடைய விமர்ச சக்தி ஸர்வாத்மநா ஸார்த்தகம்—என்பது அடியேனுடைய அப்ரகம்ப்யமாய் ஜயசீமமான ப்ரதிவாதம். இதைப்பற்றியே மன் னோர்குடி அக்ரஹாரத்திலும் இரண்டுநாள் ஸபை நடந்தது. அதைப்பற்றி அப்போது அச்சாகி வெளிவந்த மத்யஸ்த கனபாடிகளின் பத்ரிகைகள் நாடுநகரமும் நன்கு பரவியிருப்பதால் அதைப்பற்றின விரிவு இங்குக் கொள்ளப்படவில்லை.

கடைசியாக அடியேன் பரமார்த்த பரித்ராணம் என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந் தத்தை வெளியிட்டு வைதிகவுலகுக்கு எனது விமர்சஸரணியின் தத்துவத்தை விளக்கினேன். அதன் ஆரம்பத்திலுள்ள ச்லோகங்கள் இவை;—

பாமாநிகமனோமோய் மகூத்யர்பகாசகம் | பரமார்த்தபரிதாந் ப்ரேக்ஷதா் ப்ராஜ்ஞாவே: ||

மந்நாஜ்ஞிஷ்வேத்ரமஹாசமாஸா யதாவதஸாநிரமாஸி சூக்ஷமம் |

ததஸ்யகத்ர ப்ரதிபாதிதேஸ்ய ப்ராஜ்ஞா மஹாந்ஸி ஹி பாரயந்து ||

இந்த பரமார்த்த பரித்ராண க்ரந்தத்தோடு வேதலக்ஷண விசார விவாதங்கள் சாந்தமாயின. வேதலக்ஷண விஷயமாகவே பதபாடபித்ராண மென்றிற க்ரந்தம் தற்போது வெளிவந்துகொண்டிருப்பதால் அதனால் வைதிக வித்வான்கள் பலபல துட்பங்கனையறிந்துகொள்ளலாம். ஸ்ரீ மத்பரமஹம்ஸ் கோழியாலம்ஸ்வாமியின் திருத் தம்பியாரான ஸ்ரீ உவே. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர் [தற்காலம் ஸ்ரீரங்கப்ராந்தத்தில் வணிப் பவர்] இரண்டு மூன்று வருஷகாலம் அடியேனோடு ஸஹபாடியாயிருந்து வேதாத் யயந ருசியினால் சடகோப நிலய பாடசாலையை விட்டு கீங்கி அவ்ஜூரிலேயே பரி பூர்ணமாக வேதமோதினார். பிறகு வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலும் நிஷ்ணதரானார். இவர் எனக்கு 'பஹி: ப்ராண இவாபர:' என்னும்படி யிருந்தவர். இவர் இந்த வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வ விவாதங்கள் நடந்த காலத்தில் மைஸூர் ஸ்ரீ பரகால மடா ஸ்தானத்தில் நற்போது போக்கிக்கொண்டு சிலவாண்டுகள் வாழ்ந்து வந்தார். அப் போது இந்த வேதலக்ஷண க்ரந்தங்களையெல்லாம்பெற்று அடிக்கடி ஸ்ரீ மத் பரகால ஸ்வாமி திருவடிகளிலும் இதன் தத்துவங்களை விண்ணப்பம் செய்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு அடியேனிடத்தில் பரம க்ருபையும் நிரதிசய ப்ரீதியுமுண்டாகும்படி செய்து வருவ தாகக் கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். இவர் அப்போது எழுதிய கடித மொன்று பண்டே அச்சாகி வெளிவந்திருக்கின்றது. அதாவது,

"பரமார்த்த பரித்ராண க்ரந்தத்தை அஸக்ருத் ஸேவித்தேன். *யோ ப்ரஹ்மா ணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை* என்றகாலம் முதலாக இன்றுவரையில் ஒருவராலும் விமர்சிக்கப்படாத அத்யாச்சார்யமான விஷயங்களை இவ்வளவு அழகாக விமர்சித்தெழுதி லோகோபகாரம் செய்திருப் பதற்கு நான் என்ன பரத்யுபகாரம் பண்ணப்போகிறேன்." என்று.

இந்த இருள்தருமா ஞாலத்தில் நட்பும் பகையும் மாறி மாறி நடந்து செல்கின்றனவென்பது ஸர்வாதுபவ ஸாக்ஷிகம். ஓரொரு ஸமய விசேஷங்களிலே ஈடுபாடுண்டாகி ப்ரோமபரீவாஹநுபேண தங்களை மறந்து ஏதேதோ எழுதிவிடுகி றார்கள். பிறகு உபாதி விசேஷங்களாலே மாச்சரியம் கொண்டாடத் தொடங்கி அம்புதொடுக்கிறார்கள். மறுபடியும் ப்ரபோத முண்டாகப்பெற்று, வீணாகமாச்சரியம் கொண்டோமேயென்று அதுதபிக்கிறார்கள். அவ்யாப்யவ்ருத்திகளான இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்களை நாம் சில வ்யக்திவிசேஷங்களிலே அதுபவித்து வருகிற படியால் எதிலும் வெறுப்புமில்லை, உகப்புமில்லை; வியப்புமில்லை. நடந்தவிஷயங்களை உலகுக்கு உணர்த்தி வைப்போமென்று இவ்வளவும் எழுதினபடியத்தனை.

இவ்விரண்டாம் பகுதியில் பெரும்பாலும் அடியேனுடைய வேதாத்யயந ப்ரவ்ருத்திகளும் அதன் பலன்களும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பிறவியில் நமக்கு வேதாத்யயந பாக்கியமில்லையென்று முடித்துக்கொண்டபிறகு எதிர்பாராத முறையில் அந்த பாக்கியம் அபரிமிதமாக வாய்த்ததனுண்டான ஆனந்தம் அள விட முடியாதது. ஜன்மதரித்திரனுக்கு நவரிதிகளும் கிடைத்தாலுண்டாகுமானந்த மும் இவ்வானந்தத்திற்கு இணையாகாது. இவ்வானந்தம் திருக்குடந்தை அக்நி ஹோத்ரி ஸ்வாமிகளால் சதமுகமாகவும் ஸஹஸ்ரமுகமாகவும் அபிவிருத்திசெய்திக் கப்பட்டதென்பதுதான் வஸ்துஸ்திதி. இதற்காக அவர்களிடத்தில் அடியேன் பரி பூர்ண க்ருதஜ்ஞதையுடையேன். வேதம் ஸ்வதந்திரமென்றும், அது ஒரு கட்டுப் பாட்டுக்கு அடங்காததென்றும், அதில் நம்முடைய ஆராய்ச்சி விலை செல்லாதென் றும் நினைத்திருப்பார் மலிந்த இவ்வுலகில், வேதத்தில் பதபாடம் மட்டும் ஸ்வதந்திர மன்றென்றும், அது சாஸ்த்ர வரம்புக்கு மிகவும் அடங்கியதேயென்றும், அதில் நம்முடைய ஆராய்ச்சி தாராளமாக விலைசெல்லுமென்றும் ஸ்தாபித்து வெற்றி பெற்றவன் கடல்குழந்த மண்ணுலகில் அடியேனொருவனே யென்பதை மாச்சரிய மற்ற மஹான்கள் அறிவார்கள்.

இரண்டாம் பகுதி முற்றிற்று.